
3 1761 07969428 7

Thomas Jessop

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙ ΕΠΤΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ.

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ SEPTEM.

CUM

ANIMADVERSIONIBUS

SAMUELIS MUSGRAVII, M.D.

ACCEDUNT,

PRÆTER VARIANTES LECTT. EDITIONUM OPTIMARUM,

SOPHOCLIS FRAGMENTA

EX EDITIONE BRUNCKIANA.

NECNON

INDEX VERBORUM.

TOMUS II.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCIX.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ, *γυναικῶν Τραχινίων.*

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Δηϊάνειρα.

ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΕΚ

ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο· καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῷον ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἀριστερὸν τῶν κεράτων αὐτοῦ. Καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ (ὡς Φερεκύδης φησὶ) δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον. Στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς· καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. Γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀνεῖλεν Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος ἦν Οἰνέως· ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ διέγνω πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι· ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν· ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε, μισθὸν λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. Καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν· ὁ δὲ, διαπορθμεύων αὐτὴν, ἐπεχείρει βιάζεσθαι· τῆς δὲ ἀνακραζούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾷν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν· τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, δέδωκεν· ἡ δὲ, λαβοῦσα ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. Διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων σφάξας εὐωχήσατο· ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. Αὖθις ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ Δωριέων συνεμάχησε. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος· ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. Βοηθήσας δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Ἀλλαγόραν μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλ-

λωιος τεμένει δαινύμενον, ὑβριςὴν ὄντα κ̀ Λαπιθῶν σύμμαχον. Παριόντα δὲ Ἴτωνα, εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται αὐτὸν Κύκνος, ὁ Ἄρεος κ̀ Πελοπίας· συςὰς δὲ, κ̀ τῦτον ἀπέκτεινεν. Ὡς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν [l. Ὀρμένιον] ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς μεθ' ὅπλων ὐκ εἴασε διέρχεσθαι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, κ̀ τῦτον ἀπέκτεινεν. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, ςρατείαν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμαχούντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ, κ̀ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, κ̀ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κλείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, αἱρεῖ τὴν πόλιν· κ̀ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ ςρατευσαμένων τὺς ἀποθανόντας, Ἵππασόν τε τὸν Κήϋκος, κ̀ Ἀργεῖον κ̀ Μέλανα, τὺς Λικυμνίυ παῖδας, κ̀ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. Καὶ προσορμισθεὶς Κηναιῷ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίυ ἱερὸν ἱδρύσατο· μέλλων δὲ ἱερυργεῖν, εἰς Τραχῖνα τὸν Λίχαν ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα· παρὰ δὲ τύτυ τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, κ̀ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσυ, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. Ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν· ὡς δὲ, θερμανθέντος τῦ χιτῶνος, ὁ τῆς Ὕδρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἀράμενος, κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας· τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ κ̀ αἱ σάρκες αὐτῷ. Τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ κατασχεθεὶς εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ αἰσθομένη τὸ γεγονὸς, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην, ὅ ἐςιν ὄρος Τραχῖνος, ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν· μηδενὸς δὲ τῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς λέγεται νέφος ὑποςὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, κ̀ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης κ̀ Ἀνίκητος ἐγένοντο.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΥΛΛΟΣ.

Ἴαμβοι.

Δη. ΛΟΓΟΣ μέν ἐστ᾽ ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς,
" Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν᾽ ἐκμάθοι βροτῶν πρὶν ἂν
" Θάνοι τις, οὔτ᾽ εἰ χρηστὸς, οὔτ᾽ εἴ τῳ κακός·
Ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς ᾅδου μολεῖν,
Ἔξοιδ᾽ ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν.
Ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
Ναίουσ᾽ ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον
Ἄλγιστον ἔσχον, εἴτις Αἰτωλὶς γυνή.
Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, (Ἀχελῷον λέγω)
Ὅς μ᾽ ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρὸς,
Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ᾽ αἰόλος

2. ἐκμάθοι] ἐκμάθοις Br. e cod. T.
3. θάνοι] θάνῃ F. 2.
10. τρισὶν] τρισὶ Ald.

1. λόγος—ἀρχαῖος, *dictum antiquum.* Respicit quod de Solone prodidit Herodotus, i. 32. neque tamen prout ab ipso proditum est, exhibet. Dixerat enim Solon neminem, felicitatis ergo, ante mortem prædicandum esse: non e contra, neminem ante mortem infelicem vocari posse.

7. ὄκνον. Alios ὄτλον scripsisse testatur Scholiastes, quod Stephanum probare miror. Loquitur enim Deianeira de ægritudine, quam in paternis ædibus agens ob nuptias futuras perpessa erat, quæ νυμφείων ὄκνος, *nuptiarum metus*, proprie erat. Contra, quæ ob nuptias peractas in calamitatem incidunt, νυμφείων ὄτλον proprie pati dicuntur.

Δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
Βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
Τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
Δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην
Πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
Χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
Ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
Ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης,
Ἐκλύεταί με· καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
Οὐκ ἂν διείποιμ', (οὐ γὰρ οἶδ') ἀλλ' ὅστις ἦν
Θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
Ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
Μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,

12. κύτει Βούπρωρος] τύπῳ Βούκρανος Ald. Turneb.

12, 13. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος. Ita optime reſtituit Caſaubonus ex Strabone, lib. x. p. 458. *Corpore humano, vultu bovino.* Heſychius, κύτος, σῶμα. Vulgo, ἀνδρείῳ τύπῳ Βούκρανος, ubi vox ultima neminem, credo, offendiſſet, niſi aliud elegantius ſuppeditaret Strabo.

14. διεῤῥαίνοντο, *diffluebant.* Enallage eſt conſtructionis: nam proprie ῥαίνεσθαι dicitur id in quod humor diſperſus cadit. Similis enallage occurrit v. 794. Aliarum vocum exempla vide ad Aj. 376. Œd. Col. 1532.

15. προσδεδεγμένη, *adepta, nacta,* ut bene Heathius. Vertit interpres, quaſi eſſet προσδοκῶσα.

18. ἀσμένῃ δέ μοι—ἦλθε. Notiſſima phraſis. Vide ad Eurip. Phœniſſ. 1075.

Εἰ δὴ καλῶς· λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
Ξυστᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
Κείνου προκηραίνουσα· νὺξ γὰρ εἰσάγει,
Καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
Κἀφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε,
Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
Σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ.
Τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων
Αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.
Νῦν δ', ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
Ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
Ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
Ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπου

31. κἀφύσαμεν] κἄφυσα μὲν Turneb. Br.
34. εἰς δόμους τε κἀκ δόμων] ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους Br. e cod. B.
40. ὅπου] ὅποι Br.

27. λέχος—κριτὸν, *conjux victoriæ jure addicta.* Infra habes κτῆμα κριτὸν, v. 249. quod interpres ſatis bene vertit, *mancipia electa.*

29. Conſtructio videtur eſſe, νὺξ γὰρ εἰσάγει [πόνον] καὶ νὺξ ἀπωθεῖ πόνον, διαδεδεγμένη, i. e. *ſi una nox miſeriam meam amoverit, proxime ſequens reducit*: διαδεδεγμένη interpretor *alternans.*

35. λατρεύοντά τῳ, *ſervientem alicui.* Emendabam λατρεύοντ' ἀγῷ, *ſervientem regi*, i. e. Euryſtheo. Sed neque vulgatam damno. Præter Euryſthea enim, et Augeæ operam ſuam vendiderat et Laomedonti.

36. ὑπερτελής. Extat vox Æſchyl. Agam. 294. [in edd. Ald. et Turn.] Eurip. Ion. 1571.

38. Ἰφίτου βίαν. De Iphiti cæde vid. v. 274. &c. Diodor. iv. 31.

39. ἀνάστατοι, *domo pulſi, exſules*, a Tirynthe ſc. Peloponneſi urbe, ubi prius habitaverant. Vide v. 274.

40. ξένῳ παρ' ἀνδρί. Ceyci, Trachinis regi: vid. Diodor. iv. 36. 57.

Βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
Ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
Σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
Χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα
Μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει.
Κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
Δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
Θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.
Θε. Δέσποινα Δηϊάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην.
Νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
Γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον,
Πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
Ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά·
Μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς
Νέμοι τίν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
Ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους,

49. Δηϊάνειρα] Δηάνειρα Br. Ita in sequentibus.

49. πολλὰ—ὀδύρματα. Usitatius esset πολλοῖς ὀδύρμασι. Sed sic Noster, Antig. 1217. τοῦ μὲν—λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν. Herodotus, vii. 233. τοὺς δὲ πλεῦνας αὐτεῶν—ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα.

57. Legendum cum Heathio:

Νέμειν τίν' ὥραν, τοῦ καλῶς πράσσειν, δοκεῖ.

Nisi malis νεῖμαι infinitivo. *Si videtur de patre sollicitus esse, prospera cum fortuna uti.*

58. ἀρτίπους. Hesychius: ἀρτίπους, ἄρτιος τοῖς ποσὶν, ὑγιόπους. Non sine causa commemoratur pedum robur in illo, qui ad Herculem quærendum mittendus erat. Vid. Herod. iv. 161.

Ὡς, εἴ τι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
Πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρὶ, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.
Δη. Ὦ τέκνον, ὦ παῖ, "κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
"Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἥδε γὰρ γυνὴ
Δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.
Υλ. Ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.
Δη. Σὲ, πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου,
Τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρει.
Υλ. Ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών.
Δη. Καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρύσθαι χθονός;
Υλ. Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου,
Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν.
Δη. Πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
Υλ. Ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.
Δη. Ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
Υλ. Εὐβοίδα χώραν φασὶν, Εὐρύτου πόλιν,

65. σὲ] σοὶ Br.
66. φέρει] φέρειν Br. ex Valckenario.
67. μύθοις] μύθοις γ' Ald. Br.
73. θανὼν] θανών γ' Br.

61. ἀγεννήτων. Heſychius: ἀγεννήτων, δυσγενῶν.

65. σέ. Emendat Valckenaerius ad Phœniſſ. 394. σοὶ, quod licet elegantius, tueri tamen ſe poterit vulgata.

66. φέρει. Valckenaerius, ubi ſupra, reponi vult φέρειν, ut pendeat ab εἴρηκεν.

69. ἐν μήκει χρόνου. Conf. Æſchyl. Agam. 619.

71. εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη. Quæri poteſt, cur tantopere Deianira indignetur Omphalæ Herculem ſervire, qui antea per tot annos Euryſtheo ſervilem operam præſtiterat. Mihi videntur duæ hujus indignationis cauſæ fuiſſe, prima, quod fœminæ, altera vero quod Lydæ, i. e. barbaræ in ſervitutem addictus fuerat.

'Επιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.
Δη. Ἆρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
Μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
Υλ. Τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
Δη. Ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
Ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον, εἰς τὸν ὕστερον
Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
Ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον,
Οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα,
Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος;
Υλ. Ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
Βάξιν κατῄδειν τῶνδε, κᾂν πάλαι παρῆν·

85. καὶ] ἢ Ald. Turneb. tranſponunt autem hunc et præcedentem v.

80. εἰς τὸν ὕστερον. Invenuſtum pleonaſmum efficit, ſequente τὸν λοιπόν. Legendum forte; εἰς τὸ νόστιμον, quod verti poteſt, *ita ut ſoſpes inde evadat*. Heſychius enim νόστιμον ἦμαρ interpretatur τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. Poteſt et νόστιμον, *dulce, ſuave* ſignificare, ut Plut. Sympoſ. v. 9. Theophraſt. de Cauſis Plant. iv. 14. Si hanc notionem ſequamur, εἰς τὸ νόστιμον valebit κατὰ τὸ ἡδὺ, *ſecundum vota.* Conf. Marc. Antonin. lib. ii. ſect. 15. Clem. Alex. p. 121.

Vel lege εἰς τὸ σύμφερον. Denique τὸ ὕστερον poteſt ellipſis eſſe pro τὸν ὕστερον χρόνον. Vid. ad Electr. 1081.

83. ——— ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα,
Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος.

Emendatio eſt Canteri, optima et certiſſima. MSS. mendoſiſſime:

——— ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
Ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος,
Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα.

87. κατῄδειν. Ex Daweſii placitis legendum foret κατῄδη. Vid. Miſcell. Crit. p. 232.

Νῦν δ᾽ ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς
Ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
Νῦν δ᾽, ὡς ξυνίημ᾽, οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ
Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ᾽ ἀλήθειαν πέρι.
Δη. Χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ᾽ εὖ
Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠῼΔΙΚΑ.

Στροφὴ α΄.

Χο. Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
Τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον
Ἅλιον, ἅλιον αἰτῶ

88. νῦν δ᾽] ἀλλ᾽ Br. poſtponit porro hos duos vſſ. duobus ſequentibus. 90. τὸ μὴ] τὸ μὴ οὐ Br.

92. καὶ γὰρ ὑστέρῳ. Locus haudquaquam perſpicuus. Si Heathium audimus, ſententia erit; *Proſperæ fortunæ nuncius, diu dilatus, gratior tandem advenit.* Verum neque ea interpretatio facile ex verbis fluit, nec Deianiræ fatis conveniret adverſa omnia metuenti. Mihi magis placeret, hoc modo interpretari: *Bene agere, poſtea, cum audiverit aliquis, lucrum afferet:* i. e. licet nullum ex bene actis fructum ſtatim conſequaris, poſtea tamen in commodum cedit, quamprimum reſciverint ii, quorum gratia feceris. Ad animum certe Hyllo addendum nihil accommodatius dicere potuit; nec quidquam obſtat niſi quod εὖ πράσσειν Græcis plerumque ſignificat *proſpera fortuna uti,* non quod interpretatio noſtra poſtulat, *bene facere.* Conf. de hoc Eurip. Hippol. 1032. Suppl. 256. Æſchyl. Choeph. 1044.

Τοῦτο, καρύξαι τὸν Ἀλκμή-
νας, πόθι μοι πόθι παῖς
Ναίει ποτ', ὦ λαμ-
πρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
Ἢ ποντίους αὐλῶνας, ἢ
Δισσαῖς ἀπείροις κλιθεὶς,
Εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι

97. τοῦτο] τούτῳ Ald.
98. πόθι 2do] πόθί μοι Ald.
102. δισσαῖς ἀπείροις] δισσαῖσιν ἀπείροισι Ald.

97. τοῦτο. Regi potest vel ab αἰτῶ vel a καρύξαι. Sed prius malim.

Ibid. καρύξαι τ' Ἀλκμήνας. Audacius paullo Æschylus, Agam. 626. Μενελέων δὲ πεύθομαι. Eurip. Orest. 1449. ἤκουσα—τὴν ἐμὴν ξυνάορον. Pindar. Olymp. xiv. stroph. 2. υἱὸν εἴπῃς.

101. αὐλῶνας. Potest αὐλὼν de *freto* accipi: et sic Dionysius Periegetes, v. 136. ὅθεν στεινὸς ἔρχεται αὐλών. Æschyl. Prometh. 730. αὐλῶνα—Μαιωτικόν. Lycophron, v. 388. ubi Schol. τ δὲ στενὸν τόπον, αὐλῶνα καλεῖ.

102. δισσαῖς ἀπείροις. Parum accurate dicitur. Non enim in duabus continentibus eodem tempore versari potuit. Sed nimis severi sumus, nec tanta loquendi subtilitas a Poeta exigenda.

Ibid. κλιθεὶς, *vicinus*. Sic Homerus, Iliad. Ε. 709. Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι. Ο. 740. πόντῳ κεκλιμένοι. Vid. et Eurip. Troad. 803.

103. ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα, *O tu, qui videndi facultate omnes antecellis.* Sic malim interpretari quam *qui lucis splendore antecellis.*

104. ποθουμένᾳ. Sensu activo adhibitum nuspiam participium hoc inveni. An legendum πονουμένᾳ, *turbata, vexata?* Sic πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις infra, v. 1002. τ πονούμενοι ἀκτίζοντο, Thucyd. ii. 51.

Τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεὶ,
Οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν,
Οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-
των βλεφάρων πόθον, ἀλ-
λ' εὔμναστον ἀνδρὸς
Δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ,
Ἐνθυμίοις εὐναῖς τ' ἀναν-
δρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν
Δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.

Στροφὴ β'.

Πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος
Ἢ νότου ἢ Βορέα τὶς
Κύματα εὐρέϊ πόντῳ

110. φέρουσαν] τρέφουσαν Br. ex Casauboni emendatione.
111. εὐναῖς τ'] εὐναῖς Ald. Br.
Ibid. ἀνανδρώτοις] ἀνανδρώτοισι Ald.
116. κύματα εὐρέϊ] κύματ' εὐρέϊ Ald. εὐρέϊ κύματα Br.

107. ἀδακρύτων βλεφάρων. Subaudiendum ὄντων ut sit genitivus absolute positus. Nisi malis ἀδακρύτῳ βλεφάρῳ, *palpebra sicca, lacrymarum experti.*

Scholiastes ἀδακρύτων exponit πολυδακρύτων. Et sic Homerus, Iliad. Λ. 155. ἀξύλῳ ὕλῃ. Hesychius: ἄδιος, πλούσιος. Conf. ad Aj. 1225. ubi plura.

109. Distinguendum forte:

Εὔμναστον ἀνδρὸς
Δεῖμα φέρουσαν, ὁδοῦ
Ἐνθυμίοις, εὐναῖς τ' ἀναν-
δρώτοις τρύχεσθαι.

Sed alentem intus formidinem viri memorem, macerari viæ terroribus, et cubili viduo.

De voce ἐνθύμιον vid. ad Nostri Œd. Tyr. 758.

116. κύματα εὐρέϊ πόντῳ. Ed. Ald. κύματ' εὐρέϊ πόντῳ. Neutrum

Βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
Τρέφει· τὸ δ' αὔξει βιότȣ
Πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος
Κρήσιον· ἀλλά τις θεῶν
Αἰὲν ἀμπλάκητον ἄϊδα
Σφε δόμων ἐρύκει.

118. Poſt Καδμογενῆ habet τὸ μὲν F. 2.
120. ὥσπερ] ὥςε Turneb.
122. ἀμπλάκητον] ἀπλάκητον Br. ex Abreſchii emendatione.

metro convenit. Legendum forte, κύματ' ἀν' εὐρεῖ πόντῳ, *fluctus in lato pelago.* Sic χρυσέαις ἀν' ἵπποις, *in aureo curru,* Pind. Olymp. i. antiſtr. 2. An εὐρ̈εῖ ab εὐρ̈ὺς? Vid. Eurip. Hecub. 650.

118. οὔτω δέ. Reponi vult Heathius οὔτω δή. Non deterius, credo, foret ὄτω γε.

119. τρέφει. Tuentur quæ citavi ad Eurip. Hippol. 372. Utrum cum βίος ſubaudito concordet, quæ ſententia eſt Heathii, non dixerim: quanquam talem ellipſin, niſi exemplis firmetur, vix admittendam putem. Poteſt etiam cum κύματα, quanquam plurali, conjungi. Vel lege, Αἶσ' ὧδε τὸν—. Sic τὸν αἶσ' ἄπλαςος ἔχει, Aj. 256. Conf. Apollon. Rhod. iii. 261. 328.

Ibid. αὔξει pro αὔξεται. Vid. ad Œd. Tyr. 1112.

120. ὥσπερ πέλαγος. Ita ed. Ald. Vulgo, ὥςε πέλαγος, quod metro minus convenit.

121. πέλαγος Κρήσιον. Horatius, *in mare Creticum,* lib. i. od. 26.

122. ἀμπλάκητον. Quod reponit Heathius ἀπλάκητον, ſolus veterum præbet Heſychius. Contra nota ſatis ſunt ἤμπλακον, *peccavi,* ἀμπλακία, ἀμπλάκημα. Sententia hic poſtulat vocem, cujus vis fuerit ἀναμάρτητον, *ſine lapſu, lapſus expertem.* Talem efficit negativa particula vulgatæ lectioni addita. Legendum :

Αἰὲν ἀναμπλάκητον ἄϊδα.

In antiſtropha autem, præeunte Aldina,

Πᾶσιν κυκλȣ̃σιν, οἷον Ἄρκτȣ.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ὧν ἐπιμεμφομένα σ', ἁ-
δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.
Φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν
Ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν
Χρῆναί σ'· ἀνάλγητα γὰρ οὐ-
δ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
Ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
Πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου
Στροφάδες κέλευθοι.

129. πάντα] πάντων Turneb.
130. ἐπέβαλε] ἐπέβαλλε Ald.
132. κυκλοῦσιν] κυκλοῦσ' Turneb. Br.

124. *ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.* Legendum, ni fallor: *αἰδοῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω, reverentiæ plena, ſed tamen ſenſibus ejus contraria afferam.* Αἰδοῖα ἔπη habet Æſchylus, Supp. 203. Nec ſpreverim, *ἄδειμα, intrepida, licet menti tuæ adverſa,* i. e. non metuam etiam tibi adverſa proferre. Et ſic fere Heathius, *ἀδεῖα* tamen legens, ab *ἀδεής.*

129. *ὁ πάντα κραίνων.* Ita ed. Ald. Vulgo, *ὁ πάντων κραίνων,* quod metro minus convenit. Cum Aldina ſtat Suidas, v. *ἀποτρύειν.*

132. *πᾶσι κυκλοῦσιν.* Ita ed. Ald. Vulgo, *πᾶσι κυκλοῦσ',* in quibus metrum emendatæ ſtrophes lectioni haudquaquam convenit.

Ibid. *ἄρκτου Στροφάδες κέλευθοι.* Iterum, *ἄρκτου στροφὰς* commemorat in fragmento Palamedis apud Achillem Tatium Iſagog. in Aratum. Vide etiam Homeri Iliad. Σ. 488. Odyſſ. Ε. 274. Eurip. Ion. 1173. Theocrit. Idyll. xxiv. 11. Anacr. od. iii. Juvenal. ſat. v. 23. Urſæ præ cæteris converſiones ideo a poetis commemorari credibile eſt, quod omni anni tempeſtate contemplandas ſeſe præberent.

ΕΠΩΔΟΣ.

Μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ
Βροτοῖσιν, οὔτε κῆρες,
Οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
Βέβηκε· τῷ δ' ἐπέρχεται
Χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.
Ἃ καί σε τὰν ἄνασσαν
Ἐλπίσιν λέγω
Τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ
Τίς ὧδε τέκνοισι
Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἴαμβοι.

Δη. Πεπυσμένη μέν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει,
Πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
Μήτ' ἐκμάθοις παροῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.

137. βέβηκε] βέβακε Ald. Br. 146. παροῦσα] παθοῦσα Turneb. Br.

137. Legendum forte: — τῷ δ' ἐπέρχεται
Χαίροντι καὶ στέρεσθαι.
Nonnemini autem accidit, ut in medio gaudio excidat fortunis ſuis.

139. ἅ. Pro δι' ἅ, ut vere Mudgius et Heathius. Vid. ad Eurip. Phœniſſ. 274. et ſupra ad Œd. Col. 1356. Alioqui in promptu eſt ᾧ, *quamobrem.*

142. ὧδε, *adeo, tantopere*; quantum tu ſc. in animo fingis.

146. μήτ' ἐκμάθοις παροῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ. Poſterius comma parum commode præcedentibus annectitur. Legendum putem:

Μήτ' ἐκμάθοις παροῦσ' ἄν, ὧδ' ἄπειρος εἶ.

Neque præſens cognoſcere potueris, adeo inexperta et rudis es. Ne do-

Τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
Χώροισιν αὐτȣ̃· καί νιν ȣ̉ θάλπος θεȣ̃,

loris ſui magnitudinem recte animo conciperent, obſtabat, ſecundum Deianiram, juvenilis ætas. Id autem quomodo obſtare potuerit, in ſequentibus exponere pergit. Ad finem ſtatuit, eos recte mala ſua intellecturos, quicunque ſimilem vitæ conditionem nacti, ad ſuas ærumnas reſpexerint: v. 154, 5. Commode hic ratiocinium ab initio ad finem uſque procedit; non item, ſi cum ed. Steph. παθȣ̃σα, reliquis manentibus, legamus. Nam ſi verbum ἐκμάθοις potentialiter accipimus, parum ſibi conſtabit Deianira, utpote infra dicens mala ſua ab iis intelligi poſſe, qui ſimilia perpeſſi ſint: 154. Contra ſi optative cum Heathio interpretamur, negotium faceſſet particula μήτε, locum non ſuum obtinens. Dicendum enim erat μὴ vel μήποτε. Vel ſi hic ſcrupulus exemptus eſſet, periret ſaltem connectionis gratia, quæ in altera lectione conſervatur; quam propterea Deianiræ placida, quanquam mœſta, oratione utenti, haud paullo melius convenire arbitror.

147. 148. ἐν τοιοῖσδε βόσκετ̃αι Χώροισιν αὐτȣ̃· καί νιν. Nec αὐτȣ̃ hic ſententiam commodam habet, nec καί. Mihi legendum videbatur:

——ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
Χώροις, ἵν' αὐτȣ̃ χλȣ̃νιν ȣ̉ θάλπος θεȣ̃,
Οὐδ' ὄμβρος——.

Metaphora ab arboribus novellis deſumi videtur, quæ, quantum fieri poteſt, a ſolis, imbrium, et ventorum vi, teneras frondes haud parum alioquin læſura, muniri et defendi ſolent.

Vocem χλȣ̃νις ſolus forte veterum conſervavit Æſchylus, Eumen. 187. qui locus ſic legendus:

——σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ
Παίδων κακȣ̃ται χλȣ̃νις.——

Ubi viridis ætas puerorum læditur ſeminis abolitione, i. e. ubi pueri caſtrantur. Χλȣ̃νη extat Hom. Iliad. I. 535. ubi ego quidem ὦρσεν ἐπὶ χλȣ̃νην malim legi, i. e. *in frumenti viridem herbam inſtigavit.*

Legi poteſt et, ἵν' αὐτȣ̃ παιδὸν, vel denique ἵν' ȣ̉ ψύχη νιν.

De virginum vita conferendi Sophocles in fragmento Terei apud Stobæum, ſerm. lxvi. Catullus in Epithalamio, v. 38. et ſeq.

Οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
Ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
Ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
Κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
Ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.
Τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
Πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
Πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην,
Ἓν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
Ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
Ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
Λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
Ξυνθήμαθ' ἁ'μοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
Πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὕπω φράσαι.
Ἀλλ' ὥς τι δράσων εἷρπε, κοὐ θανούμενος.
Νῦν δ', ὡς ἔτ' οὐκ ὢν, εἶπε μὲν λέχους ὅτι
Χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν· εἶπε δ' ἣν τέκνοις

161. ξυνθήμαθ', ἁ'μοὶ] ξυνθήμαθ' ἅ μοι Ald. ξυνθήματα, ἅ μοι Turneb.
163. τὶ] τὶς Ald.
165. χρείη] χρεῖ' ᾖ Ald. Turneb.

152. ἐν νυκτὶ φροντίδων. Hoc utique eſt quod miſeros a reliquo hominum genere diſcriminat. Nemo penitus curarum expers eſt; miſeris tantum curarum magnitudo nocturnæ quietis ſolatium adimit.

161. ξυνθήμαθ', i. e. ξυνθήματα. Vide ſupra ad v. 49.

164. ὅτι. Malim ὅ,τι. *Dixit quid me ut bonum dotale habere oporteret:* ἑλέσθαι, *conſequi, adipiſci.*

164. 165. λέχους—κτῆσις fuerit forte id quod uxori, tanquam dotis compenſatio, oppignerabatur. De quo more vide Harpocration. v. ἀποτιμηταί. Demoſthenes in Euergum et Mneſibulum: *ἀπαγορευούσης τῆς γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι αὐτῶν* [ſc. τῶν σκευῶν] *καὶ λεγούσης ὡς αὐτῆς εἴη ἐν τῇ προικὶ τετιμημένα,* p. 1156. ed. Reiſk.

165. χρείη. Extat apud Plat. p. 1292. C. Conf. ad Œd. Tyr. 810.

Μοῖραν πατρῴας γῆς διαιρετὸν νέμοι,
Χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν
Χώρας ἀπίῃ, κἀνιαύσιος βεβὼς,
Τότ' ἢ θανεῖν χρείῃ σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
Ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
Τολοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
Τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα

166. νέμοι] μένειν Ald. Ibid. κἀνιαύσιος] κἀνιαύσιον Br.
168. ἀπίῃ] ἀπείῃ Br. e cod. B.

168. ἀπίῃ. Inventum eſſe ἀπήει teſtatur Stephanus, ipſe etiam vulgatæ anteponens. Mihi R. Daweſius vere conjeciſſe videtur ἀπείῃ, Miſcell. Crit. p. 333. Quanquam neque ille loci, perquam ſane ſalebroſi, ullam interpretationem protulit, ut, hoc mendo ſublato, non multo facilior, quam ante, ſit. Mihi legendum et diſtinguendum videtur :

Χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν
Χώρας ἀπείῃ κἀνιαύσιον βεβώς.

Tempus præſtituens ut quando profectus [βεβὼς] *regione abeſſet* [χώρας ἀπείῃ] *trimeſtre et annuum.* Tempus nimirum ab Hercule præfinitum nec trimeſtre erat nec annuum, ſed trimeſtre cum annuo, i. e. quindecim menſes. Id omne ſpatium jam poſt Herculis abitum elapſum erat, teſte Deianira ipſa, v. 45. Minus accurate Chorus annui tantum ſpatii meminit infra, v. 837. et ſeq. Verum neque odarum indoles magnam ἀκρίβειαν poſtulat, neque de ea cogitare patitur vehemens quæcunque animi commotio. Abſuiſſe a Deianira ſpatium annuo longius, vel inde certiſſime colligas, quod Omphalæ ſerviens ἐνιαυτὸν ἐξέπλησε, *annum integrum explevit,* teſte Licha, v. 257.

172. Conſtructio loci parum ſane expediti ſic fortaſſe inſtituenda eſt : τοιαῦτα ἐκτελευτᾶσθαι ἔφραζε, *talia* [vel *tali modo*] *terminari dixit,* πρὸς θεῶν εἱμαρμένα, *quæ a diis decreta erant,* τῶν Ἡρακλείων πόνων, *de laboribus Herculeis.* Pro τοιαῦτ' non nolim τοιάδ'. Quanquam ut quæque inſolentior conſtructio eſt, Sophocleum characterem magis refert.

Τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.
Καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
Τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών.
Ὥσθ᾽ ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
Φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
Πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.
Χο. Εὐφημίαν νῦν ἴσχ᾽· ἐπεὶ καταστεφῆ
Στείχονθ᾽ ὁρῶ τιν᾽ ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.
Αγ. Δέσποινα Δηϊάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
Ὄκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
Καὶ ζῶντ᾽ ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, κἀκ μάχης
Ἄγοντ᾽ ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.
Δη. Τίν᾽ εἶπας, ὦ γεραιὲ, τόνδε μοι λόγον;
Αγ. Τάχ᾽ ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν

182. χαρὰν] χάριν Br.

175. δισσῶν ἐκ πελειάδων. De hac fabula videndus Herodotus, lib. ii. 55. et ſeq. Quod ibi ait Ægyptias mulieres ob ſermonem peregrinum avium nomen adeptas eſſe, firmari videtur ab Æſchylo, Agam. 1059. Conf. et Nonnum in Dionyſ. iii. 286.

176. ναμέρτεια. Valet, puto, ἀκρίβεια.

Ibid. χρόνου. Subaudiendum forte ἐπὶ, ut in exemplis citatis ad Electr. 906. Συμβαίνει ἐπὶ χρόνου τοῦ νῦν, *cadit in tempus præſens.* Confer tamen annotata ad Œd. Col. 410.

181. εὐφημίαν—ἴσχ᾽, *bene ominata loquere.* Quaſi caſtigatio eſt Deianiræ, cujus orationem male ominata verba terminaverunt.

182. πρὸς χαρὰν λόγων, *præ lætitia nuncii*, vel ſimpliciter *lætitia nuncii.* Sic πρὸς ὀργὰν, πρὸς φθόνον, et ſimilia.

186. θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις, *diis, hujus terræ tutelam habentibus.*

Ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.
Δη. Καὶ τοῦ τόδ', ἀστῶν, ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
Αγ. Ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων,
Ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
Πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κτῴμην χάριν.
Δη. Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;
Αγ. Οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
Κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
Κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω·
Τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
Οὐκ ἂν μεθεῖτο πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
Οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ
Ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.
Δη. Ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,
Ἔδωκας ἡμῖν (ἀλλὰ σὺν χρόνῳ) χαράν.
Φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἵ τ' εἴσω στέγης,
Αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ

190. τοῦ τόδ'] τοῦτο δ' Ald. Turneb. 193. τοι] σοὶ Br.

198. κρίνει, *interrogat:* ut infra, v. 318. et 392. Conf. Aj. 587.

199. τὸ ποθοῦν. Græcorum more pro τὸν πόθον. Vid. ad Œd. Col. 1284.

203. ἄτομον, *falce intactum*, i. e. conſecratum. Vide ad Eurip. Hippol. 76.

205. αἵ τ' εἴσω στέγης, αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς. Recte Valckenaerio ad Ammonium ſynonyma στέγης et αὐλῆς diſplicebant, tautologiam quippe invenuſtam facientia. Legendum putem: αἵ τ' εἴσω στέγην, Αἵ τ' ἐκτὸς, αὐλῆς. Εἴσω στέγην ut Ἴλιον εἴσω apud Homerum, Iliad. Σ. 439. Στέγην αὐλῆς ut μελάθρων στέγην, Eurip. Alceſt. 23.

206. Poſt particulam ὡς ſubjungere amant Græci genitivum

Φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ἀνολόλυξον δόμοις
Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς,
Ὁ μελλόνυμφος· ἐν δὲ

208. ἀνολόλυξον δόμοις] ἀνολολύξετε δόμοις Ald. ἀνολολύξατε δόμοι Br. 209. ἀλαλαγαῖς] ἀλαλαῖς Ald.

vel nominativum abſolute poſitum. Sic, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν, Œd. Tyr. 101. Hinc mihi nata eſt ſuſpicio, idem hic quoque obtinere, legendumque adeo: τὸ γε νῦν καρπούμεθα. *Utpote luce inſperata exoriente ex ſermone quem nunc conſequimur.*

Ὄμμα, *lux*, plane ut cognatum φάος, *ſpem*, nonnunquam ſignificat. Vid. hujus fab. 1036.

208. Vere monet Heathius Monoſtrophica, non Epodica eſſe.

Ibid. δόμοις, *intus in domo.* Alloquitur fœminas quæ intus tum agebant; αἳ εἴσω στέγης, ut loquitur Deianira ſupra, v. 205. Pro ἀνολόλυξον editio Colinæi (ad Aldinæ fidem, ni fallor, expreſſa) habet ἀνολολύξετε.

209. ἐφέστιοι ἀλαλαγαὶ fuerint *clamores læti circa focum.* De his vide Libanium, vol. ii. p. 162. ubi ſic: γυναικῶν, κατὰ τὸν αὐτῶν νόμον, οἴκοθεν ἑκάστης ἐκπεμπούσης εὐφημίαν. Scholiaſtes Pindari ad Olymp. vii. epod. 2. ἡ ἀλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται.

210. ὁ μελλόνυμφος. Malim ἁ μελλόνυμφος, qua voce deſignari puto non Deianiram, quæ Heathii ſuſpicio eſt, neque virginem ullam deſponſatam, ſed virginem quamcunque nubilem, vel potius (quoniam ſingularis hic pro plurali ponitur) omnes ex Deianiræ domo virgines. Singularem vocem adhiberi non eſt quod miremur; rem quippe a veteribus et alibi, et in præceptis quoque dandis frequentatam. Horatius de Arte Poet. v. 119.

Aut famam ſequere, aut ſibi convenientia finge,
Scriptor.

Κοινὸς ἀρσένων ἴτω
Κλαγγά· τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλωνα προστάταν,
Ὁμοῦ δὲ καὶ Παιᾶνα, Παιᾶνα
Ἀνάγετ᾽, ὦ παρθένοι·
Βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
Ἐλαφηβόλον, ἀμφίπυ-

214. δὲ καὶ] δὲ Ald. Br.
Ibid. Παιᾶνα 2do] Παιᾶν᾽ Br.
Ibid. In fine versus plene diftinguit Turn.
218. ἐλαφηβόλον] ἐλαφοβόλον Ald.

Sed neque exemplo caret nominativus cum verbo imperativo conjunctus. Virgil. Æneid. xi. 464.

—— *equitem, Meffapus, in armis,*
Et cum fratre Coras, latis diffundite campis.

213. προστάται. Apollinem προστατήριον commemorat Hefychius, eundem haud dubie quem Nofter hic προστάταν vocat.

215. ἀνάγετ᾽. Eurip. Phœniff. 1388. ἀνάγετ᾽, ἀνάγετε κωκυτόν. Idem, Electr. 126. ἄναγε πολύδακρυν ἁδονάν, ex emendatione Sopingii. Herc. Fur. 1336. Τίμιον ἀνάξει πᾶσ᾽ Ἀθηναίων πόλις. Vid. ejufdem Troad. 330. Callimach. in Delum, 279. Lafum apud Athenæum, xiv. cap. 5. Nondum inveni qui dixerit ἀνάγειν θεὸν pro ὑμνεῖν θεόν. Quanquam ut ubique infolentiora amat Sophocles, ita et hic non incredibile eft ultra aliorum poetarum licentiam proceffiffe.

216. Malim, afyndeti vitandi caufa,

Βοᾶτε, τὰν ὁμόσπορόν τ᾽
Ἄρτεμιν——.

217. Ὀρτυγίαν. Alibi nomen loci eft Ὀρτυγία, de qua vide Spanhemium ad Callimach. Apoll. 59, 60. Sufpicetur aliquis inde legendum effe Ὀρτυγίας, ut ὁ Θήβας Βακχεῖος, Antig. 159.

218. ἀμφίπυρον, *tædam utraque manu geftantem.* Λαμπάδας Ἀρτέμιδος memorat Philippus, Anthol. p. 333. addendus locis citatis Spanhemio ad Callimach. Dian. 11. Conf. ad Œd. Tyr. 217.

ρον, γείτονάς τε νύμφας.
Ἀείρομ᾽, οὐδ᾽ ἀπώσομαι
Τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννʼ ἐμᾶς φρενός.
Ἰδού μ᾽ ἀναταράσσει
Εὐοῖ μ᾽ ὁ κισσὸς, ἄρτι βακχείαν
Ὑποστρέφων ἅμιλλαν.

221. τύραννʼ] τύραννε τᾶς Ald. Br. 223. βακχείαν] βακχίαν Br.

219. γείτονάς τε νύμφας. Litus vicinum Dianæ sacrum fuisse docebimus infra ad v. 647. Hujus Dianæ comites sunt, quas γείτονας νύμφας vocat.

221. τὸν αὐλόν. Cum nulla in reliquo cantico tibiæ mentio sit, legendum forte τὸ σαυλὸν, i. e. τὸ κοῦφον. Hesychius, σαυλά, κοῦφα, σαυλὸν, ἁβρὸν, κοῦφον. Euripides, Cyclop. 40. ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι. Sententia est: *attollor, elevor, nec detrectabo motum saltatorium.*

Ibid. ὦ τύραννʼ ἐμᾶς φρενός. Ed. Colin. ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός. Utrumlibet valet, *O amata, O dilecta.* Solenniter enim amati reges et tyranni amantium audiunt. Anacreon, v. 141. ἁπάντων κρατοῦντα καὶ τύραννον. *Regnum Cynaræ* habet Horatius, lib. iv. od. 1. *Dominus pectoris mei* bis legitur apud Symmachum, lib. vii. epist. 104. lib. viii. epist. 29.

222. Distinguendum forte:

Ἰδού μ᾽· ἀναταράσσει
Εὐοῖ μ᾽ ὁ κισσός.

223. Εὐοῖ. Heathio verbum est, cujus tamen nullum auctorem citat, nec facile, credo, citasset. Præstat igitur ut vocem Baccho acclamatam accipere, quales sunt in sacris scripturis Hosanna et Halleluia, in profanis ἐλελεῦ.

Ibid. ὁ κισσὸς, i. e. thyrsus, ab Euripide κισσινὸν βέλος vocatus, Bacch. 25. Thyrsi attactus quia animum enthusiasmo implere credebatur, inde solenni metaphora *thyrso percuti* valet *extra se rapi.* Lucretius, i. 922.

Percussit thyrso laudis spes magna meum cor.

224. ὑποστρέφων, *reducens, renovans.* Chorum ex innuptis puellis

Ἰὼ, ἰὼ παιὰν,
Ἴδε, ἴδ᾽, ὦ φίλα γύναι·
Τάδ᾽ ἀντίπρωρα δή σοι
Βλέπειν πάρεστ᾽ ἐναργῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΛΙΧΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Δη. Ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, ὀυδέ μ᾽ ὄμματος
Φρουρὰ παρῆλθ᾽ ἐς τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον.
Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐνέπω χρόνῳ
Πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρει.
Λι. Ἀλλ᾽ εὖ μὲν ἵγμεθ᾽, εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
Γύναι, κατ᾽ ἔργου κτῆσιν· " ἄνδρα γὰρ καλῶς

226. ἴδε] ἴδ᾽ Br.
227. δὴ] δῆτα Br.
230. παρῆλθ᾽ ἐς] παρῆλθε Ald. Br.
231. προὐνέπω] προὐννέπω Ald.

constare liquet ex v. 146. Verum has, ea ætate, nihil prohibet Bacchi mysteriis antea initiatas esse. Sic Bacchanalium agmen Euripidi constituunt Νέαι, παλαιαὶ, παρθένοι τ᾽ ἔτ᾽ ἄζυγες, Bacch. 694. Sic et Cybeles orgia concelebrabat Aristodice quædam, de qua sic Leonidas apud Reiskium, Epigr. 499.

—— πολλὰ προνήϊα καὶ παρὰ βωμῷ
Παρθενικὴν ἐτίναξ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

227. Hesychius: ἀντίπρωρα, ἀντιπρόσωπα· πρῶρα γὰρ τὸ πρόσωπον· καὶ ἀνδρόπρωρον, ἀνδρόπροσωπον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Æschyl. Agam. 244. στόματός τε καλλιπρώρου.

230. φρουρὰ παρῆλθ᾽. Malim, φρουρὰν παρῆλθ᾽. *Nec oculorum mihi custodiam fefellit, vel præteriit.*

232. χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρει, *modo aliquam lætandi materiem apportet.* Subtimide loquitur, velut metuens, ne prior ille nuncius falsus evadat.

234. κτῆσιν. Malim κμῆσιν, i. e. πόνησιν. Hesychius: κμητὰ, πε-

" Πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.
Δη. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
Δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.
Λι. Ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
Καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν.
Δη. Ποῦ γῆς πατρῴας, εἴτε βαρβάρου, λέγε.
Λι. Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοῒς, ἔνθ' ὁρίζεται
Βωμοὺς, τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.
Δη. Εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;
Λι. Εὐκταῖ', ὅθ' ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
Χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.
Δη. Αὗται δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ, καὶ τίνες;
Οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.

242. τέλη] τελεῖ Ald. Br.

ποιημένα, πεπονημένα. Vulgata si cui placuerit, κατ' ἔργου κτῆσιν interpretari potest, κατὰ τοῦτο, ὃ τὸ ἔργον κέκτηται.

237. προσδέξομαι. Dubitabam aliquando annon præstaret προσδέρξομαι.

242. Βωμοὺς, τέλη τ' ἔγκαρπα. Valckenaerius vir clariss. Diatrib. in fragm. Eurip. p. 144. emendat βωμούς θ' ἕλη τ' ἔγκαρπα, ut per ἕλη designetur *lucus*. Non displicet ἕλη, modo ne quis *paludes* interpretur, sed cum Hesychio σύμφυτον τόπον, vel χεῖλος ποταμοῦ. Malim tamen sic sublata copula, βωμοὺς, ἕλη τ' ἔγκαρπα, *aras, et agros frugiferos*. Si de *luco* hic loquitur auctor, satis commodum foret θάλη τ' ἔγκαρπα, *et frondes pomiferas*. Conf. v. 767.

Τέλη ἔγκαρπα ex Scholiastis interpretatione foret θυσίας ἐγκάρπους, quæ hic non videntur convenire, quando Hercules non frugibus tantum aut libis litavit, sed bobus duodecim, præter alias pecudes, v. 775. De voce τέλη vide ad Antig. 147. Nec absurdum foret τέλη interpretari προσόδους, *proventus annuos*. Vide Harpocration. v. ἀπὸ μισθωμάτων.

Λι. Ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
Ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.
Δη. Ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
Χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
Λι. Οὔκ· ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
Κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
Ἀλλ' ἐμποληθείς· "τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
"Γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.
Κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
Ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
Χ' οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν,
Ὥσθ' ὅρκον αὑτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
Ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
Ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
Κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος· ἀλλ' ὅθ' ἁγνὸς ἦν,
Στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν
Τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον

261. παισὶ] παιδὶ Ald.

249. κτῆμα—κριτόν. Supra habes λέχος κριτὸν, v. 27.

251. ἡμερῶν. Regi potest ab ἀνήριθμον, ut ἀνάριθμος θρήνων, Electr.

254. Vel a χρόνον pendere. Nec spernendum esset ἡμερῶν ἀνηρίθμων.

254. φθόνον. Hesychius interpretatur πάθος ἐπὶ τῇ τοῦ πέλας εὐπραγίᾳ. Hic tamen simpliciter *molestiam* significare videtur. *Non debet molestia adesse voci cujus Jupiter auctor fuerit*, i. e. non debet moleste ferri talis vox.

260. ἀγχιστῆρα. Nuspiam alibi vocem hanc invenio. Radix fuerit ἄγχιστος, *proximus*, unde comparet aliquis *culpæ proximum*, Phædri lib. i. fab. 10. Non spernendum esset ἀρτιστῆρα ab ἀρτίζω, utpote quod ex analogiæ saltem regulis recte formatum esset.

Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
Ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
Ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
Ἐπεῤῥόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
Λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
Τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν·
Φωνεῖ δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
Ῥαίοιτο· δείπνοις δ', ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος,
Ἔῤῥιψεν ἐκτὸς αὐτόν· ὧν ἔχων χόλον,
Ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
Πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
Τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν
Ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.
Ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
Ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Οὐλύμπιος,

276. θατέρᾳ] θητέρᾳ Br. θἀτέρᾳ Ald. 279. Οὐλύμπιος] ὀλύμπιος Ald. Turn. Br.

267. 268. πολλὰ μὲν λόγοις Ἐπεῤῥόθησε. Facile intelligerem nisi oppositum haberet πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί. Nam si ἐπιῤῥοθεῖν λόγοις interpreteris, (ut interpretari necesse est) *dicteriis incessere*, quid erit, quæso, ἀτηρᾷ φρενὶ ἐπιῤῥοθεῖν? An ἀτηρᾷ φρενὶ ablativus erit causæ incitantis, ut si dicas Latine, *præ amentia?* At nulla tum inter duo commata oppositio erit, nec ullus adeo locus particulis μὲν et δέ. Nam et dicteria ista, æque credo ac alia quævis Euryti facta, a mente furiosa profecta sunt. At quid multa? Legendum:

——— πολλὰ μὲν μόγοις
Ἐπεῤῥόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί.

Multa quidem ob labores et ærumnas illusit, (vel *exprobravit*) *multa autem ob mentis furorem,* tum sc. cum Megaram liberosque ex ea susceptos interemit.

271. 272. ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου Ῥαίοιτο, *quod ab homine libero,* i. e. Eurystheo, *mulcaretur,* i. e. vexaretur.

Πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
Ὁθ' οὕνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
Ἔκτεινεν· εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τ' ἂν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
“Ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
Αὐτοὶ μὲν Ἅδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
Πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ', ἅσπερ εἰσορᾷς,
Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον,
Χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
Ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ.
Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα
Ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
Φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
Πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.
Χο. Ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.
Δη. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
Κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;

289. τε σὸς] γ' ὁ σὸς Br. 296. πεπυσμένη] πεπυσμένης voluit Br.

285. Interpungendum cum Heathio:

Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες, ἐκ γλώσσης κακῆς Αὐτοὶ μὲν—

291. ἁγνὰ θύματα. Non hic cogitandum de hoſtiis καθαρσίοις. Hercules quippe, ante expeditionem ſuſceptam, a cæde Iphiti purus erat, v. 262. Intelligo igitur ſacrificia perfecta, quibus nihil ad puritatem deerat, ſive in victimis, ſive in igne, ſive in ritibus. Æſchyl. Perſ. 613. βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. Alia ſunt Platonis ἁγιὰ θύματα, p. 875. C. Idem: ἱερεῦσι τε καὶ ἱερείαις ἐγχειριζέτω τὰ θύματα, οἷς ἁγνεία τούτων ἐπιμελὴς, p. 961. B.

298. Ponenda diſtinctio minima poſt τήνδε, ut πανδίκῳ φρενὶ cum χαίροιμι cohæreat.

Πολλὴ δ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
Ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε.
Ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
Ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης
Χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας·
Αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
Ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε
Πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
Μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
Οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάσδ' ὁρωμένη.
Ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
Ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
Πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
Τίς δ' ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ,
Ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα

299. πολλὴ δ'] πολλή 'στ' Ald. Br. qui et πολλή τ' invenit.

312. τεκνοῦσα] τεκοῦσα Turneb. τεκνοῦσσα Br.

301. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα. Verbum ταρβεῖν pariter accusativum adsciscit, Eurip. Supp. 330. Comparandum etiam χαίρειν cum accusativo ad Antig. 640.

312. τεκνοῦσα. Ita ed. Ald. quod ego quidem interpreter *liberis operam dans*, i. e. matrimonio juncta: ut Hom. Odyss. Z. 63. οἱ δύ' ὀπυίοντες, i. e. mariti. Ed. Steph. τεκοῦσα, quod esset τετοκυῖα, *quæ jam peperit*. Hesychius τεκνοῦσα interpretatur τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα, i. e. *gravida*. Sed neutra quæstio commodam oppositionem cum ἄνανδρος efficit, nec ratio apparet cur Deianiræ in mentem veniret de utrolibet quærere.

Βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
Λι. Τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
Γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.
Δη. Μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
Λι. Οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.
Δη. Οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
Λι. Ἥκιστα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον.
Δη. Εἴπ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
Καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ.
Λι. Οὔ τ' ἆρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξίσου
Χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμᾶ
Προὔφηνεν οὔτε μείζον', οὔτ' ἐλάσσονα·
Ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
Δακρυῤῥοεῖ δύστηνος, ἐξότου πάτραν
Διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
Κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
Δη. Ἡ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας

320. τῶν τυράννων—σπορά τις ἦν] τοῦ τυραννεύοντος—σπορὰ Br. 325. τὶς] τοὶ Ald.

317. *φρονεῖν οἶδεν μόνη.* Quod prudentiæ ſpecimen ediderit Iole, ex contextu non patet; liberaque adeo conjectura lectori relinquitur, utrum lacrymis præſentis mali ſenſum teſtata ſit, an vultu ſereno et placido animi magnitudinem oſtenderit.

320. Diſtinguendum :

Μὴ τῶν τυράννων, Εὐρύτου σπορὰ, τὶς ἦν;

i. e. μὴ τῶν τυράννων τις ἦν, Εὐρύτου σπορά;

327. *διοίσει γλῶσσαν, edet* vel *dilet vocem.* Heſychius: γλῶσσαι, φωναί. Conf. Antig. 974.

331. *διήνεμον, ventis perflatam,* i. e. deſertam, ut bene interpretatur Scholiaſtes.

Οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
Τοῖς οὖσι λύπην πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπης λάβοι·
Ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα· πρὸς δὲ δώματα
Χωρῶμεν ἤδη πάντες· ὡς σύ θ᾽ οἷ θέλεις
Σπεύδῃς, ἐγώ τε τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Αγ. Αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασ᾽, ὅπως
Μάθῃς ἄνευ τῶνδ᾽, οὕς τινάς γ᾽ ἄγεις ἔσω,
Ὧν τ᾽ οὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθῃς ἃ δεῖ.
Τούτων ἔχω γὰρ πάντ᾽ ἐπιστήμην ἐγώ.
Δη. Τί δ᾽ ἐστὶ τοῦ με τήνδ᾽ ἐφίστασαι βάσιν;
Αγ. Σταθεῖσ᾽ ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
Μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
Δη. Πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ᾽ αὖθις πάλιν
Καλῶμεν, ἢ μοὶ ταῖσδέ τ᾽ ἐξειπεῖν θέλεις;
Αγ. Σοὶ ταῖσδέ τ᾽ οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ᾽ ἔα.
Δη. Καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω.

337. σύ θ᾽] σύ γ᾽ Br.
338. ἐγώ τε] ἐγὼ δὲ Ald. Br.
339. ἀμμείνασ᾽] ἐμμείνασ᾽ Ald. Br.
341. ἐκμάθῃς] ἐκμάθῃς γ᾽ Ald. Br.

335. λύπην—λύπης. Comparari poſſet κακὰ κακῶν, Œd. Col. 1302. ubi aliud. Verum hic λύπην λύπης interpreter potius *ægritudinem ægritudini ſuperinductam.*

342. ἔχω γὰρ πάντ᾽ ἐπιστήμην. Vide ad Œd. Col. 1212.

343. τοῦ. Subaudiendum χάριν vel ἕνεκα. Vid. ad Philoct. 198. Ibid. ἐφίστασαι, ſenſu activo, ut ἐξίσταμαι, Antig. 1117. De duplici accuſativo (μὲ et βάσιν) conf. notata ſupra ad v. 49. Quibus adde Pindari illud οὐδέ μιν φόβος—ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν, Nem. iii. epod. 2. Βάσις eſt Deianiræ ipſius inceſſus, quem ἐφίστατο *inhibuit* hic Trachinis incola.

Αγ. Ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐδὲν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
Φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν· ἀλλ᾽ ἢ νῦν κακὸς,
Ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
Δη. Τί φῄς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
Ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ᾽ ἔχει.
Αγ. Τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ᾽ ἐγὼ,
Πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
Ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ᾽ ἕλοι,
Τήν θ᾽ ὑψίπυργον Οἰχαλίαν· Ἔρως δέ νιν
Μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε·
Οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ᾽ ἐπ᾽ Ὀμφάλῃ πόνων
Λατρεύματ᾽, οὐδ᾽ ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
Ὃν νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγει.
Ἀλλ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
Τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
Ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ᾽ ἑτοιμάσας,
Ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης· ἐν ᾗ

351. φωνεῖ] φωνῇ F. 1.

351. δίκης ἐς ὀρθὸν, *ſecundum rectum* (i. e. rectitudinem) *probitatis.* Ἐς pro κατὰ, ut in exemplis citatis ad Eurip. Iph. Taur. 1483. Helen. 913. Ὀρθὸν δίκης, ut κακῷ χειμῶνος, Aj. 1163.

359. αἰχμάσαι. Heſychius: αἰχμάζει, πολεμεῖ· αἰχμάσας, πολεμήσας. Αἰχμάσαι τάδε fuerit ergo *bellum hoc gerere.*

360. πόνων λατρεύματ᾽, *laborum ſervitutem,* i. e. ſerviles labores.

362. παρώσας, *repudians, rejiciens.* Nondum tamen ſatis perſpicua eſt oratio, niſi ſimul appareat *quando* vel *ubi* hanc de Euryto narrationem rejecerit. Legendum forte,

Ὃν νῦν, παρώσας αὐτόθ᾽, ἔμπαλιν λέγει.

Αὐτόθι, *illic,* in foro ſc. Trachiniorum.

Τὸν Εὔρυτον τῶνδ᾽ εἶπε δεσπόζειν θρόνων·
Κτείνει τ᾽ ἄνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
Ἔπερσε· καὶ νῦν (ὡς ὁρᾷς) ἥκει δόμους
Ὡς τούσδε πέμπων, οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
Οὐδ᾽ ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τάδε.
Οὐδ᾽ εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
Ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
Δέσποιν᾽, ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
Καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
Ἀγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ,
Ὥστ᾽ ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
Οὐχ ἥδομαι, τὸ δ᾽ ὀρθὸν ἐξείρηχ᾽ ὅμως.
Δη. Οἴ μοι τάλαινα, ποῦ ποτ᾽ εἰμὶ πράγματος;
Τίν᾽ εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον,
Λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἆρ᾽ ἀνώνυμος
Πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;
Ἦ καὶ τὰ λαμπρὰ καὶ κατ᾽ ὄμμα καὶ φύσιν;

367. τὸν Εὔρυτον τῶνδ᾽] τῶν Εὐρύτου τῶνδ᾽ Ald. τὸν Εὔρυτον τόνδ᾽ Br. e cod. B.
369. νῦν] νιν Br.
370. ὡς τούσδε] ὡς τάσδε Turneb. ἐς τούσδε Br.
371. τάδε] τόδε Ald.
383. ἢ καὶ τὰ] ἢ κάρτα Br. ex Canteri emendatione. Ἀγγέλῳ autem hunc v. tribuit Ald.

367. τὸν Εὔρυτον τῶνδ᾽. Lego τὸν Εὔρυτον τόνδ᾽, *huncce Eurytum*, i. e. hunc a Licha decantatum.

377. ὥστ᾽ ἐξελέγχειν, *adeo ut indagando veritatem assequaris.*

383. ἢ καὶ τὰ λαμπρά. Hunc versum Nuncio assignat Scholiastes, sed ut intelligas eum libros veteres non habuisse suffragantes. Essetque sane ineptum Ioles ὄμμα, i. e. pulchritudinem a tali homine coram Deianira commemorari. Sed vel ex ejus responso videas, nihil ei ab initio avulsum esse. Canterus pro καὶ τὰ emendat κάρτα, versumque a Choro enunciari facit, sed categorice, non

Αγ. Πατρὸς μὲν ἦσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
Ἰόλη 'καλεῖτο· τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ
Βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.
Χο. Ὄλοιντο μή τοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ
Λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ' αὑτῷ κακά.
Δη. Τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
Τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
Χο. Πεύθου μολοῦσα τἀνδρός· ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
Λέξειεν, εἴ μιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
Δη. Ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
Χο. Ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;

387. μή τοι] μή τι Ald. Br. Hunc et verſ. ſeq. Ἀγγέλῳ tribuit Turn.
388. πρέπονθ' αὑτῷ] πρέποντ' αὐτῷ Ald. Turneb. Br.
392. μιν] νιν Br.
394. Deianiræ hunc v. tribuit Ald. Choro duo ſeqq.

interrogative. *Omnino eximia eſt et forma et indole.* Neque hæc exclamatio, coram Deianira edita, ſatis decora mihi videtur. Sed neque φύσιν hoc in loco *indolem* interpreter, ſed *genus, proſapiam*; quoniam de hoc agebatur, non de indole. Agamemnon apud Noſtrum, Aj. 1276. Teucro νοθείαν exprobrans:

οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν
Ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον;

Rem acu tetigiſſe videtur vetus quidam in Scholiis grammaticus, qui ſic interpretatur, ἀντὶ τοῦ, ἆρα τῇ θέᾳ καὶ τὸ γένος ἐφάμιλλον, *num formæ ejus claritudo generis reſpondet?* Sed hic ſenſus ut efficiatur, legendum interrogative;

Ἦ πάντα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν;

Λαμπρὰ, *clara, inſignis,* nominativo ſingulari.

386. ἱστορῶν. Lego ἱστορεῖν. Non enim tacuerat tantum de natalibus ejus Lichas, quæ vulgatæ vis eſt, ſed nihil ſe ſcire affirmaverat.

393. ἀπὸ γνώμης, *abſque prudentia, imprudenter.* Sic ἀπὸ τρόπου valet *maligne.* Thucyd. i. 76. ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου.

Δη. Μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ, οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
Ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.

ΛΙΧΑΣ, ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Λι. Τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν,
Δίδαξον· ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ.
Δη. Ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν
Αἴσσεις, πρὶν ἡμᾶς καὶ νεώσασθαι λόγους.
Λι. Ἀλλ' εἴ τι χρήζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
Δη. Ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;
Λι. Ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.
Δη. Τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν, ἣν ἥκεις ἄγων;
Λι. Εὐβοΐς· ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν.
Δη. Οὗτος, βλέφ' ὧδε· πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
Λι. Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις;

395. ὅδ' ἀνὴρ] ἀνὴρ ὅδ' Br.
397. μολόντα] μολοῦντα Ald.
399. ταχείας] τραχείας Ald. Turneb.
400. αἴσσεις] ᾄσσεις Br.
Ibid. καὶ νεώσασθαι] ἀνανεώσασθαι Br. ex Canteri emendatione.
406. Quæ Deianiræ per totum hunc dialogum tribuuntur usque ad illud Ὅς σοῦ παρὼν, Ἀγγέλῳ tribuit Br. ex Tyrwhitti emendatione.
407. ἐρωτήσασ'] ἐρωτήσας Br.

398. ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ. Homerus, Iliad. Δ. 357. ὡς γνῶ χωομένοιο. Aratus, Phænom. 108. οὔπω λευγαλέου τότε νείκεος ἠπίσταντο. Idem, Diosem. 2. ἀεξομένοιο διδάσκει μηνός. Vide infra, v. 945. Homeri Iliad. P. 427. Eurip. Phœniss. 1380.

399. ἐκ ταχείας. Ita haud dubie legendum cum H. Steph. Estque pro ἐκ τάχεος. Vide annotata ad Antig. 1006. quibus adde ἐξ ἑκουσίας hujus fab. 740.

400. καὶ νεώσασθαι. Emphasin quam hic habet καὶ nemo non videret verbis sic collocatis, πρὶν καὶ ἡμᾶς νεώσασθαι λόγους, *etiam antequam sermones renovare potuimus.* Nihil igitur mutandum, sed hyperbaton tantum animadvertendum.

Δη. Τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ἅ σ᾽ ἱστορῶ.
Λι. Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηϊάνειραν, Οἰνέως
Κόρην, δάμαρτά θ᾽ Ἡρακλέους, (εἰ μὴ κυρῶ
Λεύσσων μάταια) δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.
Δη. Τοῦτ᾽ αὔτ᾽ ἔχρῃζον τοῦτό σου μαθεῖν· λέγεις
Δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;
Λι. Δίκαια γάρ.
Δη. Τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
Ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;
Λι. Πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλασ᾽ ἔχεις;
Δη. Οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
Λι. Ἄπειμι· μῶρος δ᾽ ἦ πάλαι κλύων σέθεν.
Δη. Οὔ· πρίν γ᾽ ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.
Λι. Λέγ᾽, εἴτι χρῄζεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
Δη. Τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
Κάτοισθα δήπου;
Λι. Φημί· πρὸς τί δ᾽ ἱστορεῖς;
Δη. Οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ᾽ ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν;
Λι. Ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
Σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ᾽ ἐμοῦ κλύειν παρών;

408. ἅ σ᾽] ἕσ᾽ Ald. ὅ σ᾽ Br.

417. ποικίλασ᾽] ποικίλλασ᾽ Ald. ποικίλας Br.

417. ποικίλασ᾽ ἔχεις; *oblique et perplexe loqueris?*

425. ἣν ὑπ᾽ ἀγνοίας ὁρᾷς. Pro μετ᾽ ἀγνοίας. Xenoph. Œconom. p. 489. ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας. Euripides, Hippol. 1313. ὡς ὑπ᾽ εὐκλείας θάνῃ. Ion. 1353. ὑπ᾽ οἰωνῶν καλῶν. Hecub. 351. ἐλπίδων καλῶν ὕπο. Schol. Ariſtoph. in Aves, v. 1426. ὑπαὶ πτερύγων ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων, ubi alia.

Δη. Πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
Ἀγορᾷ πολύς σου ταὐτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
Λι. Ναί,
Κλύειν γ' ἔφασκον· ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται,
Δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.
Δη. Ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
Δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
Λι. Ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
Δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.
Δη. Ὃς σοῦ παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ
Πόλις δαμείη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
Πέρσειεν αὐτὴν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
Λι. Ἄνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω· τὸ γὰρ
Νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
Δη. Μὴ πρὸς σὺ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος

441. ἄνθρωπος] ὥνθρωπος Br. Ibid. ἀποστήτω] ἐπιστήτω Turneb.
443. σὺ] σὲ Turneb. Br.

440. φανείς. Lego σφαλεὶς, *frustratus*. Conf. v. 363.

441. ὦ δέσποιν', ἀποστήτω. Ita ed. Ald. et MSS. Ἐπιστήτω quod Recentiores habent, recte judicat Heathius Triclinii conjecturam esse. Παρστήτω, i. e. παραστήτω, in nonnullis libris invenerat Scholiastes. Sed multo animosius esset προστήτω, *prodeat*, quam quidem παραστήτω, *adsit* vel *adstet*. Legendum igitur, ὦ δέσποινα, προστήτω.

442. νοσοῦντι. In suspicionem hoc traxit H. Stephanus, ut non satis verecundum, nec servi personæ conveniens. Sed bene defendit Heathius, collatis v. 417. 419. 421. in quibus eadem decori violatio. Si mireris et illa servo tribui, Sophoclem non ex moribus antiquorum excusaverim, quod Heathio placet; videtur enim mihi Lichan minus observantem decori consulto fecisse, ægre utique ferentem, extorqueri sibi a Deianira arcanum, quod ipsi utilius fuisset ignorare.

Διὸς καταστράπτοντος ἐκκλέψῃς λόγον.
Οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
Οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
Χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται,
Πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
Οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
Κἀμοῦ γε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ;
Ὡς εἴτι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ
Ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι·
Ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
Τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινός.
Οὐκ ἔστι ταῦτ'· ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
Ψεύδῃ, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
Εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν

452. ὡς] ὥστ' Br.

447. πέφυκεν. Concordat cum τἀνθρώπων versu superiori, nisi malis οἱ ἄνθρωποι pro nominativo habere. Neque enim hæc licentia veteribus ignota erat. Pindarus, Olymp. xi. v. 5.

μελιγάρυες ὕμνοι
Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται.

Vide et ad Eurip. Helen. 1378.

453. μεμπτός εἰμι, i. e. μέμφομαι. Sic Euripides, Rhes. 327. κἀπίμομφος εἶ φίλοις. Vid. et citata ad Antig. 798.

455. τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ. Sic si legamus, affirmabit Deianira Iolen μεταιτίαν esse, sed negabit rem, cujus μεταιτία est, turpem sibi aut damnosam esse. Sin cum H. Stephano τὸ μηδὲν, idque pro μηδαμῶς accipiamus, tum negabit universaliter Iolen causam aut participem esse ullius rei, quæ sibi turpis aut damnosa sit. Heathio prior ratio, mihi posterior magis placet.

Θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσῃ κακός.
Ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ,
Ψεύδει καλεῖσθαι, κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.
Ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίνεται.
Πολλοὶ γὰρ, οἷς εἴρηκας, οἳ φράσουσ' ἐμοί.
Κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς· ἐπεὶ
Τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.
Τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χ' ἁτέρας
Πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;
Κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
Ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
Κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν· ἐπεί σφ' ἐγὼ
Ὤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε,
Καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
Ἔπερσε κἀδούλωσεν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Ῥείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.

Χο. Πείθου λεγούσῃ χρηστὰ (κοὐ μέμψῃ χρόνῳ)
Γυναικὶ τῇδε· κἀπ' ἐμοῦ κτήσῃ χάριν.

Δι. Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω

472. διώλεσε] διώλεσεν Ald.

461. κὴρ, *morbus*: ut Philoct. 42.

469. ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ', οὐδ'. Ita distinguendum cum Aldina, probante etiam Stephano, qui et erudite monet in posteriori commate οὐκ οἴσει supplendum esse: ἥδε τ' οὐκ οἴσει, *et haec pariter non feret.*

475. ῥείτω κατ' οὖρον, *eant, quo ventus* (i. e. fors) *tulerit.*

Θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ, κοὐκ ἀγνώμονα,
Πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς, οὐδὲ κρύψομαι.
Ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
Ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ
Διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὕνεχ' ἡ πολύφθορος
Καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.
Καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν)
Οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ.
Ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
Μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
Ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
Ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
Κείνου τε καὶ σὴν ἐξίσου κοινὴν χάριν,
Καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
Οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
Ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν,
Τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ.
Δη. Ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν.
Κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
Θεοῖσι δυσμαχοῦντες· ἀλλ' εἴσω στέγης

484. διῆλθε, *penetravit, viscera intus pervasit:* ut Philoct. 750.

490. νέμεις, *putas, censes:* ut Œd. Col. 931. et alibi.

498. ἐξαιρούμεθα. Interpretatur Heathius *nobis eligemus*, quod mihi locum nihilo clariorem efficit. Malim ἐξαρούμεθα, *augebimus*, ab ἐξαίρω. *Non augebimus malum extrinsecus invectum.* Hanc enim vim habet ἐπακτὸς, ut apud Eurip. Hippol. 320.

Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

Confer etiam Aj. 1313. Œd. Col. 1595. hujus fab. 263. Æschyl. Sept. Theb. 589.

Χωρῶμεν, ὡς λόγων τ᾽ ἐπιστολὰς φέρῃς,
Ἅ τ᾽ ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
Καὶ ταῦτ᾽ ἄγῃς· κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
Χωρεῖν, προσελθόνθ᾽ ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Μέγα τι σθένος ἁ
Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.
Καὶ τὰ μὲν θεῶν
Παρέβαν· καὶ ὅπως
Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω,
Οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἀΐδαν,
Ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.
Ἀλλ᾽ ἐπὶ τάνδ᾽ ἄρ᾽ ἄκοιτιν

502. κενὸν] κεινὸν Ald.
507. καὶ ὅπως] χ᾽ ὤπως Br.
510. ἢ] οὐ Br.
511. τάνδ᾽] τήνδ᾽ Ald.

504. Diſtinguendum:

Μέγα τι σθένος ἁ
Κύπρις· ἐκφέρεται νίκας ἀεί.

Μέγα σθένος pro μέγα σθένουσα. Sic παιδουργίαν pro παιδουργὸν, Œd. Tyr. 1279. ubi alia. Lucian. Dialog. Menippi et Merc. Ἑλένη καὶ Λήδα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Juvenal. ſat. ii. 32. *vitia ultima.*

509. ἔννυχον. Vide ad Œd. Col. 1628.

511. ἐπὶ τάνδ᾽—ἄκοιτιν. Rara conſtructio. Quoties enim fieri aliquid dicitur *ſpe* vel *conditione præmii,* plerumque id per dativum

Ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές·
Πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξ-
ῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων.

Ἀντιστροφή.

Ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ
Σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
Φάσμα ταύρου,
Ἀχελῷος, ἀπ' Οἰ-
νιαδᾶν· ὁ δὲ Βακχείας ἄπο

516. τετραόρου] τετράορον Br. 519. Βακχείας] Βακχίας Br.

enunciatur, præpositioni ἐπὶ subjunctum, ut ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ στεφάνῳ, ἐπὶ κέρδει, ἐπὶ λήμμασι. Euripides tamen, Electr. 618. Ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον. Callimach. epigr. viii. ἐπὶ κισσόν.

512. ἀμφίγυοι. De hac voce parum inter se consentiunt veteres grammatici. Mihi ἔγχη ἀμφίγυα dici videntur, quæ quis, prout usus exegerit, vel dextra, vel læva manu protruserit: homines ἀμφίγυοι, qui in palæstra adversarios nunc pede utroque, nunc manu urgent. Vid. Virgil. Æneid. v. 457. Sic etiam Phreneticus ille in epigrammate τὸ ἀναίσθητον παιδὸς ἔτυψε μέλος, Anthol. p. 66.

Ibid. πρὸ γάμων. Frigidissimum foret *ante nuptias*, nec πρὸ pro περὶ accipi sinit aut versus superior, aut Græcorum usus. Πρόγαμοι (si conjunctim προγάμων legere malis) fuerint viri antea matrimonio juncti, quos in arenam puellæ causa descendere magis fortasse mireris, quam si hoc idem adolescentes fecissent. Mihi legendum videtur πρὸ γαμβρῶν, *coram*, vel *in conspectu consanguineorum*. Γαμβροὺς proprie significare *sponsi consanguineos* auctor est Pollux, lib. iii. segm. 31. πενθεροὺς, *sponsæ*; sed hanc distinctionem non semper a poetis servatam esse. De prosodia vide ad Eurip. Phœniss. 442.

513. ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων. Sic Liban. vol. i. p. 304. C. πόσους ἀγῶνας ἐξῆλθε. Thucyd. iii. 108. πολὺ τοῦ ἔργου ἐπεξῆλθον. Idem, iv. 83. ἐπεξελθεῖν τὰ δεινά. Idem, v. 100. πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν.

Ἦλθε παλίντονα Θήβας
Τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων,
Παῖς Διός· οἳ τότ᾽ ἀολλεῖς ἴ-
σαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ᾽
Εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις

522. ἀολλεῖς] ἀολεῖς Ald. 523. ἴσαν ἐς μέσον] ἤϊσαν Br. ἴσαν μέσον Turn.

520. παλίντονα, *elaſtica, reſilientia.* Arcus enim poſtquam a ſagittario curvatus fuit πάλιν τείνει, reſilit, in priorem formam reſtituit ſe, eſtque ea πάλιν τάσις præcipua ejus laus. Homer. Iliad. Θ. 266. παλίντονα τόξα τιταίνων. Æſchyl. Choeph. 1519. παλίντονα βέλη. Apollon. Rhod. i. 993. παλίντονον—τόξον.

522. ἴσαν ἐς μέσον. Cum verſus menſura tres haſce voces non recipiat, dubitatur quænam earum reſecandæ ſint. Johnſonus delet ἐς μέσον, et pro ἴσαν legit ἵεσαν, quod eſſet ab ἵημι, *mitto.* Vid. Eurip. Electr. 804. nec tamen propterea rejiciendum foret, cum ἵεναι pariter intranſitivum ſit, Eurip. Phœniſſ. 1351. Sed in hac emendatione aliud vitium eſt. Nimirum ἀολλεῖς valet ἄθροοι, i. e. de tempore, non de loco dicitur. Si igitur ἐς μέσον deleveris, ruiſſe eos ſignificabit oratio, quorſum vero ierint, aut ruerint, tacebit. Heathio contra ἐς μέσον retinere, et ἴσαν delere placet. Satis id quidem commodum eſſet, niſi proximus verſus iterum præberet ἐν μέσῳ. Statius, Theb. vi. 844, *Petit æquor uterque Procurſu medium.* Valer. Flacc. iv. 254.

——incenſa mente feruntur
In medium, ſanguis Jovis, et Neptunia proles.

Conf. et Philoct. 618. Mihi legendum videtur:

—ἀολλεῖς ἐς
μόθον ἱέμενοι.

524. εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις. Non intelligendum de Dea Paphia, quæ neque εὔλεκτρος dici ſolet, neque coram certamini interfuiſſe a mythologis traditur. Eſt igitur Κύπρις nihil aliud quam εὐνὴ, *connubium,* ſive *conjux.* Totum locum ſic interpretor: *ſola autem puella formoſa in medio aſſidens certamini præerat:* i. e. nullius

Ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.

ΕΠΩΔΟΣ.

Τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ
Τόξων πάταγος, ταυρείων τ'
Ἀνάμιγδα κεράτων·
Ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι
Κλίμακες· ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
Πλήγματα, καὶ στόνος ἀμφοῖν.
Ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ
Τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ
Ἧστο, τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν.
Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω·

525. ῥαβδονόμει] ῥαβδονομεῖ Br. 529. ἦν δὲ] ἦν δ' Br.
526. χερὸς] χειρὸς Turneb. 533. τηλαυγεῖ] ταλαυγεῖ Turneb.

βραβευτοῦ juſſu, ſed puellæ duntaxat amore incitati, in arenam deſcendebant.

525. ῥαβδονόμει. Heſychius, v. ῥάβδοι—ὁ βραβευτὴς ῥαβδονόμος. Frequentius ῥαβδοῦχοι vocantur, qui gymnicis certaminibus, vel etiam muſicis præerant. Vide Suidam, v. ῥαβδοῦχοι, et Platonem in Protagora.

527. τόξων. Nullus arcui locus, ubi lucta res agebatur. Legendum forte ταρσῶν, *pedum*.

530. κλίμακες. Luctæ genus. Vid. Heſychium in ἐκ κλίμακος et διακλιμακίσας, quæque ibi citantur.

535. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω. Interpretatur Mudgius: *Ego vero ea tantum, quæ ex matre audivi, dico.* Chorum enim ex adoleſcentulis conſtare (v. 146. et ſeq.) neque per ætatem videre potuiſſe. Ut hic ſenſus efficiatur, conſtructio ſic inſtituenda, ἐγὼ δὲ φράζω, οἷα μὲν μάτηρ. Verum quis ferat frigidum hoc in cultiſſimo carmine emblema? Mihi ſane legendum videtur:

Ἐγὼ δὲ πάτηρ μὲν, οἷα φράζω.

Τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
Ἐλεεινὸν ἀμμένει.
Κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ
Βέβακεν, ὡς πόρτις ἐρήμα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Δη. Ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
Ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
Τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
Τὰ μὲν, φράσουσα, χερσὶν ἃ 'τεχνησάμην·
Τὰ δ', οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη.
Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην,
Παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
Λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
Καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ

539. ὡς] ὥστε Ald.

Agnovit autem eum pater (i. e. agnovit ut generum) *læta acclamans*, i. e. gratulans. Schol. alter Pindari in Olymp. vi. ſtroph. 5. γνῶναι ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι. Idem in Olymp. vii. antiſtr. 5. ἔγνω αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐδεξιώσατο αὐτὸν νενικηκότα. Iſthm. ii. antiſtr. 2. κάρυκες ἀνέγνων.

539. *Abiit, ut juvenca deſerta*, i. e. triſtis et mœrens.

547. λωβητὸν ἐμπόλημα. Adjectivum λωβητὸν active accipiendum. Sententia eſt: *intus recepi fœminam hanc, ut navita mercem, qua navis poſtea onerata ſubmergatur.* Λωβητὸν igitur interpretandum *damnoſum, exitioſum*, niſi malis legere λωβῆεν vel λωβῆμον. Sed et λωβητὸν vim activam habere poteſt, ut ἀφόβητος, Œd. Tyr. 904. Confer Philoct. 616.

Χλαίνης ὑπαγκάλισμα· τοιάδ᾽ Ἡρακλῆς,
Ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
Οἰκούρι᾽ ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
Ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
Νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
Τὸ δ᾽ αὖ ξυνοικεῖν τῇδ᾽ ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
Δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
Ὁρῶ γὰρ ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω,
Τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
Ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ᾽ ὑπεκτρέπειν πόδα.
Ταῦτ᾽ οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
Ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ᾽ ἀνήρ.
Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ (ὥσπερ εἶπον) ὀργαίνειν καλὸν
Γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ᾗ δ᾽ ἔχω, φίλαι,

550. καλούμενος] τελούμενος Turneb.

550. κἀγαθὸς καλούμενος. Ita ed. Ald. Vulgo, κἀγαθὸς τελούμενος, quod nullum hic locum habere videtur.

556. τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν. Magis expeditum eſſet τῇ μὲν ἕρπουσαν—τῇ δὲ φθίνουσαν. Sed raro Sophocles expedita ſectatur.

557. ὧν. Ad provectiores ætate referri vetat ſententia, jubet ſyntaxis. Perſpicua omnia reddideris legendo:

—— ζῶν δ᾽ ἀφαρπάζειν φιλεῖ
Ὀφθαλμὸς ἄνθος——.

Amat oculus florem viventem (i. e. ſoſpitem) *arripere.* Ζῶν, *ſalvus, integer, ſoſpes:* ut in exemplis citatis ad Œd. Tyr. 490. quibus adde ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, Pindari Iſthm. iii. ſtroph. 1.

Lucianus, Ἐρωτ. cap. 3. ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔοικε μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὑτὸν ἁρπάζων. Lib. Judith. xvi. 9. τὸ σανδάλιον αὐτῆς ἥρπασεν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ.

Λυτήριον λύπημα, τῆσδ' ὑμῖν φράσω.
Ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
Θηρὸς, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
Ὃ παῖς ἔτ' οὖσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην·
Ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
Μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις
Κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
Ὃς κἀμὲ, τῶν πατρῴων ἡνίκα στόλων
Ξὺν Ἡρακλεῖ τοπρῶτον εὖνις ἑσπόμην,
Φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,
Ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγώ·
Χ' ὡ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας, χεροῖν

571. πατρῴων ἡνίκα στόλων] στόλων πατρῴων ἡνίκα Br.

563. λυτήριον, *solubile*, λύεσθαι δυνάμενον. Non ignoro adjectiva hujusmodi verbalia activam plerumque potestatem habere. Verum id non perpetuum est. Noster, Polyxena (apud Etymol. M. v. ἄπειρος)

Χιτών σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

Æschyl. Choeph. 6. πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον. Eodem quoque retulerim γέφυραν ζευκτηρίαν, Pers. 738.

565. Θηρὸς, *Centauri*, ut Homer. Iliad. A. 268.

571. τ. πατρῴων—στόλων. Vitium metri sanat Canterus legendo τὸν πατρῷον στόλον. An et sententiæ satis prospexit? Εὖνις enim non interpretandum *uxor*, sed *sejuncta* vel *destituta*, cum ex tota narratione pateat solo Hercule comitatam iter hoc fecisse Deianiram. Optimum igitur sensum faceret τῶν πατρῴων στόλων ab εὖνις gubernatum, nisi metrum contra staret. An igitur εὖνις accusativum quoque adsciscere potest? Mihi sane sic videtur, perinde ac στέρομαι, Eurip. Bacch. 1371. στερεὶς, Helen. 95.

Ἦκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πνεύμονας
Στέρνων διερροίζησεν· ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
Τοσοῦτον εἶπε· παῖ γέροντος Οἰνέως,
Τοσόνδ' ὀνήσῃ τῶν ἐμῶν (ἐὰν πίθῃ)
Πορθμῶν, ὅθ' οὕνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ.
Ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
Σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσὶν, ᾗ μελαγχόλους
Ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
Ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
Τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
Στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
Τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, (δόμοις γὰρ ἦν,
Κείνου θανόντος, ἐγκεκλεισμένον καλῶς)
Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
Ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
Κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ,
Μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ·

576. πνεύμονας] πλεύμονας Ald. Br.
580. ὑστάτην σ'] ὑστάτην Ald.
586. στέρξαι] στέρξει Br. e codd. B. T.

582. ᾗ, *qua in parte.* Significare videtur ſanguinem Neſſi, fluidum alibi, circa ſagittæ tamen cuſpidem, qui felle Hydri intinctus erat, in thrombos et grumos coagulatum eſſe.

583. θρέμμα—ὕδρας. Poetice pro ipſa Hydra. Sic δάκη θηρῶν, Eurip. Hippol. 651. ἀρνῶν τροφαὶ, Cyclop. 189.

586. στέρξαι. Ita bene ed. Ald. Eſtque modi infinitivi, ne quis optativi putet. Εἰσιδὼν verſu præcedenti ponitur pro εἰσιδόντα, ut φέρων pro φέροντα v. 631. Vulgo, στέρξῃ.

590. πεπείρανται, *perfecta ſunt.* Commode citat Heathius Hom. Odyſſ. M. 37. ubi Euſtathius per τετελείωνται interpretatur. Radix eſt πέρας ſive πεῖραρ, *terminus.*

Φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
Τὴν παῖδα, καὶ θέλκτροισι τοῖσδ' ἐφ' Ἡρακλεῖ,
Μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
Πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.
Χο. Ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
Δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.
Δη. Οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις· ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
Ἔνεστι, πεῖρα δ' οὐ προσωμίλησά που.
Χο. Ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν· ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς
Ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη.
Δη. Ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
Θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
Μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὡς σκότῳ,
Κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσῇ.

ΛΙΧΑΣ, ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Λι. Τί χρὴ ποιεῖν, σήμαινε, τέκνον Οἰνέως·
Ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.
Δη. Ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,

594. *τοῖσδ'*] *τοῖς* Ald. Turneb. Br. 600. *που*] *πῶ* Ald. Br.
596. *πεπαύσομαι*] *πεπαύσεται* Ald. Br. 606. *πράσσῃς*] *πράσσεις* Ald.

602. *γνῶμα.* Extat vox Æſchyl. Agam. 1361. Eurip. Heraclid. 408.

608. *ἐσμὲν—βραδεῖς*, *tardi ſumus*, i. e. tardi nobis videmur, ægre moram toleramus.

Ibid. *ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ.* Abundat articulus, ut non raro apud Sophoclem. Senſus eſt: *longum jam temporis ſpatium.* Scriptor pedeſtris dixiſſet *ἤδη μακρὸν χρόνον.* Conf. v. 69.

609. *αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω*, *eodem prorſus modo, quo tu,*

Ἕως σὺ τοῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξένοις·
Ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον,
Δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
Διδοὺς δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
Κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ·
Μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου,
Μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας,
Πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς
Δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
Οὕτω γὰρ ηὔγμην· εἴποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
Ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.

611. φέρῃς] Sic F. 2. Br. ex 3 codd. φέρεις Ald. Turneb.

617. ἐμφανῶς] ἐμφανὴς Turneb. ἐμφανῆ Br.

affecta sum. Πράσσω enim hic non *actionem* significare videtur, sed *conditionem* vel *statum*, ut in phrasi εὖ πράττε, aliisque innumeris. Mecum facit Heathius. Si interpreteris, *huic ipsi rei operam do*; non satis apte cum Lichæ quæstione quadrabit, quæ generalis est, (τί χρὴ ποιεῖν) non ad certam definitamque rem directa.

610. Delenda interpunctio post ξένοις, et in versu sequenti legendum cum Heathio φέρῃς. Ordo sententiæ est : *Æque impatiens sum, ac tu, ut feras vestem Herculi donum.*

616. ἕρκος ἱερόν. Voce ἕρκος significari videtur ὁ περίβολος, i. e. septum sive aræ sive templi.

Ibid. ἐφέστιον σέλας, *foci privati lux* vel *ignis.*

617. φανερός. MSS. nonnulli φανερόν. Sed nihil mutandum. Constructio est : φανερὸς σταθεὶς ἐμφανῶς δείξῃ.

620. πανδίκως, i. e. παναληθῶς, *omnino*; ut infra, 1263. *Voveram me omnino ornaturam* vel *amicturam.*

621. Appianus, Bello Civili, p. 181. ἱερὰν καὶ ἐπίχρυσον ἐσθῆτα ὡς ἐν θυσίᾳ περικείμενος.

Καὶ τῶνδ᾽ ἀποίσεις σῆμ᾽, ὃ κεῖνος εὐμαθὲς
Σφραγῖδος ἕρκει τῷδ᾽ ἐπ᾽ ὄμμα θήσεται.
Ἀλλ᾽ ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
Τὸ μὴ ᾽πιθυμεῖν, πομπὸς ὤν, περισσὰ δρᾷν·
Ἔπειθ᾽, ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
Κἀμοῦ ξυνελθοῦσ᾽, ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ.
Λι. Ἀλλ᾽, εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
Βέβαιον, οὔτι μὴ σφαλῶ γ᾽ ἐν σοί ποτε,
Τὸ μὴ οὐ τόδ᾽ ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
Λόγων τε πίστιν, ὧν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

624. σφραγῖδος ἕρκει τῷδ᾽—θήσεται] σφραγῖδι θέμενος τῇδ᾽ ἐπ᾽ ὄμμα, γνώσεται Br.

623. Locus admodum difficilis. Si ἕρκος arcam, quam Deianira Lichæ in manus tradit, ζύγαστρον infra dictum v. 705. significare potuerit, constructionem sic instituerim: καὶ—ἀποίσεις σῆμα, εὐμαθὲς ὄμμα σφραγῖδος, ὃ κεῖνος θήσε[ται] ἐπὶ τῷδε ἕρκει, *et tecum feres signum, speciem facile cognoscendam sigilli, quam ille super arcam hanc aspiciet.* Θήσεται, *aspiciet,* a θάω vel θάομαι, non *ponet* a τίθημι. Hesychius: θήσασθαι, θεάσασθαι—θήσατο, ἐθαύμασαν—θάοντα, θεωροῦντα. In mentem venit et ἀθρήσεται, ab ἀθρέω.

Plerique interpretes ἕρκει cum σφραγῖδος conjunxisse videntur, ut ἕρκος σφραγῖδος *sigillum* significaverit. Nec multum refragarer, si de sigillo ipso sermo esset, quod ob circulum aureum, gemmam ambientem, non male ἕρκους nomen mereretur. Verum id secus se habet, agiturque de specie tantum, quam sigillum impressum relinquere solet. *Corpus* ψυχῆς ἕρκος audit Antiphilo, Anthol. p. 53. Ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις, Pind. Nem. x. epod. 2.

627. χάρις, *benevolentia, favor, studium.*

631. φέρων. Pro φέροντα. Sic Philostratus in Heroicis, p. 714. ἁμὸν τὸ κήρυγμα—ἀποθνήσκειν ὁ ἀνελόμενος καὶ θάψας. Vide etiam citata ad Eurip. Heraclid. 831. et hujus fab. 585.

632. λόγων τε πίστιν. Non admodum intelligo, nisi πίστιν per πειθὼ interpreteris, ut videtur fecisse Hesychius, v. πίστις. Sic ta-

Δη. Στείχοις ἂν ἤδη· καὶ γὰρ ἐξεπίσταται
Τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.
Δι. Ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.
Δη. Ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
Προσδέγματ', αὐτήν θ' ὡς ἐδεξάμην φίλως.
Δι. Ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ.
Δη. Τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
Μὴ πρὶν λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα
Θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους

637. αὐτήν θ'] αὐτὴν Ald. Br. 640. πρὶν] πρῶ Ald. πρὼ Br.

men malim ἣν pro ὧν. Elegantius enim πειθὼ ἣν ἔχεις quam λόγων οὓς ἔχεις.

640. πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ. Conf. ad Antig. 1068.

642. ναύλοχα—λουτρά. Pro accufativis habere oportet; non enim loca ipfa alloquitur, fed incolas.

Ibid. ναύλοχα. Non concordat cum λουτρὰ, fed cum ὕδη vel σταθμὰ fubaudito. Nufpiam enim aliter quam ut adjectivum inveni.

643. θερμὰ λουτρά. Harum thermarum meminere veterum fcriptorum non pauci: vid. Herod. vii. 176. Pifandrum apud Schol. Ariftoph. Nub. 1047. Catullus, carm. lxvi. 54.

Quum tantum arderem, quantum Trinacria rupes,
Lymphaque in Œtæis Malia Thermopylis.

Οἵτας περιναιετάοντες,
Οἵ τε μέσσαν
Μηλίδα πὰρ λίμναν
Χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες καλέονται.

'Αντιστροφὴ α'.

Ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμὶν

644. περιναιετάοντες] παραναιετάοντες Ald. Br.
645. μέσσαν] μέσαν Ald.
646. πὰρ λίμναν] παρὰ λίμναν Ald. Br. hic tamen in notis πὰρ præferendum cenſet.

646. Μηλίδα πὰρ λίμναν. Herodotus, qui ſatis accuratam Trachinis et Thermopylarum deſcriptionem dedit, vii. 176. et ſeq. 198. et ſeq. nullum ibi lacum noviſſe videtur. Λίμναν igitur cum Scholiaſta interpretandum *mare*, cujus notionis ſatis multa exempla ſunt. Λίμνα Μηλὶς fuerit ſinus Maliacus, abunde ille ex Geographis notus; μέσσα autem λίμνα ejus ſinus fundus.

647. χρυσαλάκατος κόρη eſt Diana. Homerus, Iliad. Υ. 70.

Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα——.

Ei ſacrum habebatur omne vicinum littus. Ceciniſſe dicitur Orpheus, ſtatim poſtquam a Pagaſa ſolviſſent Argonautæ, Apollon. Rhod. i. 571.

Ἄρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε
Ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα——.

Herodotus, vii. 176. ἐκ δὲ τοῦ στεινοῦ τῆς Εὐβοίης, ἤδη τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκδέκεται αἰγιαλὸς, ἐν δὲ, Ἀρτέμιδος ἱερόν.

648. ἀγοραὶ Πυλάτιδες, i. e. Concilium Amphictyonum. Vid. Herod. vii. 200.

649. καλέονται. Non convenit metro. Legendum forte κλέονται. Heſychius: κλεῖ, ἐπαινεῖ, ὑμνεῖ. Κλεῖν—λέγειν, ἐπιφημίζειν. Κλέομαι, ἐπικαλοῦμαι, εὔχομαι. Κλέονται, Pind. Iſthm. v. ſtroph. 2.

Αὐλὸς σὺκ ἀναρσίαν
Ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
Ἀλλὰ θείας
Ἀντίλυρον μούσας.
Ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας τε κοῦρος
Σεῦται, πάσας ἀρετᾶς
Λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους.

Στροφὴ β'.

Ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν,
Πάντα δυοκαιδεκάμηνον
Ἀμμένουσαι χρόνον,
Πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·

655. κοῦρος] κόρος Br. e codd. B. T.

651. σὺκ ἀναρσίαν—καναχάν. Tibiarum ſonus καναχὴ pariter audit Pindaro, Pyth. x. ſtroph. 3. Quod dicit tibiam ipſis reverſuram non ſonos inimicos et acerbos edentem, diverſa tibiæ officia reſpicit, de quibus ſic Ovidius, Faſt. vi. 659.

Cantabat fanis, cantabat tibia ludis;
Cantabat mœſtis tibia funeribus.

Plutarchus de Εἰ Delphico ad finem:

Σύναυλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα.

Καὶ γὰρ ὁ αὐλὸς ὀψὲ καὶ πρώην ἐτόλμησε φωνὴν ἐφ' ἱμερτοῖσιν ἀφιέναι, τὸν δὲ πρῶτον χρόνον εἷλκε πρὸς τὰ πένθη. Ait igitur tibiam ipſis reverſuram non funebres ſonos, velut Hercule mortuo, edentem, ſed lætos, et hymnis deorum, pæanibuſque concinentes. Eſt enim θεῖα μοῦσα carmen ſacrum, deorum laudibus plenum, qualia ob victoriam cantari ſolent: ἄμβροτα ἔπεα vocat acclamationes ſacras Antig. 1148.

661. πελάγιον. Non convenit metro. Si legeris πελαγίζοντ', efficietur verſus Parœmiacus, qualis eſt et ἀντίστοιχος. Heſychius: πελαγίζειν, πλεῖν πέλαγος ἄβατον.

Ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
Δυστάλαινα καρδίαν,
Πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο.
Νῦν δ᾽ Ἄρης οἰστρηθεὶς
Ἐξέλυσ᾽ ἐπίπονον ἁμέραν.

Ἀντιστροφὴ β΄.

Ἀφίκοιτ᾽, ἀφίκοιτο· μὴ
Σταίη πολύκωπον ὄχημα
Ναὸς αὐτῷ, πρινὴ
Τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
Νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας,
Ἔνθα κλῄζεται θυτήρ.
Ὅθεν μόλοι πανάμερος,
Τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ

664. πάγκλαυτος] πάγκλαυστος Br. 669. πρινὴ] πρὶν Ald. Br.

665. οἰστρηθείς. H. Stephanus in MSS. inventum teſtatur οἰστρωθείς. Non ineptum foret: νῦν δ᾽ Ἄρης αὖ στρωθεὶς, *at nunc iterum Mars compoſitus.*

668. σταίη. Metro convenientius eſſet σταῖτο, voce media.

673. πανάμερος. Derivari poteſt vel ab ἥμερος, *mitis,* vel ab ἡμέρα, *dies.* Si priorem etymologiam ſequaris, optabit Chorus Herculem *mitem et cicurem* reverti; parum profecto appoſite, qui neque antea ferus aut inhumanus fuerat. Contra ſi πανάμερος ab ἡμέρα, *dies,* deducas, omittetur, quod maxime Deianiræ ejuſque amicis optandum erat, ut Hercules deſiderio ipſius ardens rediret. Vix igitur dubitem, quin vere Mudgius Vir clar. emendaverit πανίμερος.

674. παγχρίστῳ. Subaudiendum φαρμάκῳ. Dubito tamen annon ſcribendum ſit παγχρήστῳ, quia in altera voce non apparet, quam vim habeat prior ſyllaba. Πάγχρηστος extat Xenoph. Memorab. ii. p. 435. Cicero in Verrem, iii. 65. *ſuo illo panchreſto medicamento.*

Συγκραθεὶς, ἐπὶ προφάσει θηρός.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Δη. Γυναῖκες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
Πεπραγμέν᾽ ᾖ μοι πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἀρτίως ἔδρων.
Χο. Τί δ᾽ ἐστὶ, Δηϊάνειρα, τέκνον Οἰνέως;
Δη. Οὐκ οἶδ᾽· ἀθυμῶ δ᾽ εἰ φανήσομαι τάχα
Κακὸν μέγ᾽ ἐκπράξασ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος καλῆς.
Χο. Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;
Δη. Μάλιστά γ᾽· ὥστε μήποτ᾽ ἂν προθυμίαν
Ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν.
Χο. Δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὅτου φοβῇ.
Δη. Τοιοῦτον ἐκβέβηκεν οἷον ἂν φράσω,
Γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ᾽ ἀνέλπιστον παθεῖν.
Ὧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως

686. παθεῖν] μαθεῖν Ald. Br.

675. προφάσει. Deducendum putem a προφαίνω. Sic φάσις, *lunæ aspectus*, a φαίνω. Nisi malis προφράσει.

676. περαιτέρω, *ultra quam par est*. Vid. Œd. Col. 151.

681. Οὐ δή τι. Subaudiendum νοεῖς. *Non tu intelligis* vel *in animo habes?*

682. προθυμίαν ἄδηλον ἔργου. In voce ἄδηλον enallage casuum est. Dicendum utique erat προθυμίαν ἀδήλου ἔργου. Conf. Aj. 1005. Œd. Tyr. 1421. hujus fab. 830.

687. ἐνδυτῆρα πέπλον, i. e. χιτῶνα, *tunicam, vestem interiorem*. Hæ enim ἐνεδύοντο, superiores (χλαῖναι sc. χλαμύδες, et hujusmodi aliæ) περιεβάλλοντο.

Ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ,
Τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς
Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
Καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος· ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν
Ἧ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
Ἐγὼ γὰρ ὧν ὁ θήρ με κένταυρος, πονῶν
Πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι, προὐδιδάξατο,
Παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν, ἀλλ' ἐσωζόμην
Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
Καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
Τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
Θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμὲ,
Ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που.
Κἄδρων τοιαῦτα· νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
Ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
Μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην·

688. εὐείρῳ] εὐείρου Br. ex Valck. emend. 697. καί μοι] κἀμοὶ Br.

688. εὐείρῳ. Eleganter Valckenaerius εὐείρου, ad Phœniss. p. 371.

691. ψῇ. Heathius a verbo ψῆμι, mihi ignoto, deducit. Fuisse tamen talem verbum non negaverim, cui originem forte debuerit ψεκὰς, *gutta*. Speciem porro huic conjecturæ dat κατέψηκται infra, v. 711. de eadem re adhibitum. Si ψῇ vel ψῆ quidquam cum ψεκὰς affine habuerit, per *stillat, guttatim decidit* reddenda erit. Hesychius: σῇ, τρέχει.

703. κτησίου βοτοῦ λάχνην, *ovis lanam.* Κτήσιον βοτὸν Heathius ἀγελαίῳ opponi putat, κτήσιον autem esse qui domi in cella penuaria alebatur: Deianiræ enim hoc lanæ fragmentum a viva ove avulsisse. Ego de his omnibus aliter sentio; Deianiram velleris particula (πόκον ipsa vocat, v. 688.) ad vestem illinendam usam esse: βοτοῦ autem non a σπάσασα regi, quod Heathius existimasse

Κάθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
Κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.
Εἴσω δ' ἀποστείχουσα, δέρκομαι φάτιν
Ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
Τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,
Ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
Ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονὶ,
Μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν, ὥστε πρίονος
Ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
Τοιόνδε κεῖται προπετές· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
Προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ,
Γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ
Χυθέντος εἰς γῆν Βακχείας ἀπ' ἀμπέλου·

717. Βακχείας] Βακχίας Br. e cod. T.

videtur, sed a λάχνη: denique κλήσιον βοτὸν ovem in genere significare, non quamvis præ cæteris ovium speciem. Κτησίου βωμοῦ meminit Æschylus, Agam. 1046.

705. κοίλῳ ζυγάστρῳ. Xenophon, Cyropæd. lib. vii. p. 109. ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι.

706. δέρκομαι φάτιν. An legendum φάσιν a φαίνω? Vide supra ad v. 675.

708. κάταγμα—τῆς οἰός. Si vere superiora interpretati sumus (v. 703.) τῆς οἰὸς valebit hic *lanæ*. Et sic ἐλέφας Græcis est *ebur*, *μέλισσα*, *mel*. Vid. Œd. Col. 494. et Toupium in Epistola Crit. in Suidam, p. 118. Tibullus, lib. ii. eleg. iv. 28.

Et niveam Tyrio murice tingit ovem.

711. κατέψηκται. Vid. ad v. 691.

716. ὀπώρας. Rarum est nomen in genitivo tempori notando positum epithetum conjunctum habere Alioqui passim obvia sunt νυκτὸς, ἡμέρας, ἔαρος, θέρους, χειμῶνος. Homerus etiam νηνεμίης. Quorum omnium eadem ratio est.

Ὡς οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω.
Ὁρῶ δέ μ᾽ ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
Πόθεν γὰρ ἄν ποτ᾽, ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
Ἐμοὶ παρέσχ᾽ εὔνοιαν, ἧς ἐθνῆσχ᾽ ὕπερ;
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ᾽ ἀποφθίσαι
Χρῄζων ἔθελγέ μ᾽· ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
Ὅτ᾽ οὐκέτ᾽ ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
Μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴτι μὴ ψευσθήσομαι
Γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
Τὸν γὰρ βαλόντ᾽ ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα· χὥσα περ ἂν θίγῃ,
Φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ᾽· ἐκ δὲ τοῦδ᾽ ὅδε
Σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,
Πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
Καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται,
Ταὐτῇ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα.
" Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν,
" Ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

723. ἔθελγέ μ᾽] ἔθελγεν Ald.
728. χὥσα περ] χὥσπερ Ald. Turn.
731. δόξῃ γοῦν ἐμῇ] Ita Br. e cod. T. δόξει γοῦν ἐμοὶ Ald. Turneb.
733. ὁρμῇ] ὀργῇ Ald.

718. ποῖ γνώμης πέσω, *quid putem.* Confer Œd. Col. 314.

722. ἀποφθίσαι, *perdere:* ut hujus fab. 1060. Aj. 1046. Electr. 1438. Apollon. Rhod. iii. 460. iv. 1440.

727. καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα, *etiam deo Chironi noxam intulisse.* Historiam fuse enarrat Ovidius, Fast. v. 379.

729. φθείρει. Magis placeret φθεῖραι infinitivo, vel φθείρειν. Utrumvis ab οἶδα penderet.

731. δόξῃ γοῦν ἐμῇ. Hanc lectionem H. Stephano debemus, in cujus notis commemoratur. Supplendum autem ὀλεῖ vere judicat idem Stephanus.

Χο. Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει·
Τὴν δ' ἐλπίδ' ὁ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
Δη. Οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
Οὐδ' ἐλπὶς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
Χο. Ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας
Ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
Δη. Τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
Κοινωνὸς, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ.
Χο. Σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον.
Εἰ μήτι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
Πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾤχετο.

ΥΛΛΟΣ, ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Υλ. Ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην,
Ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
Ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λῴους φρένας
Τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.
Δη. Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
Υλ. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι (τὸν δ' ἐμὸν λέγω
Πατέρα) κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

744. λόγον]-χρόνον Ald. Turneb. 749. μητέρ'] μητέρα σ' Turneb.

740. ἐξ ἑκουσίας. Vide ad v. 399. et Antig. 1006.

741. ὀργὴ πέπειρα, *ira mollis* vel *lenis esse solet.* Vide ad Œd. Col. 450.

744. τὸν πλείω λόγον. Ita quædam exemplaria, teste H. Stephano. Meminit et Scholiastes. Σιγᾶν λόγον ut σιγᾶν ἄμεινον τἀισχρὰ, Eurip. Troad. 388. σιγᾶν λόγους, Ion. 406. Vulgo, τὸν πλείω χρόνον.

749. μητέρ'. Ita ed. Ald. meritoque anteponit Heathius vulgatæ μητέρα σ'.

Δη. Οἴ μοι· τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;
Τλ. Ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. "Τὸ γὰρ
"Φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;
Δη. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς;
Τλ. Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
Πατρὸς δεδορκὼς, καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων.
Δη. Ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ, καὶ παρίστασαι;
Τλ. Εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
Ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
Νίκης ἄγων τρόπαια κἀκροθίνια,
Ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διῒ
Βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα·
Οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
Μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς,
Κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
Τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον.
Ὃν κεῖνος ἐνδὺς, ὡς σὺ προὐξεφίεσο,
Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων,
Λείας ἀπαρχὴν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
Ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.
Καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἵλεῳ φρενὶ,

760. καὶ] κοὺ Br. e cod. B.

760. καὶ κατὰ γλῶσσαν. Sic si legeris, interpretatio erit, *et ex ore ejus audiens.* Sin malis κοὐ κατὰ γλῶσσαν, vertendum, *non fama aut ab alio relatum audiens.* Neque spreverim, κἀκεῖ γλῶσσαν κλύων.

767. τεμενίαν φυλλάδα, i.e. ἄλσος, *lucum.*

Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατηύχετο·
Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
Φλὸξ αἱματηρὰ, κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
Ἱδρὼς ἀνίει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσετο
Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
Χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων
Ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα Φοινίας
Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο,
Ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
Ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον.
Ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
Δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον·
Κἀκεῖνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος
Σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο,
Μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται,

780. ἀνίει] ἀνήει Br. e cod. A.
783. ὀδαγμὸς] ἀδαγμὸς Br.
Ibid. φοινίας] φοίνιος Br.
787. ἐνέγκοι] ἐνέγκαι Ald. Br.
791. πνευμόνων] πλευμόνων Ald. Br.

778. σεμνῶν ὀργίων, *ſacrificii*: ut Antig. 1025. Æſchyl. Sept. Theb. 185.

779. δρυός. De quavis arbore dici ſolet: alioqui minus aptum epithetum erit πιείρας.

780. ἱδρὼς ἀνίει. Emendat Stephanus ἀνήει, quod ſatis commodum. Sed neque deterius foret ἱδρῶτ' ἀνίει, *ſudorem emittebat.*

Ibid. καί. Valet in hoc loco *tum vero*; de qua ejus poteſtate dixi ad Eurip. Iph. Aul. 151.

Ibid. προσπτύσσετο. Facile emendabit προσπτύσσεται, ſi quis augmentum omitti non patitur.

781. ἀρτίκολλος, *firme agglutinatus*: ut ἀρτίπους ſupra, v. 58.

Ibid. τέκτονος, *a fabro*, vel *ope fabri.* Niſi malis ὥστ' ἐκ τέκτονος.

Ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ.
Ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεὼς,
Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου.
Κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν·
Ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
Βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
Ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
Ῥίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος

794, 5. κρατὸς δὲ λευκὸν μύελον ἐκραίνει μέσου, διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ, Br.

796. ἀνευφήμησεν] ἀνευφώνησεν Ald. Turneb.

793. ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου, *qui utrinque mari alluitur.*

794. Acute et erudite conjicit Heathius ſedes hic intermutaſſe κόμης et κρατός: legendumque adeo;

Κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου,
Κόμης διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ.

Κόμης cum participio maſculino ut καταψυχθέντος ἀκάνθης, Nicand. Theriac. 329. ubi Scholiaſtes: ἀντὶ τοῦ, καταψυχθείσης καὶ ἀποτιναχθείσης· κέχρηται δὲ τούτῳ τῷ σχήματι πολλάκις. Nempe prius, v. 129. et 180. ubi eandem figuram notare non neglexit. Vid. et Æſchyl. Agam. 122.

796. ἀνευφήμησεν. Ita legendum eſſe patet ex Heſychio, ἀνευφημήσει ex hac fabula citanti. Extat vox in Eurip. Oreſt. 1341. Philoſtratus, p. 738. οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης. Vulgo, ἀνευφώνησεν.

799. ἐσπᾶτο. Non proprie motum a loco ſignificat, quanquam ita adhibent poetæ, perinde ac οἰστρεῖν et μαίνεσθαι. Vid. Eurip. Bacch. 32. 36.

804. ἐνδατούμενος. Interpres, *vituperans.* H. Stephanus, *pro-*

Σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
Οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου·
Τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
Ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
Δακρυρροοῦντα· καί με προσβλέψας, καλεῖ,
Ὦ παῖ, πρόσελθε· μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν,
Μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
Ἀλλ' ἆρον ἔξω· καὶ μάλιστα μὲν μέθες
Ἐνταῦθ' ὅπου με μήτις ὄψεται βροτῶν.
Εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
Πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
Τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
Θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις,
Βρυχώμενον σπασμοῖσι· καί νιν αὐτίκα
Ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
Τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
Καί δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος δίκη

809. καί με] κἀμὲ Br.

ſcindens Latinorum comparat. Mihi et hic et alibi *ingeminans* ſignificare videtur. Vide Œd. Tyr. 214. Eurip. Herc. Fur. 217.

805. τὸν Οἰνέως γάμον. Œnei nuptiæ vel conjux quem hic locum habeat, nondum inveni. Legendum forte τὸν Οἰνέως δόμον, *domum Œnei*.

814. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς, *at ſaltem me ex hac regione.* Maxime omnium cupiebat Hercules, ut ſolus, nemine mortalium præſente, mortem obiret: proximum ab eo erat, ut ex Eubœa ſaltem ante mortem aveheretur, ne Œchalienſibus gaudii materiem præberet, ut bene judicat Scholiaſtes. Hoc igitur impenſius quam alterum rogat; *At ſi miſericordia tangeris, ſaltem tu me ex hac regione deportari cura.*

Τίσαιτ', Ἐριννύς τ'· εἰ θέμις δὴ, ἐπεύχομαι.
Θέμις δὴ, ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
Πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
Κτείνασ', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.
Χο. Τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὅθ' οὕνεκα
Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
Υλ. Ἐᾶτ' ἀφέρπειν· οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
Αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός.
Ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
Μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
Ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
Τῷ 'μῷ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ
Τοὖπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
Τᾶς παλαιφάτου προνοίας,

822. θέμις δ'] θέμις γ' Br.
823. προὔβαλες] προὔλαβες Turneb.
829. καλὸς] καλῶς Ald.

822. εἰ θέμις δ'. Malim, εἰ θέμις γ'.

823. προὔβαλες. Ita ed. Ald. Vulgo, προὔλαβες.

828. οὖρος—αὐτῇ γένοιτο, *ventus ſecundus ipſi contingat abeunti:* i. e. quam citiſſime abeat.

831. μητρῷον. Enallage caſuum pro μητρῴου. Conf. Aj. 1005. Œd. Tyr. 1293. et 1421. hujus fab. 682.

836. παλαιφάτου. Inventum eſſe et παλαιφοίβου teſtatur H. Stephanus. Vulgatæ favet Œd. Col. 467.

Ὅ, τι ἔλακεν, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
Δωδέκατός τ' ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
Τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τάδ' ὀρθῶς
Ἔμπεδα κατουρίζει.
Πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων,
Ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι
Θανὼν λατρείαν;

837. ὅ, τι] ὅ τ' Ald. Br.
838. δωδέκατός τ'] δωδέκατος Ald. Br.
842. ποτ'] ποτὲ Ald.
Ibid. Poſt ἐπίπονον inſerit γ' Br.

837. ἐκφέροι, *exierit, excurrerit.* Vid. Œd. Col. 1489. ibique notata.

838. δωδέκατός τ' ἄροτος. Ἄροτος eſt *annus,* ut ſupra, v. 69. Fuerit ergo δωδέκατος ἄροτος, *duodecimus annus.* Verum non ante duodecim annos editum fuiſſe hoc vaticinium oſtendere videtur v. 1181. ubi καινῶν μαντείων nomine deſignatur opponiturque τοῖς πάλαι. Nec in altero loco ubi commemoratur (v. 167. et ſeq.) ulla mentio duodecimi anni, ſed unius tantum cum ſpatio trimeſtri, numerandi a tempore quo Hercules ultimam hanc expeditionem ſuſcepit; in qua totum tempus ab oraculo præfinitum jam conſumptum erat: v. 44. licet Chorus minus accurate abſentiæ ejus non ultra annuum ſpatium tribuere videatur, v. 659. Hinc manifeſto liquet de uno anno hic agi, non de duodecim. Legendum forte: δωδεκάπους ἄροτος, niſi malis δωδεκάπαις ἄροτος. Utrumvis deſignabit annum ex duodecim menſibus conſtantem. Cleobulus apud Stobæum, Eclog. Phyſ. cap. xi. de Anno:

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα—.

Porro ἄροτος ne aliter quam de anno interpretemur, obſtabit Heſychius; ἀρότους, ἐνιαυτούς. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. ubi vide notata.

840. κατουρίζει, κατ' οὖρον ἔρχεται vel ῥεῖ. Confer ſupra, v. 475. Æſchyl. Perſ. 604.

Ἀντιστροφὴ α΄.

Εἰ γάρ σφε κενταύρου φονία νεφέλα
Χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα,
Πλευρᾷ προστακέντος ἰοῦ,
Ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ᾽ αἰόλος δράκων,
Πῶς ὅδ᾽ ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
Δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς

844. φονία νεφέλα] φοινία νεφέλα Ald. φονίᾳ νεφέλᾳ Br.

844. φονία νεφέλα. Malim, φονίᾳ νεφέλᾳ, ut regatur a χρίει hac constructione: εἰ γὰρ δολοποιὸς ἀνάγκα κενταύρου χρίει σφε φονίᾳ νεφέλᾳ, ubi χρίει non interpretandum *ungit*, sed *stimulat, excruciat*, ut οἶστρου δ᾽ ἄρδις χρίει με, *oestri telum me excruciat*, Æschyl. Prometh. 879. Vid. et ejusdem fab. 569. et 599. Φονίᾳ νεφέλᾳ, *mortifera nebula*, i. e. morbo vel dolore mentem instar nebulæ obfuscante. Hom. Odyss. Ω. 314. Ὣς φάτο, τὸν δ᾽ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. Simonides, Anthol. p. 205. πολέμου δεξάμενοι νεφέλην. Paulus Silentiarius, ibid. p. 260. γόων πικρὸν ἔχουσι νέφος. Eurip. Herc. Fur. 1143. στεναγμῶν—νέφος.

Δολοποιὸς ἀνάγκα verto *astutiarum artifex cruciatus*. Dolor (sc. ἀνάγκα) Nessi ipsi callidum hoc consilium subministravit. Ἀνάγκα, *dolor*, ut Philoct. 208. οὐ στίβον κατ᾽ ἀνάγκαν ἕρποντος.

846. πλευρᾷ προστακέντος ἰοῦ. Hæc dubites forte utrum ad Herculem, an ad Nessum, referenda sint. Mihi prior ratio placet; nam in venenum, quod Herculis lateri adhæsit, optime quadrat versus sequens:

Ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ᾽ αἰόλος δράκων.

Peperit enim illud pharmacum partim mors Nessi, partim hydra Lyrnæa. Non itidem recte ὃν τέκετο θάνατος de felle, quo Herculis sagittæ tinctæ sunt, dicas.

849. προστετακὼς φάσματι. Quomodo Hercules, tunicam mortiferam gerens, cum φάσματι, i. e. specie, forma hydræ conglutinari dicitur? Nimirum hydra, quamdiu vivebat, δεινότατον φάσμα erat: Poeta autem audaci figura de Hercule loquitur ut cum vivæ

Φάσματι; μελαγχαίτα τ'
Ἄμμιγά νιν αἰκίζει
Νέσσου θ' ὕπο φοίνια δολόμυθα κέντρα
Ἐπιζέσαντα.

Στροφὴ β'.

Ὧν ἅδ' ἁ τλάμων ἄοκνον

850. τ'] δ' Br.
852. Νέσσου θ' ὕπο φοίνια] Νέσσου γ' ὕπο Turneb. Νέσσου φόνια Br.
Ibid. κέντρα] κέντρ' Ald. Br.

hydræ terroribus, vivique Neſſi aſtutiis ſimul confliĉtante. Quid enim aliud ſibi vult, quod ſequitur, δολόμυθα κέντρα? Non enim δολόμυθα dici, credo, poterant doloris quo Hercules cruciabatur calcaria. Statius, Thebaid. xi. 238.

—— *victorque furit per viſcera Neſſus.*

852. Νέσσου θ' ὕπο φοίνια. Ita ed. Ald. nec aliter in MSS. inveniſſe videtur Stephanus, qui tamen, Turnebo præeunte, φοίνια delevit. Mihi, ut et Heathio, delendum potius videtur θ' ὕπο, cujus nullum veſtigium in Scholiis invenias. Nec male Heathius metrum ſic conſtituit;

Ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονόν γ' ἔχοι. Stroph.
Νέσσου φόνια δολόμυθα κέν- Antiſtr.

Ibid. δολόμυθα κέντρα. Eupolis de Pericle: μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, apud Scholiaſt. Ariſtophanis ad Acharn. 529. *Aculeos orationis meæ* habet Cicero pro Sylla, 16. Idem, Acad. iv. 31. *ſed ut omnes iſtos aculeos relinquamus.*

853. ἐπιζέσαντα. *Ignita* vertit Interpres. Verum ſi δολόμυθα κέντρα verſu ſuperiore reĉte *orationem doloſam et aculeatam* reddidimus, multo convenientius erit tranſitivo ſenſu accipere pro *coquentia.* Sic λέβητ' ἐπέζεσεν, Eurip. Cyclop. 392. τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον, Apollon. Rhod. iii. 273. Τυφῶνος δέμας φλογμῷ ζέουσα, Lycophron. v. 690. Conf. et Æſchyl. Prometh. 370. Reiſkii Epigram. 601. Oppian. Hal. ii. 528. Ariſtoph. Equit. v. 916.

854. ἄοκνον. Interpretantur *celerem, impigram.* Mihi hæc in-

Μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν
Νέων ἀϊσσόντων γάμων,
Τὰ μὲν ἔτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου
Γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι ξυναλλαγαῖς,
Ἦ που ὀλοὰ στένει,
Ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν

855. δόμοισι] δόμοις Ald.
857. προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ'] προσέβαλ' ἀπ' Br.
858. ὀλεθρίαισι] ὀλεθρίαις Ald. Br.

terpretatio duriuſcula videtur, neque commoda porro quæ ſic efficitur ſententia. Quo enim referas relativum ὧν? Si ad Herculis infortunia, non cohærebit oratio. Si ad mala ex Ioles connubio oritura, plane præpoſterum erit antecedens adeo longo intervallo relativo poſtpoſitum. Legendum, ni fallor, ἄοκνος, *ſecura*. *Quorum* (malorum) *infelix hæc* (Deianira) *ſecura*.

855. Conſtructionem ſic inſtituo: προσορῶσα νέων γάμων ἀϊσσόντων μεγάλαν βλάβαν δόμοισι, *cernens novas nuptias ſuſcitantes magnam noxam domo*. Νέων γάμων pro νέους γάμους: vide citata ſupra ad v. 398. Deinde ἀΐσσειν tranſitive, ut Aj. 40. ubi alia.

857. τὰ μὲν οὔτι προσέβαλε, *illa quidem non animadvertit*. *Illa*, i.e. funeſta et peſtifera illa quæ ab hydræ felle formidari debebant, quæque nunc Hercules patitur. Προσέβαλε ſubaudito νοῦν. Plutarch. vol. ii. p. 149. D. ὁ δὲ Θάλης προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον.

Ibid. ἀλλοθρόου, *fallaci, mendaci:* qui aliud mente celat, aliud θροεῖ: vel ut Homerus,

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.

Τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μολόντα interpretor *quæ Neſſus aſtute de Herculis amore philtris conciliando commentus erat*.

Ὀλεθρίαισι ξυναλλαγαῖς, i. e. *in colloquio quod moribundus cum ipſa habuit*, vel, *quum moribundus in gratiam cum ipſa redire vellet*.

860. ἀδινῶν—δακρύων. Apollon. Rhod. lib. i. 269.

Ὡς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠΰτε κούρη.

Et paullo poſt, ὡς ἀδινὸν κλαίεσκε.

Ibid. χλωρὰν—ἄχναν. Non unum hic errorem erravit Heathi-

Τέγγει δακρύων ἄχναν·
Ἁ δ᾽ ἐρχομένα
Μοῖρα προφαίνει δολίαν
Καὶ μεγάλαν ἄταν.

Ἀντιστροφὴ β´.

Ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων·
Κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρ-
σίων οὔπω ἀγακλει-

us. Raro, ſi unquam, lanuginem ſignificat ἄχνη. Euripidi et Sophocli valet *humor:* vid. Oreſt. 115. Œd. Col. 713. Χλωρὸν epithetum eſt cum δάκρυον plus ſemel a poetis conjunctum. Euripides, Med. 927. Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας;
Anyta, Anthol. p. 288.—χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα. *Acerbum* ibi interpretatur Reiſkius. Heſychius: χλωρὸν, ὑγρὸν, δεινὸν, χαλεπόν. Dioſcorides in Anacreontem, Anthol. Reiſkii 557.

Χλωρὸν ἐπὶ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας.

His poſitis, τέγγειν δακρύων ἄχναν idem plane valebit ac τέγγειν δάκρυα. Sed et illud forte nonnullis durum videbitur, cum plerumque τέγγεσθαι dicantur res, quæ liquori immerguntur, vel eo aſperguntur, non liquor ipſe. Hic igitur locum habet illa, quam ſæpe notavimus, conſtructionis enallage, cujus exempla complura dedimus, Electr. 122. Eadem uſi ſunt licentia, et in eodem quoque verbo, Pindarus, Nem. x. ſtroph. 5. ubi θερμὰ τέγγων δάκρυα. Anacreon, v. 878. νέκταρ ἐπιτέγξας.

862. Plene diſtinguo poſt ξυναλλαγαῖς; et hic lego: τάδ᾽ ἐρδόμεν᾽ ἅ. *Gemit et lacrymatur hæc facta eſſe, quæ Fatum oſtendit doloſa et exitioſa fuiſſe.*

865. ἔῤῥωγεν. Æſchyl. Perſ. 433. κακῶν δὲ πέλαγος ἔῤῥωγεν. Conf. et Œd. Tyr. 1311.

867. Metri vitium non male tranſpoſitis ἀγακλειτὸν et Ἡρακλέ᾽ ſanaveris, legendo ſc. —— οὔπω Ἡρακλέ᾽
Ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος, ὥστ᾽ οἰκτίσαι.

τὸν Ἡρακλέ᾽ ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι.
Ἰὼ κελαινὰ λόγχα τοῦ προμάχου δορὸς,
Ἁ τότε θοὰν νύμφαν
Ἄγαγες ἀπ᾽ αἰπεινᾶς
Τάνδ᾽ Οἰχαλίας αἰχμᾷ.
Ἁ δ᾽ ἀμφίπολος
Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
Τῶνδ᾽ ἐφάνη πράκτωρ.

ΧΟΡΟΣ, ΤΡΟΦΟΣ.

Ἴαμβοι.

Χο. Πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
Οἴκτου δι᾽ οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;

868. Ἡρακλέ᾽ ἐπέμολε] Ἡρακλέους ἀπέμολε Ald. Ἡρακλέα ᾽πέμολεν Br.
869. τοῦ deeſt Ald. Br.
876. Χο. Huic verſui ut et 879. 881. Ἡμίχορον præfigit Br.

Ὥςε ante οἰκτίσαι in quibuſdam exemplaribus legi teſtatur, qui tamen non recipiendum cenſet, H. Stephanus. Mihi non otioſa particula iſta videtur, hac utique ſyntaxi: κέχυται νόσος ὥςε οἰκτίσαι, οἷον πάθος [ἀπ᾽] ἀναρσίων οὔπω ἐπέμολε ἀγακλειτὸν Ἡρακλέα. *Diffudit ſe vel increvit clades ut jam plane miſereſcere debeamus, quale quidem malum nondum ab hoſtibus inclytum Herculem invaſit*, i. e. nondum Herculi contigit ut miſerandus eſſet.

870. θοάν. Malim, θοᾷ, i. e. αἰχμᾷ, *forti haſta*. Sic θοὸς πολεμιςὴς, Iliad. Ε. 571. et Ο. 585. θοὸς μάχεσθαι, Ε. 536. θοὸν ξίφος, Anthol. p. 35. Venuſtam puellam qui θοὰν diceret, nondum inveni.

873. ἁ δ᾽ ἀμφίπολος. An legendum ἇς ἀμφίπολος, *cujus* [Ioles] *muta miniſtra Venus*. Veneri nempe, Iolen tacite comitanti, idem officium tribuere videtur, quod Decori Tibullus, iv. ii. 8.

Illam quicquid agit, quoquo veſtigia movit,
Componit furtim, ſubſequiturque Decor.

Libanius, vol. i. p. 583. αἱ Χάριτες αὐτῇ διακονοῦσι.

Τί φημί;
Ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
Κωκυτὸν εἴσω, καί τι καινίζει στέγη.
Ξύνες δὲ
Τήνδ᾽, ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη
Χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

Τρ. Ὦ παῖδες, ὡς ἄρ᾽ ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
Ἦρξεν τὸ δῶρον, Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

Χο. Τί δ᾽, ὦ γεραιὰ, καινοποιηθὲν λέγεις;

Τρ. Βέβηκε Δηϊάνειρα τὴν πανυστάτην
Ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

Χο. Οὐ δήποθ᾽ ὡς θανοῦσα;

Τρ. Πάντ᾽ ἀκήκοας.

Χο. Τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

Τρ. Δεύτερον κλύεις.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Τάλαιν᾽, ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς;

Τρ. Σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.

Χο. Εἰπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.

Τρ. Αὐτὴν διηΐστωσε.

882. συνωφρυωμένη] ξυνωφρυωμένη Br. 893. σφὲ] σφὶν Ald.
883. σημανοῦσα] σημαίνουσα Ald.

880. καινίζει στέγη. Eurip. εὐχὰς ἐκαίνισας, Troad. 895. vid. et Æſchyl. Choeph. 490.

888. ἐξ ἀκινήτου ποδός. Pro ἀκινήτῳ ποδί. Sic ἐξ ἑνὸς ποδὸς—χειρώσεται, Philoct. 92. Vid. et ad Aj. 27.

893. τάλαιν᾽, ὀλεθρία. Sic diſtinguo, ut ὀλεθρία adverbialiter accipiatur pro ὀλεθρίως.

Χο. Τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;
Τρ. Τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ
Ξυνεῖλε.
Χο. Πῶς ἐμήσατο
Πρὸς θανάτῳ θάνατον
Ἀνύσασα μόνα;
Τρ. Στονόεντος ἐντομᾷ σιδήρου.
Χο. Ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;
Τρ. Ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.
Χο. Τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.
Τρ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
Χο. Τί φωνεῖς;
Τρ. Σαφηνῆ.
Χο. Ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν
Ἁ νέορτος ἅδε νύμφα
Δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν.

Ἴαμβοι.

Τρ. Ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία

898. τάνδ'—ξυνεῖλε.] Choro hæc continuat Ald.
Ibid. αἰχμὰ] αἰχμὰν Ald. αἰχμὰν βέλος Turneb. in marg.
903. ἐντομᾷ] ἐν τομᾷ Ald. Br.
911. ἁ νέορτος] ἀνέορτος Ald. Turneb. in textu.

901. πρὸς θανάτῳ, *præter cædem* Herculis. Eum utique Hyllus ut jam moribundum nunciaverat, v. 753.

903. ἐντομᾷ. Nisi ἐντέμνειν in hujusmodi rebus alibi adhibitum fuerit, quod nondum comperi, non ineptum foret ἐν τομᾷ. Sic enim abundat præpositio ἐν in ἐν λιταῖς, Philoct. 61. ἐν δόλῳ, ibid. 103. ἐν λόγοις, ibid. 1433. ἐν βέλει, Anthol. p. 54.

911. Ἁ νέορτος. Vulgo, ἀνέορτος, quod H. Stephano multo elegantius videtur, mihi non item. Νέορτος, *novus*, legitur Œd. Col. 1577.

Ἔλευσας οἷ᾽ ἔδρασε, κἄρτ᾽ ἂν ᾤκτισας.
Χο. Καὶ ταῦτ᾽ ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι;
Τρ. Δεινῶς γε· πεύσῃ δ᾽, ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
Ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη,
Καὶ παῖδ᾽ ἐν αὐλαῖς εἶδε κοινὰ δέμνια
Στρωννύνθ᾽, ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρὶ,
Κρύψασ᾽ ἑαυτὴν ἔνθα μήτις εἰσίδοι,
Βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ᾽, ὅτι
Γένοιτ᾽ ἐρήμη, κλαῖε δ᾽ ὀργάνων ὅτου
Ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
Εἴπου φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
Ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
Αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον᾽ ἀνακαλουμένη,
Καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τολοιπὸν οὐσίας.

914. ἔλευσας] ἐλεύσσες Ald. Br.
915. ἔτλη τις χεὶρ] ἔτλη χεὶρ Turneb.
918. κοινὰ] κοῖλα Ald. Turn. Br.
919. στρωννύνθ᾽] στορνύνθ᾽ Ald. Br. στροννύνθ᾽ Turneb.
Ibid. ἀντῴη] ἀντοίη Ald.
925. εἴπου] εἴ του Turn. in calce edit.
927. τὸν] πρὸς Ald.
Ibid. δαίμον᾽ ἀνακαλουμένη] δαίμονα καλουμένη Ald.

915. ἔτλη τις χείρ. Ita ed. Ald. et Scholiaſtes. Vulgo deeſt τίς.

918. κοινὰ δέμνια. Veterem hanc ſcripturam Scholiaſtæ debemus. Vulgo, κοῖλα, quod non intelligo: κοινὰ interpretandum *quæ Herculi et Deianiræ communia eſſe ſolebant.* Unde non mirum, ſi tale ſpectaculum lacrymarum ipſi plenum rivum eliceret. Alioqui non male legas εἶδεν οὖλα δέμνια.

921. βωμοῖσι, *aris.* ſc. quæ intus in ædibus erant. Euripides, Alceſt. 168. πάντας δὲ βωμοὺς, οἱ κατ᾽ Ἀδμήτου δόμους. Socrates οἴκοι ἔθυε, Xenoph. Mem. i. in princip. Cephalus apud Platon. de Repub. i. (in initio) *domi ſacrificaverat.*

923. οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος. Puto, quibus in fatali illa tunica texenda uſa fuerat. Tentaveram quoque, οἷς κέκρεκτο δειλαίᾳ φάρος.

928. τὰς ἄπαιδας ἐς τολοιπὸν οὐσίας. Poſtremam hanc vocem ma-

Ἐπεὶ δὲ τῶνδ᾽ ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ᾽ ὁρῶ
Τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
Κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ᾽ ἐπεσκιασμένη
Φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
Τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
Ὅπως δ᾽ ἐτέλεσε τοῦτ᾽, ἐπενθοροῦσ᾽ ἄνω,
Καθέζετ᾽ ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις·
Καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
Ἔλεξεν, Ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ᾽ ἐμὰ,
Τολοιπὸν ἤδη χαίρεθ᾽, ὡς ἔμ᾽ οὔποτε
Δέξεσθ᾽ ἔτ᾽ ἐν κοίταισι ταῖσδ᾽ εὐνήτριαν.
Τοσαῦτα φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ
Λύει τὸν αὑτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος
Προὔκειτο μαστῶν περονίς· ἐκ δ᾽ ἐλώπισε

939. εὐνήτριαν] εὐνήστριαν Ald.

lim interpretari *vitam*, quam ut Scholiastes, *concubitum*. Verum quem hic locum habet ἄπαιδας? An enim, interempto Hercule, Deianiram, tot liberis florentem, v. 54. omnibus continuo privari necesse erat? Legendum forte ἀπαυδεῖς, *ab omnium colloquio sejunctas*. Qui enim piaculo inquinati erant, a nemine compellari sinebat lex. Eurip. Orest. 47. et 428. Œd. Tyr. 1458. Ἀπαυδεῖς, ut ἀπότιμος pro ἄτιμος, Œd. Tyr. 223. Nec suspecta esse debet terminatio: sic enim ἀναυδεῖς habet (præter lexica) Epicrates apud Athenæum, p. 59. Nonnus, lib. iii. 229. ἀναυδέες ὀπωπαί. Vel, ἀμειδεῖς, quod illustrat Grævius ad Hesiod. Op. et D. 508.

935. ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις. Dido pariter in lecto nuptiali mortem sibi infert, Æneid. iv. 650.

936. ῥήξασα—νάματα. Sic Dioscorides, Anthol. p. 202. δάκρυα δ᾽ οὐκ ἔῤῥηξ᾽. Incertus, ibid. p. 270. ἔῤῥηξαν μοῦσαι δάκρυα. Eurip. Troad. 757. πνεῦμ᾽ ἀποῤῥήξεις. Iph. Taur. 981. βίον ἀποῤῥήξειν.

942. ἐκ δ᾽ ἐλώπισε. Hesychius; ἐξελώπισε,—ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν.

Πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον.
Κἀγὼ δρομαία βᾶσ' ὅσον περ ἔσθενον,
Τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
Κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
Ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
Τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
Ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα
Ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
Κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
Ἐλείπετ' οὐδὲν ἀμφί νιν γοώμενος,
Οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
Πλευρὰν παρεὶς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
Ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ·
Κλαίων ὁθ' οὕνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα,
Πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίου.
Τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν· ὥστ' εἴτις δύο
Ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
Μάταιός ἐστιν· οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον,
Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

958. δυοῖν] δυεῖν Br. e cod. B.
961. πλέους] πλείους ed. Steph.
960. εἴτις] εἴπερ Turneb. in marg.

945. τῆς τεχνωμένης. Regi putem non a παιδὶ, quod facile aliquis suspicetur, sed omnino a φράζω. Vide supra ad v. 398.

948. πεπληγμένην. Pro πεπληγυῖαν. Passivum pro activo.

950. ἐφάψειεν. Pro ἐφάπτοιτο, *reprehenderit*. Activum vix alibi hac potestate invenias. Sed amat insolentissima quæque Sophocles, in quibus et verba obsoleta. Vid. ad Œd. Col. 132.

957. αἰτίᾳ βάλοι. Confer Œd. Tyr. 670.

ΧΟΡΟΣ.

Σύστημα.

Χο. Πότερα πότερ' ἂν ἐπιστένω;
Πότερα τέλεα περαιτέρω,
Δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.
Τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾷν δόμοις,
Τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσι.
Κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
Γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα,

964. Πότερα πότερ' ἂν] πότερ' ἂν πότερα Ald. πότερα πρότερ' Turneb. πότερα πρότερ' ἂν Br.

968. ἐλπίσι] ἐλπίσιν Ald.

965. τέλεα. Cum κακὸν ut epithetum conjungit Plutarchus in Craſſo, p. 555. D. πάντων ὅσα συνήνεγκεν εἰς ὄλεθρον ἡ τύχη κακὰ—τελεώτατον γενόμενος. Nec abſurde Mudgius a τέλος deducit, quod Suidas per πρᾶξιν exponit, Etymologus per πρᾶγμα. Si neutrum placuerit, in promptu erit legere μέλεα.

968. μέλλομεν, *cogitamus*. Vid. ad Œd. Col. 1706.

969. κοινὰ, i. e. ἴσα, *æqualia*. Vid. ad Antig. 151.

970. Εἴθ' ἀνεμόεσσά τις. Similia miſerorum vota pluribus in locis tragicorum invenias. Confer Æſchyl. Supp. 786. Eurip. Hippol. 739. Ion. 809. denique Homeri Odyſſ. Υ. 63.

971. ἔπουρος. Scholiaſtes interpretatur οὔριος, quæ quidem notio loco optime convenit; voci an conveniat, non item conſtat. Contrarium ſuſpiceris ex Clementis Alexandrini illo: μόνῳ δὲ ἄρα τῷ ἀληθείας πνεύματι ἔπουρος ἀρθεὶς, Pædagog. lib. i. 7. p. 130. Ubi

Ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
Τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
Μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
Μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ.
Ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις
Χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν
Ἄσπετόν τι θαῦμα.

973. Ζηνὸς] Διὸς Ald.

977. πρὸ δόμων] πρὸ δῶμα Turneb. πρὸς δόμον Br. ex Heathii emendatione: ſed et πρὸς dant codices B. T.

navita, non ventus, ἔπουρος dicitur. Sed turbant in ſimilibus poetæ. Virgilius, *rigui—amnes*, licet proprie *agri*, non amnes, *rigui* ſint. Si alias voces in ουρος deſinentes conferre libuerit, vid. Œd. Tyr. 203. et ibi citata, Philoct. 701. Æſchyl. Agam. 504.

Ibid. ἐσωῶτις αὖρα, *ventus e terræ ſinu editus*, quales a Theophraſto lib. de Ventis ἀπόγειαι αὖραι vocantur. Seneca, Natural. Quæſt. lib. v. 4. *Alias terra ipſa magnam vim aëris ejicit, et ex abdito ſpirat; alias immutatio ipſa halitus mixti in ventum vertitur.* Meminit et Apuleius de Mundo, p. 719. ed. Delph. Ἀπόγειον πνεῦμα habet et Ariſtoteles, Meteor. lib. ii. 5.

974. θάνοιμι. Eurip. Hecub. 246. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.

975. μοῦνον εἰσιδοῦσ', *videns duntaxat*, ut μοῦνον adverbium ſit.

977. πρὸ δόμων. Interpretatur Heathius *in conſpectu ædium*; deinde ut viam emendationi muniat, negat Chorum id ab Hyllo vel alio quopiam inaudiviſſe. Verum πρὸ non ſemper *in conſpectu* ſignificat, ſed nonnunquam et *prope*, ut in exemplis allatis ad Antig. 1049. Herculem autem non longe ab ædibus abeſſe, tantum non dixerat Hyllus, v. 818. his nimirum verbis,

καί νιν αὐτίκα
Ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.

Jam ſi de metro ſolliciti ſumus, omnium expeditiſſimum fuerit legere vocibus tranſpoſitis δόμων πρό.

Ἀντιστροφή.

Ἀγχοῦ δ᾽ ἄρα κοὐ μακρὰν
Ἔκλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
Πᾶς δ᾽ αὖ φορεῖ νιν, ὡς φίλου
Προσκηδομέναν, βαρεῖαν
Ἄψοφον φέρει βάσιν.

980. ἔκλαιον] προὔκλαιον Ald. Br.
Ibid. Ad finem hujuſce v. addit ξένοι Ald.

982. πᾶς] πᾷ Ald. Br.
983. προσκηδομέναν] προκηδομένα Ald. Br.

980. ἔκλαιον. Ed. Ald. προὔκλαιον, quod cur vulgatæ anteponatur, non video. Sed et ἔκλαιον mihi prima perſona ſingularis videtur, Heathio contra tertia pluralis.

Ibid. ὡς ἀηδών. Ed. Colin. ὡς ἀηδὼν ξένοι, ſervato etiam ξένων in initio verſus ſequentis. Sed illud additamentum non recipit metrum, etiam ſi pro ἀηδὼν diſſyllabum ἀδὼν cum Moſcho ſcripſeris Epitaph. Bion. 9. Nec ſententia tale quid poſtulat. Chorus enim ex lamentis ſatellitum Herculis recte colligere potuit, eos ξένους, i.e. peregrinos fuiſſe. Suidas, v. θρήνους—βαρβαρικὸν γάρ τὸ θρηνεῖν· ἐπὶ Πατρόκλου γοῦν οὐ γίνεται. Vide etiam notata ad Eurip. Oreſt. 1402.

981. ἐξόμιλος. Verbum ἐξομιλεῖν Græcis valet *comitari, ſtipare ſatellitio, blande et officioſe cum aliquo verſari.* Plutarchus in Alcibiade, p. 193. C. ἀποκλειόμενος ὑπὸ τῶν πρὸς χάριν ἐξομιλούντων εἰσακοῦσαι τοῦ νουθετοῦντος. Idem in Cimone, p. 482. A. ὑπολαμβάνων πράως τοὺς ἀδικουμένους καὶ φιλανθρώπως ἐξομιλῶν. Idem in Præcept. Polit. p. 824. τὸ μᾶλλον οἰόμενον ἀδικεῖσθαι μέρος ἐξομιλοῦντα πρότερον καὶ συναδικεῖσθαι δοκοῦντα. Euripides, Iph. Aul. 740. οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ᾽ ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ. Syneſius, epiſt. 57. ad finem, τὰ δύστηνα ταῦτα ἀνθρώπια ὑπὲρ ὑμῶν ἐξομιλεῖν καὶ μεταχειρίζεσθαι. Hinc βάσις ἐξόμιλος ξένων fuerit *greſſus peregrinorum* Herculem *ex more ſtipantium.*

982. πᾶς δ᾽ αὖ φορεῖ νιν. Ed. Ald. πᾷ δ᾽ αὖ φορεῖ νιν. Mihi verum videtur πᾶς δ᾽ ὃς φορεῖ νιν, ὡς φίλου—*omnes autem qui ei geſtando operam dant,* lente, tanquam ipſi proſpicientes, veſtigia ponunt.

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· ὅδ' ἄναυδος φέρεται.
Τί χρή, θανόντα νιν, ἢ κα-
θ' ὕπνον ὄντα, κρῖναι;

ΥΛΛΟΣ, ΠΡΕΣΒΥΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀνάπαιστοι.

Υλ. Ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ,
Ὦ μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
Τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴ μοι.
Πρ. Σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
Ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
Ζῇ γὰρ προπετής· ἀλλ' ἴσχε δακὼν
Στόμα σόν.

985. αἶ ter Br.

985. αἶ. Si ter tantum hanc interjectionem, productam tamen, posueris, existet versus anapæsticus integer, qualis est in stropha :

Αἶ, αἶ, αἶ, ὅδ' ἄναυδος φέρεται.

988. Versus sequentes sic cum Heathio dispertiendi :

Ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὤ μοι ἐγὼ
Σοῦ μέλεος· τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
Οἴ μοι.

Nisi malis in postremo οἴ μοι reduplicare.

993. προπετής, *in mortem vergens.* Eurip. Alcest. 931.

Ἤδη προπετὴς ὤν,
Βιότου τε πρόσω.

Eodem sensu προνωπὴς dixisse videtur, Alcest. 141.

Ibid. δακὼν στόμα σόν. Ad cohibendum sc. luctum. Theodectes apud Stobæum de Rer. Nat. c. xi. ἀλλ', ὦ τάλαν Θυέστα, καρτέρει δάκνων Ὀργῆς χαλινόν.

Τλ. Πῶς φῄς, ὦ γέρον; ἦ ζῇ;
Πρ. Οὐ μὴ 'ξεγείρῃς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
Κἀκκινήσῃς, κἀναστήσῃς
Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.
Τλ. Ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ
Βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.
Ηρ. Ὦ Ζεῦ, ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖ-
σι βροτῶν κεῖμαι πεπονημένος ἀ-
λήκτοις ὀδύναις; οἵ μοι ἐγὼ τλά-
μων· ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει· φεῦ.
Πρ. Ἆρ' ἐξῄδεις ὅσον ἦν κέρδος
Σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι

995. ὦ deest Ald. Br.
996. 'ξεγείρῃς] 'ξεγερεῖς Br. et mox κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις.
1002. ἀλήκτοις] ἀλλήκτοις Ald. Br.
1003. οἵ μοι] οἵ μοι μοι Br.
1005. ἐξῄδεις] ἐξῄδης Ald. Br.

995. Hunc versum pro legitimo anapæstico haberi non sinit hians in fine vocalis. Deleto autem ὦ, parœmiacus fiet, cui talis hiatus non nocet.

Στόμα σόν. ΤΛ. πῶς φῄς, γέρον, ἦ ζῇ;

996. Legendum cum Dawesio, Miscell. Crit. p. 223.

Οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον
Κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις.

Deinde sequentia sic distribuenda :

Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. ΤΛ. ἀλλ'
Ἐπί μοι μελέῳ
Βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

1003. οἵ μοι ἐγώ. Si legeris οἵ 'γὼ τλάμων, proximus versus parœmiacus erit,

Ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει· φεῦ.

Tertium enim pedem nonnunquam spondæum esse diserte docet Hephæstion.

Τῶνδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;
Υλ. Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
Στέρξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων.
Ηρ. Ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
Ἱερῶν, οἵαν νῦν ἀνθ' οἵων
Θυμάτων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠ-
νύσω· ὦ Ζεῦ,
Οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν,
Ἣν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
Ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
Μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
Τίς γὰρ ἀοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
Ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
Χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
Θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμαν· ἒ, ἒ,

1007. βλεφάρων θ'] καὶ βλεφάρων Br.
1009. στέρξαιμι] στέξαιμι Br. ex Valckenaerii emendatione.
1011. νῦν deest Ald. Br.
1012. θυμάτων] θυσιῶν Br.
Ibid. ἠνύσω] ἤνυσας Br.
1021. ἰδοίμαν] ἰδοίμην Ald. Br.

1007, 8. Hos versus sic secandos arbitror:

Τῶνδ' ἀπὸ κρατὸς
Βλεφάρων θ' ὕπνον. ΥΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἄν.

1012. θυμάτων. Vox hoc in loco subfrigida, ne dicam cum metro pugnare. Lego igitur θειασμῶν. Hesychius: θειασμοῦ, εὐωχίας —θειασμοῖς, εὐωχίαις— Hoc autem recepto, versus sic secandus erit:

Θειασμῶν ἐπί μοι μελέῳ χάριν
Ἠνύσω· ὦ Ζεῦ.

1017. μανίας ἄνθος. Eleganter Valckenaerius ἀνίας ἄνθος, Diatrib. in fragm. Eurip. p. 179. Ad ἄνθος conferenda quæ citavi ad Antig. 972.

1021. θαῦμ' ἄν. Si vera est lectio, interpretandum *cum admira-*

Ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι.
Ἐᾶτέ με δύστηνον εὐνάσαι.
Πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
Ἀπολεῖς μ᾽, ἀπολεῖς.
Ἀντέτροφας ὅ, τι καὶ μύσῃ.

Ἑξάμετροι.

Ἧπται μου νόσος· ἤδ᾽ αὖθ᾽ ἕρπει· ποῦ πόθεν ἐστ᾽, ὦ

1022. ἐᾶτέ με duplicant Ald. Br.
1023. Hunc verſum omittit Br. ex auctoritate cod. T.
1027. νόσος] τοῦτό τοι Ald. Br.
Ibid. ποῦ deeſt Ald. Br.

tione viderem, μετὰ θαυμασμοῦ ἰδοίμαν. Sed malim eodem ſenſu, θαύματι πόῤῥωθεν ἴδοιμ᾽ ἄν. Niſi dixerunt θαύμη ut χάρμη. Tum enim mallem θαύμᾳ πόῤῥωθεν ἴδοιμ᾽ ἄν. Plurima ſunt hujuſmodi apud Græcos: ſc. ἅρμη, ἅρμα· βρώμη, βρῶμα· γνώμη, γνῶμα· γραμμὴ, γράμμα· δέσμη, δέσμα· κωλύμη, κώλυμα· λύμη, λῦμα· μνήμη, μνῆμα· νυγμὴ, νύγμα· ξυσμὴ, ξύσμα· πλήμη, πλῆμα· ῥύμη, ῥῦμα· ῥώμη, ῥῶμα· στιγμὴ, στίγμα· τρώμη, τρῶμα· τυμμὴ, τύμμα· φήμη, φῆμα· [Heſych. φήματα, ῥήματα] χάσμη, χάσμα· χρήμη, χρῆμα.

1022. εὐνάσαι, *dormire.*

1023. Verſum hunc, qui præcedentis mera repetitio eſt, non inepte delendum cenſet Heathius, qui ex Camerariana legit:

Ἔατε μ᾽, ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι.

Sed et Colinæi quoque ed. ἐᾶτέ με duplicat.

1026. ἀντέτροφας ὅ, τι καὶ μύσῃ, *quod connivebat, iterum excitaſti.* Proprie μύειν *connivere* valet, quo ſenſu de oculis dicitur, vel de ulceribus. Quia autem conniventia plerumque tranquilla ſunt, tranſlato ſenſu ſignificat etiam *quietum, indolentem eſſe.* Iſidorus, Anthol. p. 247. ἢ πνέοντες, ἢ μεμυκότες, ſc. venti.

1027. πόθεν ἐστ᾽. Camerarius πόθεν pro πόθι, *ubi,* accipit, quod ſic adhibitum eſſe negat Heathius. Mihi non diſpliceret πόθ᾽ ἔτ᾽ ἐστ᾽, i. e. πόθ᾽ ἔτι ἐστί.

Πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, ὃς δὴ
Πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων,
Ὠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
Οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει.

1031. ἀποτρέψει] ἐπιτρέψει Br. ἀνστρέψει Turneb. in marg.

1028. πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες. *Græcorum omnium injuſtiſſimi* deberent eſſe pars aliqua Græcorum, quos Hercules præ cæteris notandos cenſuit, ut beneficiorum immemores. An ergo unam tantum gentem, unum inter Græcos populum beneficiis obſtrinxerat, quem omnis antiquitas ut univerſi generis humani Soſpitatorem deprædicat? Imo ipſe hic Hercules ea facinora commemorat, quorum utilitas ad univerſum genus pertinebat:

Πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων.

An legendum ideo? Πάντων Τελχίνων ἀδικώτεροι ἀνέρες—*O homines quibuſvis Telchinibus injuſtiores.* De Telchinibus his vide loca ab interpretibus Heſychii citata. Non repugnem tamen, ſi quis malit ἀδικώτατοι retinere, ut ſit ſuperlativus pro comparativo. Vide quæ dedi ad Antig. 1062. et 1349.

Pro Ἑλλάνων dubitabam quoque annon legi poſſet ὀλλύρων, i. e. ἐλλέρων, *malorum, impiorum. O homines omnibus impiis injuſtiores, quos ego terra marique exterminans perii.* Vox ὀλλύρων extat apud Etymologum, v. ἔλλεροι. Proſodia eſt ut ὀϊζυρὸς, ἰσχυρός. Vel ἐρπηστῶν.

1029. πολλὰ μὲν, i. e. πολλάκις μέν. Conjungo autem cum ὠλεκόμαν, ut ſit πολλὰ ὠλεκόμαν, *ſæpe interibam*, i. e. ſæpe morti propinquus eram.

Ibid. καθαίρων. Cum ab hoc participio regatur οὓς, *quos* (*impios, ſceleſtos,*) oportet Græcos dixiſſe καθαίρειν λῃστὰς, ἀσεβεῖς, κακούργους, non minus quam καθαίρειν γῆν vel πόντον. Vel ſi hoc non tulerit Græcorum conſuetudo, in promptu fuerit legere mutato accentu καθαιρῶν. Arrianus, Indicis, p. 524. καθῄραντα ὅ, τι περ κακὸν κιναδος.

1031. ἀποτρέψει. Legendum forte ἀπορέξει, *protendet, porriget,* ut radix ſit ὀρέγω.

Ἒ, ἒ, οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα
Βίου θέλει μολὼν
Τοῦ στυγεροῦ· φεῦ, φεῦ.
Πρ. Ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοὖργον τόδε μεῖζον ἀνήκει
Ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε· σοί τε γὰρ ὄμμα
Ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν.
Υλ. Ψαύω μὲν ἔγωγε.
Λαθίπονον δ' ὀδύναν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζ' ἔν-
εστί μοι ἐξανύσαι βιότου· τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

Ἀνάπαιστοι.

Ηρ. Ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;
Τᾷδέ με, τᾷδέ με
Πρόσλαβε κουφίσας· ἒ, ἔ.
Ἰὼ, ἰὼ δαῖμον.
Θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει

1039. θύραζ' ἔνεστι] θύραθεν, ἔστι Br. e cod. B.

1032. ἀπαράξαι κρᾶτα. Nicander, Theriac. 705. κεφαλῆς ἄπο θυμὸν ἀράξαι. Synesius de Provid. p. 81. τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαράξων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλήν.

1036. ὄμμα. An interpretandum *spes* ut supra, v. 206. an potius *prudentia?*

1037. σώζειν. Vel *sanitatem reddere* interpretari licet, vel simpliciter φυλάττειν, *custodire.*

1039. λαθίπονον. Noster, Aj. 720. ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν.

Pro ὀδύναν legendum forte ὀδυνᾶν genitivo plurali, et pro βιότου, βίοτον. Quomodo autem interpretandum sit ἔνδοθεν et θύραζε, nondum mihi constat. An, *nec penes me, nec alios*; vel, *nec opera propria, nec aliena*; vel, *nec intus in pectore Herculis, nec extrinsecus in corpore.* Eligat lector.

Δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς
Ἀποτίβατος ἀγρία
Νόσος· ἰὼ Παλλὰς,
Τόδε μ' αὖ λωβᾶται· ἰὼ παῖ,
Τὸν φύσαντ' οἰκτείρας,
Ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
Παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖδος.
Ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσε
Σὰ μάτηρ ἄθεος,
Ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
Αὔτως, ὧδ' αὔτως ὥς μ' ὤλεσεν.
Ὦ Διὸς αὐθαίμων,
Ὦ γλυκὺς Ἀΐδας,
Εὔνασον, εὔνασον ὠκυπέτῃ μόρῳ
Τὸν μέλεον φθίσας.

Ἴαμβοι.

Χο. Κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
Ἄνακτος, οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται.
Ηρ. Ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ, καὶ λόγῳ κακὰ,

1052. κληῖδος] κλῇδος Ald. Br.
1053. ἐχόλωσε] ἐχόλωσεν Br.
1059. εὔνασον 1mo] εὔνασόν μ' Ald. Br.
Ibid. ὠκυπέτῃ] ὠκυπέτᾳ Ald. Br.

1051. ἀνεπίφθονον, *minime impium aut scelestum.* Euripides, Hecub. 288. *ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, scelus est fœminas interficere.* Ariſtides, vol. i. p. 378. ἀνεπίφθονον διεφθάρσθαι. Schol. Thucyd. ad i. 75. ἀνεπίφθονον, ἄμεμπτον. Idem ad i. 82. ἀνεπίφθονον, ἄψογον, ἀμώμητον.

1063. θερμά. An *audacia*, ut Antig. 88? Præſtat tamen *dura* vel *acerba* interpretari. Confer Æliani Var. Hiſt. iii. 12. vii. 8.

Καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
Κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
Προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ,
Οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων
Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
Πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
Βέβρωκε σάρκας, πνεύμονός τ' ἀρτηρίας
Ῥοφεῖ ξυνοικῶν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
Πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
Κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
Στρατὸς γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
Οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
Γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω.

1064. χερσὶ] χειρὶ Ald.
1071. πνεύμονος] πλεύμονας Ald. πλεύμονος Br.
1072. ξυνοικῶν] ξυνοικοῦν Ald. Br.
1073. πέπωκεν] πέπτωκεν Ald.

1069. ἀμφίβληστρον. Eodem nomine Æſchylus tunicam, qua illaqueatus eſt Agamemnon, deſignat, Choeph. 490.

1071. ἀρτηρίας. Intelligenda fiſtula, quam nunc aſperam arteriam vocamus. Vid. ad Eurip. Rheſ. 787.

1072. χλωρὸν αἷμα. Supra ad v. 861. χλωρὰ δάκρυα illuſtravimus: χλωρὸν αἷμα ubi præterea dictum ſit, mihi non in promptu eſt oſtendere. Homerus quidem, quod proximum eſt, habet, Iliad. Λ. 266.

— αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.

1075. λόγχη πεδιὰς, *pugna in campo* adverſus Centauros puta vel Minyas.

1077. ἄγλωσσος. Heſychius: ἄγλωσσοι, βάρβαροι.

Γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
Ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς,
Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
Δός μοι, χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν,
Εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
Εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης, ὁρῶν
Λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
Ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτειρόν τέ με
Πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις ὥστε παρθένος
Βέβρυχα κλαίων· καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτὲ
Τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
Ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς.
Νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας.
Καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρὸς·
Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο
Πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
Ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας.
Ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
Αἶ, αἶ, ὦ τάλας, ἒ, ἔ.
Ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
Διῇξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν

1079. κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν, i. e. robore etiam viro inferior, multo igitur magis Fera vel Gigante.

1095. ἐκ καλυμμάτων, i. e. ἔξω καλυμμάτων. Contrario ſenſu habet Æſchylus, Agam. 1187.

1099. ἔθαλψεν. Conf. Æſchyl. Prometh. 878. Noſtri Antig. 1098.

Ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
Ὦ ᾿ναξ αἴδη, δέξαι μ᾽· ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον.
Ἔνσεισον, ὦ ᾿ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
Πάτερ, κεραυνοῦ· δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν·
Ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν· ὦ χέρες, χέρες·
Ὦ νῶτα, καὶ στέρν᾽· ὦ φίλοι βραχίονες,
Ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ᾽, οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον βουκόλων ἀλάστορα
Λέοντ᾽, ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον,
Βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ᾽ ὕδραν,
Διφυῆ τ᾽ ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν
Θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν·
Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα· τόν θ᾽ ὑπὸ χθονὸς
Ἅδου τρίκρανον σκύλακ᾽, ἀπρόσμαχον τέρας,
Δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα· τόν τε χρυσέων
Δράκοντα μήλων φύλακ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάτοις τόποις;

1102. δέξαι μ᾽] δέξαι με Ald.
1107. ἐκεῖνοι] δὲ κεῖνοι F. 2.
1112. ὑπέροχον] ὑπείροχον Ald. Turn.
1113. τόν θ᾽] τόνδ᾽ Ald.
1115. τόν τε] τῶν τε Turneb.

1102. ὦ ᾿ναξ αἴδη, δέξαι μ᾽. Valckenaerius, vir ſummus, ad Eurip. Hippol. 1378. recte judicat ὦ ᾿ναξ minus hic convenire, de alio deo in ſequente verſu poſitum. Emendat igitur ὦ νὺξ, ἀΐδι δέξαι με. Mihi non deterius videtur: ὦ νὺξ αἴδου, δέξαι μ᾽, *O nox, O caligo Orci, recipe me.*

Ibid. ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον. Idem vir doctiſſimus emendat πέσον. Mihi ſatisfacit vulgata.

1112. ὑπέροχον. Sic legendum monet Clarkius ad Homerum; Iliad. B. 426. cui obtemperandum anapæſti vitandi cauſa.

1115. Ἐχίδνης θρέμμα. Cerberum Echidnæ ſobolem fuiſſe tradit Heſiodus, Theogn. 310. Hyginus in prooemio: *ex Typhone et Echidna Cerberus.*

Ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
Κοὐδεὶς τρόπαι᾽ ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
Νῦν δ᾽ ὧδ᾽ ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος
Τυφλῆς ὑπ᾽ ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
Ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
Ὁ τοῦ κατ᾽ ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
Ἀλλ᾽ εὖ γέ τοι τόδ᾽ ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
Κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
Χειρώσομαι· κἀκ τῶνδε προσμόλοι μόνον,
Ἵν᾽ ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
Καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.
Χο. Ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ
Ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ᾽ εἰ σφαλήσεται.
Τλ. Ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
Σιγὴν παρασχών, κλῦθί μου, νοσῶν ὅμως.
Αἰτήσομαι γάρ σ᾽ ὧν δίκαια τυγχάνειν.
Δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνῃ
Θυμῷ δύσοργος· οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς

1125. μόνον] μόνων Ald. diſtinguit autem Br. poſt τῶνδε.

1133. τοσοῦτον] τοιοῦτον Br.

1125. Diſtinguendum cum H. Stephano:

Χειρώσομαι κἀκ τῶνδε· προσμόλοι μόνον·
Ἵν᾽ ἐκδιδαχθῇ——.

Idem καὶ ἐκ τῶνδε optime explicat *etiam hoc rerum ſtatu*, i. e. licet vires meæ jam exhauſtæ ſint.

1133. δός μοι σεαυτὸν, *præbe mihi te mitiorem quam pro ira qua nunc ardes.*

1134. οὐ γὰρ ἂν γνοίης. Legendum putem: εὖ γὰρ ἂν γνοίης, et in ſequenti verſu ματῶν participium verbi ματάω. *Bene enim noveris*

Χαίρειν πρόθυμῃ, κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.
Ηρ. Εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν,
Οὐδὲν ξυνίημ᾽ ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
Υλ. Τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς
Νῦν ἐστιν, οἷς θ᾽ ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.
Ηρ. Ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
Τῆς πατροφόντου μητρὸς ὡς κλύειν ἐμέ;
Υλ. Ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾷν πρέπειν.
Ηρ. Οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις;
Υλ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ μὲν δὴ τοῖσδ᾽ ἐφ᾽ ἡμέραν ἐρεῖς.
Ηρ. Λέγ᾽. εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.
Υλ. Λέγω· τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.
Ηρ. Πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
Υλ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.
Ηρ. Οἴ μοι, πρὶν, ὡς χρῆν, σφ᾽ ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;
Υλ. Κἂν σοῦ στραφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
Ηρ. Δεινοῦ λόγου κατῆρξας, εἰπὲ δ᾽ ᾗ νοεῖς.

1144. τοῖσδ᾽] τοῖς γ᾽ Ald. Turn. Br.   1150. στραφείη] στραφοίη Ald.

errare te, tum in gaudio quod appetis, tum in iis quæ animum tibi dilacerant.

1138. μητρός. An ſubaudiendum περί? Eadem certe conſtructio qua φωτὸς ἐξερήσομαι dixit, Philoct. 444.

1144. Interpretor: *ſed et hodie dices ne ob hæc quidem tacendum eſſe.* Ἐφ᾽ ἡμέραν, *hodie*, i. e. ſtatim. Pollux, lib. i. ſect. 65. τὸ δ᾽ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν μὴ μένον, ἐφήμερον.

1147. διὰ κακῶν ἐθέσπισας. Legendum: διακυκῶν. Heſychius: διακυκῶσι, διαταράττουσι. Sic ταράττει ἐν τοῖς λόγοις, Plato, p. 258. ubi pariter nullus accuſativus. Verbum διακυκᾶν eandem fere poteſtatem habet apud Demoſthenem de Corona, p. 263. ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν.

Υλ. Ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρηστὰ μνωμένη.
Ηρ. Χρηστ' ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, δρᾷ;
Υλ. Στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
Ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.
Ηρ. Καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;
Υλ. Νέσσος πάλαι κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
Τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
Ηρ. Ἰοὺ, ἰοὺ, δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
Ὄλωλ', ὄλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἐστί μοι.
Οἴ μοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν.
Ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἐστί σοι·
Κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
Κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
Μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
Φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.
Υλ. Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν.
Παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
Τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις.
Ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ, πάτερ,
Πράττειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

1172. πράττειν] πράσσειν Br.

1152. μνωμένη. Legendum μωμένη, *cupiens, petens.* Vid. ad Œd. Col. 877.

1168. συμβέβηκεν. Alcmena cum in exilium ab Eurystheo acta fuerit, Diodor. Sic. iv. 33. nec nisi eo concedente redire potuerit, lubens verbum hoc interpreter, *pactum initum est:* ut constructio sit, συμβέβηκεν ὥστε ἕδραν ἔχειν ἐπακτίᾳ Τίρυνθι.

Ηρ. Σὺ δ' οὖν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
Φανῇς ὁποῖος ὢν ἀνήρ, ἐμὸς καλῇ.
Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
Ἀλλ' ὅστις ᾅδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλει.
Ὅδ' οὖν ὁ θὴρ κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
Πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτανεν θανών.
Φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
Μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
Ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
Πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
Ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
Ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
Λύσιν τελεῖσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
Τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.

1173. σὺ δ' οὖν] σὺ γοῦν Br. σὺ δὲ νῦν Turneb. in marg.
1174. φανῇς] φανεῖς Br.
1175. πρόφαντον] πρόσφαντον F. 2. Vide Schol.
1176. θανεῖν ὕπο] θανεῖν ἄπο Br.
1177. πέλει] πέλοι Br. e cod. B.
1179. ἔκτανεν] ἔκτεινεν Ald. Br.
1183. Σελλῶν ἐσελθὼν] Ἑλλῶν προσελθὼν Turneb. in marg.

1176. Optime hic conveniret utralibet præpositio πρὸς vel ὑπό; utraque an simul consistere possit, mihi non liquet. Simile certe exemplum nondum inveni: tantum pleonasmum præpositionis aliquoties vid. ad Antig. 23. Pro ὑπὸ non displiceret ποτὲ, cujus ultima syllaba si quocumque casu deleta fuerit, pronum erat librariis pro πο substituere ὑπό.

1183. Σελλῶν. Vide interpretes Homeri ad Iliad. Π. 234.

1184. καὶ πολυγλώσσου. Legendum κοὐ παλιγλώσσου. Nam παλίγλωσσος valet *falsus*, Pind. Nem. i. stroph. 4.

1185. ζῶντι. Vide ad Œd. Tyr. 490.

"Τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίνεται."
Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
Δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ ξύμμαχον,
Καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα,
Ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον
Κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.
Υλ. Ἀλλ' ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
Τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ.
Ηρ. Ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.
Υλ. Ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;
Ηρ. Οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;
Υλ. Ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.
Ηρ. Ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα.
Υλ. Ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται.
Ηρ. Ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
Υλ. Ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
Ηρ. Εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.
Υλ. Οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ· εὔχομαι δ' ὅμως.
Ηρ. Οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
Υλ. Οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
Ηρ. Ἐνταῦθα νῦν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε

1191. ξύμμαχον] σύμμαχον Br. 1202. τόδ'] τότ' Turneb. in marg.

1192. ὀξῦναι, *acre fieri*, neutraliter. Vide ad Electr. 922. Et sic etiam πραΰνειν, Philoct. 659. βράδυνε, ibid. 1440.

1198. ἐπιστρέφεις, i. e. φροντίζεις, *curas*. Plerumque hoc sensu adhiberi solet ἐπιστρέφομαι, ut si MSS. præberent ἐπιστρέφῃ, vel ἐπεστράφης, vulgatæ anteponendum esset.

1207. Οἴτης. Lego Οἴτῃ, ut Δωδῶνι supra, v. 175. Vid. et R. Bentleio notata ad Callimach. Lav. Pallad. 18.

Σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων,
Πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς
Κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
Ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν.
Καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
Πρῆσαι· γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
Ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
Τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.
Υλ. Οἴμοι, πάτερ, τί μ' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;
Ηρ. Ὁποῖα δραστέ' ἐστίν· εἰ δὲ μὴ, πατρὸς
Ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.
Υλ. Οἴμοι μάλ' αὖθις, οἷά μ' ἐκκαλῇ, πάτερ,
Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.
Ηρ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον
Καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
Υλ. Καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν;
Ηρ. Ἀλλ' εἰ φοβῇ πρὸς τοῦτο, τἄλλα μ' ἔργασαι.
Υλ. Φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
Ηρ. Ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
Υλ. Ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μήποτε ψαύω χεροῖν·
Τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμῇ τοὐμὸν μέρος.
Ηρ. Ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι

1219. τί μ'] τίν' Ald. Br.
1227. τἄλλα μ'] τἄλλα γ' Ald. Br.
1230. μήποτε ψαύω] μὴ ποτιψαύων Ald. Br. mox καμεῖ Br.

1227. φοβῇ πρὸς τοῦτο. Vide citata ad Œd. Col. 1181. Antoninus Liberalis, c. 29. ταύτην Ἑκάτη πρὸς μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρε.

1229. τῆς εἰρημένης, *qualem descripsi.*

1230. ψαύω. Omnino legendum ψαύων, *tangens.*

Χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.
Τλ. Εἰ καὶ μακρὰ κάρτ᾽ ἐστὶν, ἐργασθήσεται.
Ηρ. Τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον;
Τλ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ᾽ ἐπεικάζειν ἐμέ.
Ηρ. Ἔγνως· τοσοῦτον δή σ᾽ ἐπισκήπτω, τέκνον,
Ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, (εἴπερ εὐσεβεῖν
Βούλει) πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος,
Πρόσθου δάμαρτα· μηδ᾽ ἀπιστήσῃς πατρί·
Μηδ᾽ ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
Κλιθεῖσαν αὐτὴν, ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
Ἀλλ᾽ αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
Πείθου· " τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ᾽ ἐμοὶ,
" Σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.
Τλ. Οἴμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν·
Τὸ δ᾽ ὧδ᾽ ὁρᾶν φρονοῦντα, τίς ποτ᾽ ἂν φέροι;
Ηρ. Ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς.
Τλ. Τίς γάρ ποθ᾽, ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
Μεταίτιος, σοί τ᾽ αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν,
Τίς ταῦτ᾽ ἂν, ὅστις μὴ ᾿ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
Ἕλοιτο; κρεῖσσον κἀμέ γ᾽, ὦ πάτερ, θανεῖν,
Ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.
Ηρ. Ἀνὴρ ὅδ᾽, ὡς ἔοικεν, οὐ νέμει γ᾽ ἐμοὶ
Φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ

1244. πείθου] πιθοῦ Br.
1245. συγχεῖ] ξυγχεῖ Br.
1254. νέμει γ᾽] νέμειν Ald. νεμεῖν Br.

1244. πιστεύσαντ᾽, *obedientem.*

1251. ταῦτ᾽ ἄν. Pro τήνδ᾽ ἄν. Vide Eurip. Alceſt. 261.

1254. οὐ νέμει—μοῖραν. Æſchyl. Prometh. 291. οὐκ ἔστιν ὅτῳ πλείονα μοῖραν Νείμαιμ᾽ ἢ σοί.

Μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
Υλ. Οἴμοι· τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
Ηρ. Σὺ γάρ μ' ἀπευναθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
Υλ. Δείλαιος, ὡς ἐς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχω.
Ηρ. Οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
Υλ. Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;
Ηρ. Οὐ δυσσέβεια τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
Υλ. Πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
Ηρ. Ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
Υλ. Τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον· οὐ γὰρ ἄν ποτε
Κακὸς φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
Ηρ. Καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
Ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθες· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
Σπαραγμὸν, ἤ τιν' οἶστρον, ἐς πυράν με θῇς.
Ἄγ', ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε· παῦλά τοι κακῶν
Αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.
Υλ. Ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε,
Ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ.

Ἀνάπαιστοι.

Ηρ. Ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι

1259. γ' ἐπαπορεῖν] τἀπορεῖν Ald. Br.

1259. Placet quod habet Aldina, ἐς πολλὰ τἀπορεῖν. Solet enim apud Sophoclem articulus ante infinitivos πλεονάζειν. Vid. ad Œd. Col. 48.

1272. ὑστάτη. Connecto cum παῦλα hoc modo: αὕτη τελευτὴ παῦλα ὑστάτη κακῶν τοῦδε ἀνδρός.

1275. ἀνακινῆσαι, *priusquam commoverit*, i. e. commoverit se, re-

Νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος
Λιθοκόλλητον στόμιον παρέχου-
σ᾽, ἀνάπαυε βοὴν, ὡς ἐπίχαρτον
Τελέως ἀεκούσιον ἔργον.
Τλ. Αἴρετ᾽, ὀπαδοὶ, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
Τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην,
Μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
Εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων·
Οἳ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι
Πατέρες, τοιαῦτ᾽ ἐφορῶσι πάθη.
Τὰ μὲν οὖν μέλλοντ᾽ οὐδεὶς ἐφορᾷ·
Τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ᾽, οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
Αἰσχρὰ δ᾽ ἐκείνοις·
Χαλεπώτατα δ᾽ οὖν ἀνδρῶν πάντων,

1280—90. Herculi hæc tribuit Ald. 1289. πάντων] ἁπάντων F. 2.
1282. θεοῖς] θεῶν Ald.

ſurrexerit. Paſſivam vel reciprocam poteſtatem obtinere, nullis frequentius quam *movendi* verbis contingit. Exempla aliquot dedimus ad Eurip. Bacch. 585. Sed et παρακινεῖν vix alio uſu occurrit.

1277. παρέχουσ᾽. An legendum προέχουσ᾽, *prætendens ori?*

1278. ἀνάπαυε βοήν. Patet hinc Herculem ſeipſum, non alium quemvis, alloqui. Comparari poteſt Homericum illud τέτλαθι δὴ κραδίη, Odyſſ. Υ. 18.

1279. ἀεκούσιον cum minime hic conveniat, vide, lector, an legendum et diſtinguendum ſit:

—— ὡς ἐπίχαρτον,
Τελέως ἅθ᾽ ἑκούσιον, ἔργον.

ἅθ᾽, i. e. ἅτε.

1282. ἀγνωμοσύνην εἰδότες. Idem uſus verbi in contraria phraſi χάριν εἰδότες.

Τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.
Χο. Λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
Μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
Πολλὰ δὲ πήματα καινοπαθῆ.
Κοὐδὲν τούτων ὅ, τι μὴ Ζεύς.

1291. ἐπ' οἴκων] Ita Br. Turn. in marg. ἀπ' οἴκων Ald. Turneb. in contextu.

1291.—ad finem Choro vel Hyllo inſcribit Ald.

1294. κοὐδὲν] οὐδὲν Br. καὶ in verſum præcedentem rejecto.

1291. ἐπ' οἴκων. Omnino recipienda varietas hæc a Scholiaſta conſervata. Alioqui, cum reliqui omnes ab ædibus diſceſſuri eſſent, vim ſuam non obtinebit particula negativa μηδέ.

1293. πολλά. Malim ob metrum πάμπολλα.

Ibid. καινοπαθῆ. MSS. nonnulli, teſte H. Stephano, καινοταγῆ habent.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.
ΕΜΠΟΡΟΣ, ἢ ἄγγελος.
ΗΡΑΚΛΗΣ ἐπιφαινόμενος.

Προλογίζει δὲ ὁ Ὀδυσσεύς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΑΠΑΓΩΓΗ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. Ἡ δὲ σκηνὴ, ἐν Λήμνῳ· ὁ δὲ χορὸς ἐκ γερόντων τῶν τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. Κεῖται δὲ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα· ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου· πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

ΕΝ Χρύσῃ Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
Ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι μόνοις,
Ποίαντος ᾔδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
Ζητῶν δὲ τοῦτον ναυάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ', ἁλώσεσθ' Ἴλιον
Τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως·
Τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
Πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ἴαμβοι.

Οδ. ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη·
Ἔνθ', ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
Ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα.
Ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν, οὔτε θυμάτων
Παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν· ἀλλ' ἀγρίαις
Κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις
Βοῶν, στενάζων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
Λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
Μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν

2. Λήμνου. Appianus in Mithridat. p. 143. περὶ Λῆμνον, ἐν ἐρήμῳ νήσῳ καταλαβὼν, ἔνθα δείκνυται βωμὸς Φιλοκτήτου, καὶ χάλκεος ὄφις καὶ τόξα, — μήνυμα τῆς ἐκείνου πάθης.

Ibid. ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη, *non calcata, nedum ut habitetur.* Sic ἄθικτος, οὐδ' οἰκητὸς, Œd. Col. 39. Tenendum porro, non universam insulam penitus incolis vacuam fuisse, quam utique Argonautarum progenies habitabat, sed duntaxat tractum hunc littoralem, ἀκτὴν χθονὸς, ut ipse vocat.

7. καταστάζοντα. Ajax pariter Nostro dicitur κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας, v. 10. ne quis putet liquorem tantum στάζειν.

12. ἀκμὴ, *tempus, occasio:* ut Eurip. Hecub. 1042.

Σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
Ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν, τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν,
Σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
Τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
Πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
Δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
Βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν
Ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ ζῶν.
Ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν', εἴτ' ἔχει
Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ.
Ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύεις,
Ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἴη.
Νε. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις.
Δοκῶ γὰρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν.
Οδ. Ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
Νε. Τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς τύπος.
Οδ. Ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ.
Νε. Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
Οδ. Οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;
Νε. Στειπτή γε φυλλὰς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.

19. ἀμφιτρῆτος] ἀμφιτρῆρος Ald.
21. ζῶν] σῶν Ald. Turneb. Br.
24. κλύεις] κλύῃς Br.
25. εἴη] ἴῃ Br. e Schol.
32. οὐδ'] οὐκ Br.

19. ἀμφιτρῆτος. Extat vox Eurip. Cyclop. 707.

21. ζῶν: Vide ad Œd. Tyr. 490.

25. ἐξ ἀμφοῖν εἴη. Malim ἐξ ἀμφοῖν ἔχῃ. Ἔχω pro εἰμὶ, *ſum*. Nec ſpernendum ἴῃ (*eant*) ut videtur legiſſe Scholiaſtes.

26. οὐ μακράν. Niſi Sophoclis mos eſſet inſolentiſſima quæque ſectari, legerem οὐ μακρόν.

Οδ. Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
Νε. Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φαυλούργου τινὸς
Τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.
Οδ. Κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
Νε. Ἰοὺ, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
Ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.
Οδ. Ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς.
Κἄστ' οὐχ ἑκάς που· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ, προσβαίη μακράν;
Ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
Ἢ φύλλον εἴτι νώδυνον κάτοιδέ που.
Τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν,
Μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
Ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.
Νε. Ἀλλ' ἔρχεταί τε, καὶ φυλάξεται στίβος.
Σὺ δ', εἴτι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.
Οδ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας,

34. ἐσθ'] ἐστ' Br.
35. φαυλούργου] φλαυλούργου Ald. φλαυρούργου Br.
36. τεχνήματ' ἀνδρὸς] ἀνδρὸς τέχνημα Br.
40. ἀνὴρ] ὡνὴρ Br.
47. λαβεῖν] μολεῖν Ald.

35. αὐτόξυλον, *ex mero nativoque ligno.* Vid. ad Œd. Col. 188. Extat Anthol. p. 337. in epigr. Apollonii.

36. πυρεῖα. De πυρείοις omnino videnda quæ dat Wesselingius ad Diodor. Sic. v. 67. Quod affirmat vocem hanc veteribus *ligna* non *silices* significare, astruit Theophrastus, Histor. Plant. v. 4. et de Causis Plant. i. 26. et 27. Nec obstat, quod Philoctetes se silicum attritu ignem excitasse testetur v. 299. Poetam enim in talibus constantem esse nihil necesse est. Plato, p. 641. C. τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην.

43. φορβῆς νόστον nihilo magis quam Toupius intelligo, lubenterque assentior emendanti μαστύν. Vid. ad Suidam, v. ψέγεται.

Γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
Ἀλλ᾽ ἤν τι καινὸν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
Κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.
Νε. Τί δῆτ᾽ ἄνωγας;
Οδ. Τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
Ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψῃς λέγων·
Ὅταν σ᾽ ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
Λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ᾽ οὐχὶ κλεπτέον·
Πλεῖς δ᾽ ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
Στράτευμ᾽ Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
Οἵ σ᾽ ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκου μολεῖν,
Μόνην δ᾽ ἔχοντες τήνδ᾽ ἅλωσιν Ἰλίου,
Οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,
Ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
Ἀλλ᾽ αὔτ᾽ Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ᾽ ἂν
Θέλῃς καθ᾽ ἡμῶν ἔσχατ᾽ ἐσχάτων κακά.
Τούτων γὰρ οὐδέν μ᾽ ἀλγυνεῖς· εἰ δ᾽ ἐργάσῃ
Μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
Εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
Οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
Ὡς δ᾽ ἔστ᾽ ἐμοὶ μὲν οὐχὶ, σοὶ δ᾽ ὁμιλία
Πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.

56. ἐκκλέψῃς] ἐκκλέψεις Br. e cod. B.
61. οἴκου] οἴκων Ald. Turneb. Br.
62. μόνην δ᾽] μόνην Ald. Br.

53. ὡς ὑπηρέτης πάρει. Malim, οἷς ὑπηρέτης πάρει. Verecunda periphrasis pro *mihi*.

61. ἐν λιταῖς. Abundat ἐν. Vide ad Trachin. 903.

64. κυρίως. An legendum κυρίως τ᾽?

66. ἔσχατ᾽ ἐσχάτων. Confer Œd. Col. 1302.

Σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ,
Οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου.
Ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
Ὥστ', εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
Ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
Ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
Ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα
Τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
Ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
Τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
Νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
Δός μοι σεαυτόν· κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον
Κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.
Νε. Ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.
Ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
Οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' (ὥς φασιν) οὑκφύσας ἐμέ.
Ἀλλ' εἴμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
Καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς

73. οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ, *nemini jurejurando obstrictus:* ne Philoctetæ forte incredibile videatur eum exercitu relicto domum redire.

74. οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, *neque vi coactus.* Tali enim homini non magis liberum fuisset expeditionem deserere, quam fuerat antea detrectare.

Ibid. οὔτε τοῦ πρώτου στόλου, *neque in prima classe.* Hi enim omnes Philoctetæ ob ipsum derelictum invisi esse debebant.

87. κλύων, i.e. ὀνειδιζόμενος. Sic infra, ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη, v. 616.

92. ἐξ ἑνὸς ποδός. Conf. Aj. 27. Electr. 457. Trachin. 888.

Ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
Πεμφθεὶς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
Προδότης καλεῖσθαι· " βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
" Δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.

Οδ. Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ,
" Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
" Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
" Τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.

Νε. Τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;

Οδ. Λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.

Νε. Τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

Οδ. Οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

Νε. Οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

Οδ. Ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον.

Νε. Οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ;

Οδ. Οὐ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.

Νε. Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;

Οδ. Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.

Νε. Πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;

Οδ. Ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.

Νε. Κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;

Οδ. Αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.

Νε. Οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ;

Οδ. Οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.

115. ὁ πέρσων] ὁ πέρσων γ' Ald. Br.

96. νικᾶν κακῶς, i. e. νικᾶν, κακῶς δρῶν. Diftinguendum enim poft νικᾶν.

100. ἡγουμένην, *regentem, gubernantem.* Conf. Eurip. Supp. 228.

Νε. Θηρατέ' οὖν γένοιτ' ἄν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.
Οδ. Ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρῃ δωρήματα.
Νε. Ποίω; μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
Οδ. Σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα.
Νε. Ἴτω, ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
Οδ. Ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;
Νε. Σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνῄνεσα.
Οδ. Σὺ μὲν μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
Ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
Καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
Καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτ' ἔτι
Κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
Τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόπον
Μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ.

117. θηρατέ' οὖν γένοιτ' ἂν] θηρατέα γίγνοιτ' ἂν Ald. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἂν Br.
120. κεκλῇ'] κέκλησ' Ald.
123. ξυνῄνεσα] συνῄνεσα Ald.
127. δοκῆτ' ἔτι] δοκῆτέ τι Col. Br. e cod. B.
129. τρόπον] τρόποις Ald.
130. ἀγνοίᾳ] ἄγνοια Br.

120. κεκλῇ', i. e. κεκλῇο. Tempus perfectum optativi modi vocis paſſivæ declinatur κεκλήμην, κεκλῇο, κεκλῇτο, quod moneo quia rariſſime occurrit.

126. ἀποστελῶ. Lego, ἀπόστειλαι. Jubet Ulyſſes Neoptolemum ut, cum Philoctetes appropinquaverit, id ſibi per nuncium mandet. Ὁ σκοπὸς eſt is, de quo ſupra, v. 45. et 48.

127. τοῦ χρόνου. Pro χρόνῳ vel κατὰ χρόνον. Vide notata ad Œd. Col. 410. Mox pro δοκῆτ' ἔτι malim δοκῆτέ τι: et ſic Canterus.

130. προσῇ. Aoriſtus modi ſubjunctivi a προσίεμαι, adeoque ſecunda perſona; quod monendum erat ne quis a πρόσειμι deduceret. Euripides in fragm. Antig. vi.

Ὃν δ' ἂν προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

Οὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου,
Δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
Ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε.
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,
Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α΄.

Χο. Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον
Στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
Φράζε μοι· "τέχνα γὰρ
"Τέχνας ἑτέρας προὔχει,
"Καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
"Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
Σοὶ δὲ, τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε

134. νῷν] νῶϊν Ald. Turneb.
136. με, δέσποτ'] δέσποτά μ' Ald.
140. γνώμα] γνώμας Turneb.
141. σκῆπτρον] σκῆπτον Ald.
142. σοὶ δὲ] σὲ δ', ὦ Ald. Br.

Hesychius: προσίενται, προσάγεται. Προσίεσθαι, προσφέρεσθαι. Προσίεται — προσδέχεται.

132. τῶν ἀεὶ λόγων. Ordo est: δέχου ἀεὶ τὰ συμφέροντα τῶν λόγων.

135. Νίκη τ' Ἀθηνᾶ. Vid. ad Eurip. Ion. 469.

139. προὔχει. Vid. notata ad Œd. Tyr. 388.

140. γνώμα. Ita ed. Ald. meritoque probat Heathius præ vulgata γνώμας.

142. τόδ'. Metro satisfeceris legendo τοῦτ', vel in antistropha προπεσών: quod tamen vetare videtur v. 46. Ed. Ald. σὲ δ', ὦ τέκνον τόδ'.

Πᾶν κράτος Ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
Τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

Ἀνάπαιστοι.

Νε. Νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
Προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται,
Δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
Δεινὸς ὁδίτης τῶνδ᾽ ἐκ μελάθρων,
Πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
Πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

Ἀντιστροφὴ ά.

Χο. Μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ,
Φρουρεῖν ὄμμ᾽ ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ.
Νῦν δέ μοι λέγ᾽ αὐλὰς
Ποίας ἔνεδρος ναίει,
Καὶ χῶρον τίν᾽ ἔχει· τὸ γάρ μοι
Μαθεῖν, οὐκ ἀποκαίριον,
Μή με λάθῃ προσπεσὼν ποθεν.
Τίς τόπος; ἢ τίς ἕδρα; τίν᾽ ἔχει στίβον,
Ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

Ἀνάπαιστοι.

Νε. Οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ᾽ ἀμφίθυρον

145—50. Choro hæc continuat Ald. 157. προσπεσὼν] πελάσας Br.
151. Poſt ἄναξ addit τὸ σὸν Ald.

143. Ὠγύγιον, *antiquum*. Vid. ad Œd. Col. 1853. In conſtructione cum ἐλήλυθε connecti debet: Ὠγύγιον ἐλήλυθε, *ab antiquo venit.*

146. ὅντινα κεῖται, i.e. καθ᾽ ὅντινα κεῖται ὁ Φιλοκτήτης. Vide citata ad Aj. 30.

Πετρίνης κοίτης.

Χο. Ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστι;

Νε. Δῆλον ἔμοιγ᾽ ὡς φορβῆς χρείᾳ
Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
Ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
Λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
Πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς·
Οὐδέ τιν᾽ αὐτῷ
Παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

Στροφὴ β΄.

Χο. Οἰκτείρω νιν ἔγωγ᾽, ὅπως
Μή του κηδομένου βροτῶν,
Μηδὲ αὖ σύντροφον ὄμμ᾽ ἔχων,
Δύστανος μόνος αἰεὶ
Νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
᾽Αλύει δ᾽ ἐπὶ παντί τῳ
Χρείας ἱσταμένῳ, πῶς ποτε, πῶς
Δύσμορος ἀντέχει.

162. ἄπεστι] ἄπεστιν Br. e cod. B.
167. στυγερὸν στυγερῶς] σμυγερὸν σμυγερῶς Br.
172. μηδ᾽ αὖ] μὴ δὲ Ald. μηδὲ Br.
Ibid. σύντροφον] ξύντροφον Br.
173. αἰεὶ] ἀεὶ Ald.

164. ὀγμεύει. Scholiastes ὁδεύει interpretatur, et ſic Scholiastes Nicandri ὄγμους, ἤγουν ὁδοὺς ad v. 371. iterumque ad 571. ὄγμος δὲ ἡ τάξις—νῦν δὲ ἁπλῶς τὴν ὁδόν.

175. ἐπὶ παντὶ—χρείας. Pro ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ. Vide ad Aj. 314. Antig. 1223.

176. Citat Ariſtides, tom. i. p. 34. in Herculis encomio.

Ibid. ἱσταμένῳ, *incipiente, adveniente:* ut in verſu τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ᾽ ἱσταμένοιο, Odyſſ. Ξ. 162. ubi Scholiastes ἱσταμένοιο, ἀρχομένου.

Ὦ παλάμαι θνητῶν,
Ὦ δύστανα γένη βροτῶν,
Οἷς μὴ μέτριος αἰών.

Ἀντιστροφὴ β΄.

Οὗτος πρωτογόνων ἴσως
Οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,
Πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
Κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
Στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
Θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
Λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα μερι-
μνήματ' ἔχων· βαρεῖ-
α δ' ἀθυρόστομος
Ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
Οἰμωγᾶς ὑπόκειται.

179. δύστανα] δύστανε Ald. δυστάναι F. 2. 191. ὑπόκειται] ὑπακούει Br.
182. οἴκων] ἥκων Br. ex Suida.

lege ἄρχοντος. Hesychius: ἱσταμένοιο, ἐνεστῶτος ἢ ἀρχομένου. Oppian. Halieut. v. 314. χείματος ἱσταμένοιο.

182. οἴκων. Suidas, v. λασίοις præbet ἥκων, eleganter. Vide Aj. 644. ibique citata. Utrumque repudians Toupius emendat οὐκ ὤν.

185. στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν, i. e. cum avibus vel feris, ut ingeniose interpretatur Stanleius ad Æschyl. Sept. Theb. 783. *Pictæ aves* multis memorantur.

189. ἀθυρόστομος. Extat ἀθυροστομίη in ultimo Epigr. Anthologiæ. Verum cum metrum hic non optime conveniat, vide, Lector, annon præstiterit ἀθυρόγλωσσος, quæ vox est Eurip. Orest. 903. ubi vide notata.

190, 1. πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται. Quo sensu ὑπόκεισθαι dicatur Echo, non assequor. An legendum ὑπακούει? Theocrit. Hyla, v. 59.

Ἀνάπαιστοι.

Νε. Οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.
Θεῖα γὰρ (εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ)
Καὶ τὰ παθήματ' ἐκεῖνα πρὸς αὐτὸν
Τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη·
Καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων
Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ,
Τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίαν
Τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
Πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
Χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

Στροφὴ γ'.

Χο. Εὔστομ' ἔχε, παῖ.
Νε. Τί τόδε;
Χο. Προὐφάνη κτύπος φωτὸς σύν-
τροφος ὡς τειρομένου.

194. παθήματ' ἐκεῖνα] παθήματα κεῖ-να Br.
197. ἔστιν—θεῶν] ἔσθ'—θεῶν του Ald.
198. Τροίαν] Τροίᾳ Ald. Br.
204, 5. Philoctetæ hæc tribuit Ald.
205. τειρομένου] τειρεομένου Turneb.

τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν. Homer. Odyss. Δ. 283. ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι. Plutarch. de Oraculorum defectu, p. 419. C. τὸ δὲ τρίτον ὑπακοῦσαι τῷ καλοῦντι. Vel, πικρὰς οἰμωγὰς ὑποχεῖται, *subvehit.*

195. ὠμόφρονα quum dicat Χρύσην, intelligi puto Minervam illam Chrysen, de qua copiose Valckenaerius, Diatrib. ad Eurip. fragm. c. xi.

198. τοῦ μή. Subaudi ἕνεκα. Conf. v. 330. et 758.

202. εὔστομ'. Adverbialiter pro εὐστόμως. De voce εὔστομα vide interpretes Herodoti ad lib. ii. 171.

205. τειρομένου. Metrum non satis convenit. Sed Græci forte scripserunt τειρύω, unde τρύω, quod aliter non facili analogia a τείρω deducas.

Νε. Ἦ που τῇδ᾽, ἢ τῇδε τόπων;
Βάλλει, βάλλει μ᾽ ἐτύμα φθογγά
Του, στίβον κατ᾽ ἀνάγκαν
Ἕρποντος· οὐδέ με λάθει
Βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
Διάσημα θροεῖ γάρ.

Ἀντιστροφὴ γ΄.

Χο. Ἀλλ᾽ ἔχε, τέκνον—
Νε. Λέγ᾽ ὅ, τι.
Χο. Φροντίδας νέας· ὡς οὐκ ἔξ-
εδρος, ἀλλ᾽ ἔντοπος ἀνήρ·
Οὐ μολπὰς σύριγγος ἔχων,
Ὡς ποιμὴν ἀγροβάτας, ἀλλ᾽ ἤ-
που πταίων ὑπ᾽ ἀνάγκας,
Βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν,
Ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.
Προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Φιλ. Ἰὼ ξένοι,

207—211. Choro hæc Ald.
207. ἐτύμα] ἑτοίμα Ald.
208. στίβον] στίβου Ald. Br.
209. με λάθει] με λήθει Ald. ἐμὲ λάθει Br.
211. θροεῖ γὰρ] γὰρ θροεῖ Ald.
214. ὡς omittit Br. et mox ὡνὴρ legit.
216. μολπὰς] μολπὰν Ald. Br.
217. ἀγροβάτας] ἀγροβότας Ald. Turneb. Br.
219. τηλωπὸν] τηλωπὰν Ald.

217. ἀγροβάτας. Legi testatur (nempe in MSS.) ἀγροβάτης H. Stephanus. Idem in contextu dedit cum reliquis edd. ἀγροβότας. Conf. Eurip. Cyclop. 54.

219. ἰωάν. Hesychius: ἰωὴ—φωνὴ—κραυγή.

Τίνες ποτ᾽ ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
Κατέσχετ᾽, οὔτ᾽ εὔορμον, οὔτ᾽ οἰκουμένην;
Ποίας πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτὲ
Τύχοιμ᾽ ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
Στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·
Φωνῆς δ᾽ ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ᾽ ὄκνῳ
Δείσαντες ἐκπλαγῆτ᾽ ἀπηγριωμένον,
Ἀλλ᾽ οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
Ἔρημον ὧδε κἄφιλον καλούμενον,
Φωνήσατ᾽, εἴπερ ὡς φίλοι προσήκατε.
Ἀλλ᾽ ἀνταμείψασθ᾽· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ᾽ ἐμὲ
Ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ᾽, οὔθ᾽ ὑμᾶς ἐμοῦ.

Νε. Ἀλλ᾽, ὦ ξέν᾽, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ἕλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

Φιλ. Ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
Πρόσφθεγμα τοιοῦδ᾽ ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
Τίς σ᾽, ὦ τέκνον, προσέσχε; τίς προσήγαγε
Χρεία; τίς ὁρμή; τις ἀνέμων ὁ φίλτατος;
Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ᾽, ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

Νε. Ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου
Σκύρου· πλέω δ᾽ ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος· οἶσθ᾽ ἤδη τὸ πᾶν.

Φιλ. Ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,

225. ὑμᾶς statim post πάτρας subjiciunt Ald. Br.
231. καλούμενον] κακούμενον Br.
232. προσήκατε] προσήκετε Ald. Br.
240. τίς 2do] τίς δ᾽ Turneb.
244. οἶσθ᾽ ἤδη] οἶσθα δὴ Br. e cod. A.

231. καλούμενον. Haud dubie legendum κακούμενον. Conf. Œd. Col. 265. ubi similis in plerisque editis error.

240. τίς ἀνέμων. Ita optime ed. Ald. Male recentiores τίς δ᾽ ἀνέμων.

Ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
Στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;
Νε. Ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.
Φιλ. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
Ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
Νε. Ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
Φιλ. Ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ', ὅντιν' εἰσορᾷς;
Νε. Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὃν εἶδον οὐδεπώποτε;
Φιλ. Οὐδ' οὔνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
Ἤσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
Νε. Ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς.
Φιλ. Ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
Οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε,
Μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που.
Ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
Γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡ δ' ἐμὴ νόσος
Ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.

247. πόθεν πλέων;] πλέων, πόθεν Turn.
253. ὃν] ὃν γ' Ald. Br.
254. οὔνομ'] ὄνομ' Ald.
259. μηδ'] μήθ' Ald.

247. τήνδε γῆν; πόθεν πλέων; Ita optime ed. Ald. ut et Suidas voce προσέσχεν. Turpiſſime corruperunt recentiores legendo τήνδε γῆν πλέων; πόθεν;

Στόλῳ interpretor *cauſa expeditionis*. Confer Eurip. Supp. 1051. Œd. Col. 302. et 371.

257. μοχθηρὸς, *infelix*. Noſter, Electr. 601. βίον μοχθηρόν. Æſchyl. Sept. Theb. 263. μοχθηρὸν, ὥσπερ ἄνδρας ὂν ἁλῷ πόλις. Solon apud Stobæum, ſerm. xcvi.

Οὐδὲ μάκαρς οὐδεὶς πέλεται βροτὸς, ἀλλὰ πόνηροι
Πάντες——.

262. τέθηλε. Vid. Trachin. 1105. et ad Antig. 972.

Ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς οὑξ Ἀχιλλέως,
Ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
Τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
Ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
Δισσοὶ στρατηγοὶ χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ
Ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
Νόσῳ καταφθίνοντα, τῆσδ' ἀνδροφθόρου
Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.
Ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,
Ὤχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.
Τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
Εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
Λιπόντες ᾤχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
Ῥάκη προθέντες βαιὰ, καί τι καὶ βορᾶς
Ἐπωφέλημα σμικρόν· οἷ' αὐτοῖς τύχοι.
Σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,
Αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;

263. οὔξ] ἐξ Ald. Br.   269. τῆσδ'] τῆς Br.

267. Κεφαλλήνων ἄναξ, Ulyſſes. Conf. v. 804. Κεφαλλῆνα pariter vocat Ariſtides, tom. ii. p. 405.

269. τῆσδ' ἀνδροφθόρου. Johanni Aurato emendanti τοῦ δενδροφθόρου quid animo obverſatum fuerit, non aſſequor. Mihi legendum videtur:

Νόσῳ καταφθίνοντα τῇδ', ἀνδροφθόρου—.

273. Χρύσης. Inſula erat Lemno vicina. Vid. Valckenaerii Diatrib. in Eurip. Fragm. c. 11.

276. φωτὶ δυσμόρῳ, *homini mendico.*

Ποῖ ἐκδακρῦσαι; ποῖ ἀποιμῶξαι κακά;
Ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
Πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον·
Οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσῳ
Κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν,
Εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
Τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
Ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι,
Κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
Διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
Τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
Βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι
Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
Εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα·
Πρὸς τοῦτ' ἄν, εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
Καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
Ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
Ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
Ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις

284. νόσῳ] νόσου Ald. Br.
289. βαιᾷ] βαιῇ Ald.
294. ἐξέλκων πόδα cum sequentibus connectit Br.

281. ποῖ ἀποιμῶξαι. Cum H. Stephano ποῖά μ' οἰμῶξαι probanti non fecerim.

286. πλὴν ἀνιᾶσθαι. Imitatur Horatius, lib. ii. sat. v. 69.

——*invenietque*

Nil sibi legatum, præter plorare, suisque.

293. ἄν. Valet hic τάχα, *forte,* innuitque Philoctetem aliquando, ne hoc faceret, morbo impeditum fuisse. Sic mox ταῦτ' ἂν— ἐμηχανώμην, et πῦρ ἂν οὐ παρῆν. Mox bene Canterus δύστηνον.

296. πάγου χυθέντος. Sic κέχυται νόσος, Trachin. 866.

Ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
Οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
Φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς.
Ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών.
Οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστὶν, οὐδ' ὅποι πλέων
Ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
Τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε, πολλὰ γὰρ τάδε
Ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
Οὗτοι μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
Ἐλεοῦσι μὲν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
Προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα στολήν.
Ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,
Σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
Κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
Τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ', ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
Ὦ παῖ, δεδράκασ'· οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ
Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.

300. ἄφαντον, *quod intus in silice occultum latebat.* Synesius, epist. 138. σπινθῆρα κεκρυμμένον καὶ ἀγαπῶντα λανθάνειν vocat.

307. σώφροσι, *prudentibus.* Hanc vocis notionem illustratam vide Eurip. Hippol. 1047.

308. ἔσχε, *venit, appulit.* Vid. ad Antig. 999. Eadem notio compositi κατέχετ' supra, v. 224. Herod. vi. 95. παρὰ τὴν ἤπειρον ἔχον τὰς νέας. Thucyd. ii. 25. σχόντες ἐς Φειάν. ibid. 33. σχόντες ἐς Κεφαλληνίαν.

319. αὐτοῖς, *ipsissimet.* Cantero placet αὖτις, quod mihi minus animosum videtur.

Χο. Ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
Ξένοις ἐποικτείρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
Νε. Ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
Ὡς εἰσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.
Φιλ. Ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
Ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι, παθών;
Νε. Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε,
Ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι
Χἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
Φιλ. Εὖ γ', ὦ τέκνον· τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
Χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
Νε. Ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ· μόλις δ' ἐρῶ
Ἃ 'γωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.
Ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν—
Φιλ. (Οἴ μοι, φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
Πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.)
Νε. Τέθνηκεν ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο
Τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.
Φιλ. Ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὡ θανών.

327. θυμῷ—χεῖρα] θυμὸν—χειρὶ Br.

323. κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν. Verbum συντυγχάνειν plerumque cum dativo conſtrui pluribus exemplis docuit Toupius ad Suidam, v. ἐναισίμῳ. Unde emendat, et me quidem conſentiente,

—οἶδα συντυχὼν κακοῖν
Ἀνδροῖν Ἀτρειδαῖν, τῇ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ.

331. ἐγκαλῶν. Virum doctum mihi per literas mandaſſe memini, ſibi emendandum videri ἐγχαλῶν, *fræna laxans iræ.*

334. ἐπεὶ—ἔσχε μοῖρ', *quando venit ſors.* Vide ſupra ad v. 308.

Ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
Πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
Νε. Οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
Ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν.
Φιλ. Ὀρθῶς ἔλεξας· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
Αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
Νε. Ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα
Δῖός τ' Ὀδυσσεὺς, χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρὸς,
Λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
Ὡς οὐ θέμις γένοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
Πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἤ μ' ἑλεῖν.
Ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες, οὐ πολὺν
Χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ·
Μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
Ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
Ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν,
Εἰ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.
Ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
Κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
Κατηγόμην· καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.

349. γένοιτ'] γίνοιτ' Ald. γίγνοιτ' Br. 352. ἐπέσχον] ἔπασχον Ald.

346. ποικιλοστόλῳ, *mixtis ex utraque gente nautis.*

352. ἐπέσχον. Mihi non tertia pluralis eſt, ſed prima ſingularis; unde ἐννέποντες nominativus abſolute poſitus: qualis eſt προκόψασ', Eurip. Hippol. 23.

354. ἄθαπτον. Scholiaſtæ interpretamentum ζῶντα proximam clauſulam ſpectare mihi videtur: οὐ γὰρ εἰδόμην ζῶντα.

Κεῖνος μὲν οὖν ἐκεῖτ'· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος
Ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον οὐ μακρῷ χρόνῳ,
Ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
Τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
Οἱ δ' εἶπον (οἴ μοι) τλημονέστατον λόγον,
Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστί σοι
Πατρῷ' ἑλέσθαι· τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
Ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαρτίου γόνος.
Κἀγὼ δακρύσας, εὐθὺς ἐξανίσταμαι
Ὀργῇ βαρείᾳ· καὶ καταλγήσας, λέγω,
Ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινὶ
Δοῦναι τὰ τεύχη τἀμὰ πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ;
Ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ὢν κύρει,
Ναὶ, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε.
Ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών.
Κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
Τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
Εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,
Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο,

370. Λαρτίου] Λαέρτου Ald. Br. 375. ὢν κύρει] ἦν κυρῶν Br.

364. Distinguendum:

Ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ
Ἐλθὼν—.

367. τλημονέστατον, *impudentissimum*. Vid. Electr. 277. et 441.

373. ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ'. Heathio judice, scribendum σχέτλιοι, ἦ, ut fiat crasis: neque enim diphthongum in fine polysyllabi elisionem pati. Satis etiam commodum foret, ὦ σχέτλιοι, 'τολμήσατ'.

382. πρὸς ἅ. Vide notata ad Trachin. 1227.

Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει.
Καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων.
Τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά,
Πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
Πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
Κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει.
Πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων,
Στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
Διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
Λόγος λέλεκται πᾶς· ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν,
Ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ,
Μᾶτερ αὐτοῦ Διός,
Ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,

385. ἐκπλεύσῃς] ἐκπλεύσεις Br.

385. ἐκπλεύσῃς. Legendum ἐκπλεύσεις ex canone Dawesiano, Miscell. Crit. p. 222.

395. Ὀρεστέρα. Epithetum est non terræ istius quam pedibus calcamus, sed deæ Cybelæ vel Rheæ, quam hic γᾶς nomine significat. De matre ὀρείᾳ vide ad Eurip. Helen. 1321.

397. Πακτωλὸν—νέμεις. Utpote quæ non minus in Lydia quam in Phrygia colebatur. Auctor de dea Syria, cap. 15. πυργοφορέει, ὁκοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. Vide et Tragopodagr. v. 35. Νέμεις, *possides*, vel *incolis*.

Σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ πό-
τνι', ἐξηυδώμαν,
Ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν
Ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
Ὅτε τὰ πάτρια τεύ-
χεα παρεδίδοσαν.
Ἰὼ μάκαιρα ταυρο-
κτόνων λεόντων ἔφε-
δρε, τῷ Λαερτίου
Σέβας ὑπέρτατον.

Ἴαμβοι.

Φιλ. Ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς

399. ἐξηυδώμαν] ἐπηυδώμαν Ald. Br.

398, 9. Metro vide annon ſatisfactum foret legendo:

Καί σ' ἐκεῖ, μᾶτερ
Πότνι', ἐξηυδώμαν.

In antiſtropha autem:

Εἰ δὲ πικροὺς, ἄ-
ναξ, ἔχθεις Ἀτρείδας.

Poteſt enim πότνια ſecundam ſyllabam producere ut in exemplis citatis ad Antig. 363. Pro ἐξηυδώμαν ed. Ald. ἐπηυδώμαν.

401. ὕβρις πᾶσ', i. e. πᾶσα ἡ ὕβρις, *omnis illa contumelia.*

403. Delenda interpunctio poſt παρεδίδοσαν, ut σέβας appoſitive ad τεύχεα referatur, hoc fere modo:

παρεδίδοσαν
(Ἰὼ μάκαιρα ταυρο-
κτόνων λεόντων ἔφε-
δρε) τῷ Λαερτίου
Σέβας ὑπέρτατον.

408. σύμβολον σαφές. Græcis σύμβολον valet teſſera qua amicos peregre euntes ξένοις commendare ſolebant: Eurip. Med. 618. ibi-

Λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε,
Καί μοι προσᾴδεθ᾽ ὥστε γινώσκειν, ὅτι
Ταῦτ᾽ ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως.
Ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
Γλώσσῃ θιγόντα, καὶ πανουργίας, ἀφ᾽ ἧς
Μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
Ἀλλ᾽ οὔτι τοῦτο θαῦμ᾽ ἔμοιγ᾽· ἀλλ᾽ εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ᾽ ὁρῶν ἠνείχετο.
Νε. Οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν᾽· οὐ γὰρ ἄν ποτε
Ζῶντός γ᾽ ἐκείνου ταῦτ᾽ ἐσυλήθην ἐγώ.
Φιλ. Πῶς εἶπας; ἀλλ᾽ ἦ χοὖτος οἴχεται θανών;
Νε. Ὡς μηκέτ᾽ ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.
Φιλ. Οἴμοι τάλας· ἀλλ᾽ οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
Οὐδ᾽ οὑμπολητὸς Σισύφου Λαερτίου,

422. Λαερτίου] Λαερτίῳ Br.

que Scholiastes. Hic Philoctetes injuriam, quam ab Atridis perpessus erat, symboli vicem præstare ait. Aristides, Leuctrica 1. tom. i. p. 416. ἱκανόν ἐστι πρὸς αὐτὴν, ὥσπερ ἄλλο τι σύμβολον, αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς ἀτυχίας.

410. προσᾴδεθ᾽, *eosdem numeros, eadem modulamina accinitis.*

413. ἀφ᾽ ἧς. Sic ἀπὸ παντὸς λόγου, Œd. Col. 794.

414. δίκαιον ἐς τέλος, i. e. ἐς δίκαιον τέλος: quod moneo, ne quis δίκαιον cum μηδὲν conjungat.

422. Σισύφου Λαερτίου. Impeditam constructionem reddit duplex genitivus, ut necesse sit mendum aliquod subesse. Mihi legendum videtur: Οὐδ᾽ οὑμπολητὸς Σίσυφος Λαερτίου.
Ulyssem, ab inimicis ut Sisyphi filium lacessitum, majoris contumeliæ causa Sisyphum vocat. Ea enim antiquitus patronymicorum ratio erat, ut et genitor et progenies eodem nomine appellarentur; ut multis exemplis ostendimus ad Eurip. Supp. 715. quibus adde Iolaos ex Diodor. Sic. iv. 30. Sic et Sol, Hyperionis filius, poetis

Οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
Νε. Οὐ δῆτ᾽· ἐπίσω τοῦτό γ᾽· ἀλλὰ καὶ μέγα
Θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.
Φιλ. Τί δ᾽ ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ᾽ ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πύλιός ἐστιν; οὗτος γὰρ τάγε
Κείνων κάκ᾽ ἐξήρυκε βουλεύων σοφῶς.
Νε. Κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅσπερ ἦν γόνος.
Φιλ. Οἴ μοι, δύ᾽ αὐτὸς δείν᾽ ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
Ἥκιστ᾽ ἂν ἠθέλησ᾽ ὀλωλότοιν κλύειν·
Φεῦ, φεῦ, τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ᾽ οἵδε μὲν
Τεθνᾶσ᾽, Ὀδυσσεὺς δ᾽ ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ᾽, ἵνα
Χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;
Νε. Σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· "ἀλλὰ χαἰ σοφαὶ
"Γνῶμαι, Φιλοκτῆτ᾽, ἐμποδίζονται θαμά.
Φιλ. Φέρ᾽ εἰπὲ, πρὸς θεῶν· ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι

428. σοφῶς] σαφῶς Turneb. 430. γόνος] μόνος Br. e Schol. 431. αὐτὸς] αὔτως Ald. Turneb. Br.

Hyperion dicitur. Idem mos etiamnum in Scotia obtinet. Hoc si meminissent viri eruditi, Toupianæ emendationi hujus fab. v. 1371. minus oblocuti essent.

426. Distinguendum cum Toupio:

Τί δ᾽; ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ᾽ ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πύλιός ἐστιν;—

428. ἐξήρυκε, *cobibere solebat.*

Ibid. σοφῶς. Ita ed. Ald. Male recentiores σαφῶς.

430. ὅσπερ ἦν γόνος. Ex Scholiasta constat Veterum quosdam legisse μόνος, quod si probamus, reponendum fuerit ὃς παρῆν μόνος. Alioqui error erit Poetæ, non dissimilis tamen iis quos indicavimus ad Antig. 953.

431. αὐτός. Omnino legendum cum Cantero αὖτις.

Πάτροκλος, ὃς σοὶ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
Νε. Χ' οὗτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
Τοῦτ' ἐκδιδάξω· "πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
"Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.
Φιλ. Ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε,
Ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
Γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ;
Νε. Ποίου τε τούτου, πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;
Φιλ. Οὐ τοῦτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
Ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπου
Μηδεὶς ἐῴη· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
Νε. Οὐκ εἶδον αὐτὸν, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.
Φιλ. Ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλετο·
Ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες.
Καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
Χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ ᾅδου, τὰ δὲ
Δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί.
Ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
Τὰ θεῖ' ἐπαινῶν, τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;

439. σοὶ] σοῦ Br. ex Hemsterhusii emendatione.

446. τε τούτου] δὲ τοῦτο Br.

451. ἐπεὶ οὐδέπω] ἐπεί γ' οὔπω Turneb.

444. φωτὸς, i. e. περὶ φωτός. Conf. Trachin. 1138.

448. ὅπου μηδεὶς ἐῴη. Magis placeret ὅτου μηδεὶς ἐρῴη, *quod nemo dici cuperet.*

456. ποῦ χρὴ τίθεσθαι, *ubi ponere oportet*, i. e. *quo in loco habere?*

457. κακούς. Malim κακὰ, mutata etiam distinctione:

ὅταν
Τὰ θεῖ', ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς, εὕρω κακά;

Quomodo autem laudare deos, quando deorum fata iniqua invenio?

Νε. Ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
Τολοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό, τ' Ἴλιον
Καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι.
" Ὅπου γ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,
" Κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ, χὠ δεινὸς κρατεῖ,
" Τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ.
Ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
Ἔσται τολοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
Νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν, καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,
Χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε· καί σε δαίμονες
Νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
Ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς
Πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα.
Φιλ. Ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;
Νε. Καιρὸς γὰρ καλεῖ
Πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν.
Φιλ. Πρὸς νύν σε πατρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον,
Πρός τ' εἴτι σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλὲς,
Ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον
Ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἵοις ὁρᾷς,
Ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
Ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με· δυσχέρεια μὲν
(Ἔξοιδα) πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·

458. γένεθλον] γενέθλιον Ald.
461. ὅπου γ'] ὅπου θ' Ald.
462. δεινὸς] δειλὸς Br.

459. τηλόθεν—εἰσορῶν, *e longinquo cernens*, i. e. minime cernens. Conf. ad Œd. Tyr. 1304.

473. σκοπεῖν, *spectare*, i. e. expectare.

Ὅμως δὲ τλῆθι· τοῖσι γενναίοισί τοι
Τό, τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
Σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν·
Δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
Ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
Ἴθ', ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
Τόλμησον, ἔμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
Ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμναν θ', ὅποι
Ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
Νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον·
Πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὢν
Ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός· ἀλλὰ μή μ' ἀφῇς
Ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου·
Ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
Ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά.

486. ἴθ'] εἶθ' Turneb. 488. πρύμναν θ'] πρύμναν Ald. Br.

482. καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές. Non generosis puto tantum, sed et omnibus quotquot uspiam sunt hominibus, τὸ χρηστὸν εὐκλεὲς, *quod bonum est, laudem conciliat.* Nihil certius quam Poetam aliquid hic posuisse, quo generosi a reliquis hominibus discerni possent. An legendum :

τοῖσι γενναίοισί τοι
Τό, τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, κἀπόχρη τό γ' εὐκλεές.

Generosis, invisum est quicquid turpitudinis aliquid habet, sufficit autem quod honestum est. Conf. v. 464.

486. ἴθ', ἡμέρας τοι. Ita optime ex Aldina restituit Heathius, conferens Œd. Tyr. 1489. Œd. Col. 252.

492. ἀκράτωρ. Vox rariuscula, cujus tamen exempla vel in Lexicis prostant, quibus adde Athen. p. 443. C.

495. Χαλκώδοντος. Rex erat Eubœæ, de quo ad Eurip. Ion. 59.

Κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ·
Ὃν δὴ παλαιὸν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
Μή μοι βεβήκοι· πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις
Ἔστελλον αὐτὸς ἱκεσίους πέμπων λιτὰς,
Αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
Ὡς εἰκὸς, οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
Ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον.
Νῦν δ' (εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε κἀυτὸν ἄγγελον
Ἥκω) σὺ σῶσον· σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
" Ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
" Κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
" Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δείν' ὁρᾶν·
" Χ' ὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
" Σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

Ἀντιστροφή.

Χο. Οἴκτειρ', ἄναξ· πολλῶν δ' ἔλε-

499. παλαιὸν] παλαὶ ἂν Ald. Br.
501. αὐτὸς] αὐτὸν Ald. Br.
504. μέρος] μέρει Br. e cod. A.
513. πολλῶν δ'] πολλῶν Ald. Br.
Ibid. ἔλεξεν] ἔλεξε Ald.

Ibid. Εὐβοίας. Malim Εὐβοίᾳ. Vide ad Trachin. 1207.

498. Σπερχειόν. Fluvius erat in ſinu Maliaco, juxta Trachinem. Æſchyl. Perſ. 486.

— Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ.

505. ποιούμενοι. Grammatici vocant σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Concordat enim cum τὰ τῶν διακόνων.

510. τὰ δείν' ὁρᾶν. Confer Eurip. Supp. 178. et 192.

ξεν δυσοίςων πόνων
Ἆθλ᾽, ὅσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
Εἰ δὲ πικροὺς, ἄναξ,
Ἔχθεις Ἀτρείδας,
Ἐγὼ μὲν τὸ κείνων
Κακὸν τῷδε κέρδος
Μέγα τιθέμενος, ἔν-
θα περ ἐπιμέμονεν,
Ἐπ᾽ εὐςόλου ταχείας
Νεὼς πορεύσαιμ᾽ ἂν ἐς
Δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
Νέμεσιν ἐκφυγών.

Ἴαμβοι.

Νε. Ὅρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς·
Ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
Τότ᾽ οὐκέθ᾽ αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.
Χο. Ἥκιςα· τοῦτ᾽ οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ποτ᾽ εἰς ἐμὲ
Τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.
Νε. Ἀλλ᾽ αἰσχρὰ μέντοι, σοῦ γέ μ᾽ ἐνδεέςερον
Ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
Ἀλλ᾽, εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς.

520. μέγα τιθέμενος] μετατιθέμενος Br. e Schol. 521. ἐπιμέμονεν] ἐπεὶ μέμονεν Ald.

516. De metro vide ad ſtrophen.

518. τὸ κείνων κακὸν, *iſtorum iniquitatem*; ſc. injuriam, quam ipſi Neoptolemo intuliſſe dicebantur. Conf. v. 428.

528. τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς. Ita ed. Ald. Ex recentioribus excidit τούτοις.

Χ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσεται.
Μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
Ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.
Φιλ. Ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς
Ἔργῳ γενοίμην ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ;
Ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω
Ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθῃς
Ἀφ' ὧν διέζων, ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
Ἄλλον λαβόντα, πλὴν ἐμοῦ, τλῆναι τάδε.
Ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν τάδε.
Χο. Ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύω,
Ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους,
Χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Εμ. Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
Ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
Ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
Ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
Τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.

536. βουλοίμεσθα] βουλόμεσθα Br. e cod. B.
544. πλὴν] πλήν γ' Br.
545. τάδε] κακὰ Br. e Schol.
546. δύω] δύο Br. e cod. B.

539. προσφιλῆ, *amicum, gratum*. Conf. v. 565.
540. προσκύσαντες. Vide ad v. 666.
545. στέργειν τάδε. Legitur et στέργειν κακά. H. Steph.

Πλέων γὰρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ στόλῳ
Ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοτρυν
Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
Σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες,
Ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
Τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
Οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
Ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφί σ' οὕνεκα
Βουλεύματ' ἐστί· κοὐ μόνον βουλεύματα,
Ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.
Νε. Ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
Εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ.

555. ἀπ'] ἐξ Ald. 561. σ' οὕνεκα] σοῦ 'νεκα Ald. σοῦ νέα Br. ex Aurati emendatione.

554. ὡς ναύκληρος. Ita optime Aldina. Recentiores turpi errore ὁ ναύκληρος.

555. ἐς τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον. Ex Peparetho insula vinum vulgo mercatores coëmebant. Demosth. in Lacritum, p. 935.

559. προστυχόντι τῶν ἴσων. Emendat Heathius:

— προστυχόν τι, τῶν ἴσως
Οὐδὲν σύ που κάτοισθα—

i. e. ipso interprete, *quædam quæ mihi nota esse contigerunt, quorum tu forsan nihil nosti.* Mihi verum videtur ἴσως, alterum non mutandum. Sic enim lego:

— μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
Τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι, τῶν ἴσως
Οὐδὲν σύ που κάτοισθα—

Visum est mihi quum semel incidissem (προστυχόντι) *non silentio prius abire, quam tibi dicerem, de quibus tu nihil fortasse nosti.*

561. ἀμφί σ' οὕνεκα. Omnino legendum cum Johanne Aurato ἀμφὶ σοῦ νέα. Vide mox, v. 567.

Φράσον δ᾽ ἅπερ γ᾽ ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
Νεώτερον βούλευμ᾽ ἀπ᾽ Ἀργείων ἔχεις.
Εμ. Φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ,
Φοίνιξ θ᾽ ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.
Νε. Ὡς ἐκ βίας μ᾽ ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;
Εμ. Οὐκ οἶδ᾽· ἀκούσας δ᾽ ἄγγελος πάρειμί σοι.
Νε. Ἦ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χ᾽ οἱ ξυνναυβάται
Οὕτω καθ᾽ ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
Εμ. Ὡς ταῦτ᾽ ἐπίστω δρώμεν᾽, οὐ μέλλοντ᾽ ἔτι.
Νε. Πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ᾽ οὐκ αὐτάγγελος
Πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν;
Εμ. Κεῖνός γ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἄνδρ᾽, ὁ Τυδέως τε παῖς,
Ἔστελλον ἡνίκ᾽ ἐξανηγόμην ἔσω.
Νε. Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς οὑδυσσεὺς ἔπλει;
Εμ. Ἦν δή τις· ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον,
Τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ, μὴ φώνει μέγα.
Νε. Ὅδ᾽ ἔσθ᾽ ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.
Εμ. Μή νῦν μ᾽ ἔρῃ τὰ πλείον᾽, ἀλλ᾽ ὅσον τάχος
Ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
Φιλ. Τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
Διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ᾽ ὁ ναυβάτης;
Νε. Οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ᾽ αὐτὸν λέγειν
Εἰς φῶς ὃ λέξει πρὸς σὲ, κἀμὲ, τούσδε τε.

578. ἔσω] ἐγὼ Br. e cod. B. 581. ἂν] ἃ'ν Br.

578. ἐξανηγόμην ἔσω. Legendum cum Cantero ἐξανηγόμην ἐγώ.
583. ἔρῃ. Scribitur et ἔρου, teste H. Stephano.
586. διεμπολᾷ, *mercatur.* Vide v. 1002.

Εμ. Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλλῃς στρατῷ,
Λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
Δρῶν ἀντιπάσχω χρηστὰ γ', οἷ' ἀνὴρ πένης.
Νε. Ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι
Φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
Δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα, προσφιλῆ λόγον
Κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
Εμ. Ὅρα τί ποιεῖς, παῖ.
Νε. Σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.
Εμ. Σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.
Νε. Ποιοῦ, λέγων.
Εμ. Λέγω· 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ', ὥπερ κλύεις,
Ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
Διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἢ λόγῳ
Πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
Καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλέον
Τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δράσειν τάδε.
Νε. Τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ

589. διαβάλλῃς] διαβάλῃς Ald. Br.
592. ἐγώ εἰμ'] ἐγώ μ' Turneb.
603. πείσαντες] πείσαντέ γ' Br. e cod. Reg. B.

589. διαβάλλῃς. Ed. Ald. διαβάλῃς. Alia exemplaria, teste H. Steph. διάβαλλε.

594. Distinguendum cum H. Stephano :

Δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγον.

Oportet te, quandoquidem mei studiosus venisti, sermonem nullum celare.

599. ποιοῦ. Optime H. Stephanus a ποιοῦμαι, *facio,* arcessit, non a ποῖος, *qualis.* Ponenda igitur plena distinctio post λέγων.

600. ὥπερ. Ita optime Aldina. Vulgo, ὥσπερ.

603. πρὸς ἰσχύος κράτος. Sic πρὸς βίαν, Œd. Col. 890.

Τοσῶνδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
Ὅν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
Τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία,
Καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;
Εμ. Ἐγώ σε τοῦτ' (ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας)
Πᾶν ἐκδιδάξω· μάντις ἦν τις εὐγενής,
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος
Ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
Δόλιος Ὀδυσσεὺς εἷλε· δέσμιόν τ' ἄγων,
Ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον θήραν καλήν.
Ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
Καὶ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
Πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
Ἄγοιντο νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
Καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσεν ὁ Λαέρτου τόκος
Τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
Οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἑκούσιον λαβών·
Εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων, κάρα
Τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.
Ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι

617. δέσμιόν τ'] δέσμιον δ' Ald. 623. ἤκουσεν ὁ] ἤκουσ' ὁ Br.

616. ἀκούων, i. e. ὀνειδιζόμενος. Vid. ad v. 87. Plato, p. 679. D. προσήκοντα ἀκούσῃ σοφίσματα. Aristoph. Nub. 1332. χαίρω πόλλ' ἀκούων δὴ κακά. Palladas, Anthol. p. 6. ματὴρ μου ἀκούσω Δύσμορος.

623. ἤκουσεν ὁ Λαέρτου. Emendat H. Stephanus, anapæsti vitandi causa, ἤκουσ' ὁ Λαέρτου.

626. οἴοιτο. Subaudiendum ante hoc verbum ὡς vel ὅτι.

Καὐτῷ περαίνω, κεἴ τινος κήδη πέρι.
Φιλ. Οἴμοι τάλας· ἦ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
Ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
Πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ ᾅδου θανὼν
Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὑκείνου πατήρ.
Εμ. Οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
Ναῦν, σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Φιλ. Οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
Ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
Δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
Οὔ· θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
Κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
Τολμητά· καὶ νῦν οἶδ' ὁθ' οὕνεχ' ἵξεται.
Ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν· ὡς ἡμᾶς πολὺ
Πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς.

643. ἵξεται] ἵζεται Ald. 645. ὁρίζει] ὁρίζῃ Br.

633. ἐξ ᾅδου. De hoc Sisyphi in lucem reditu pluscula habet Theognis, v. 702. ad 712.

634. πατήρ. Ulyssem a Sisypho genitum fuisse fama ferebatur. Vid. Scholiasten supra ad v. 422. Id dedecus ipsi perpetuo ab inimicis exprobrabatur. Vide ad Eurip. Cyclop. 104.

639. νεώς. Vel subaudiendum ἐπὶ, vel est genitivus pro dativo. Vide notata ad Electr. 906. et conf. hujus fab. 1247.

640. πλεῖστον ἐχθίστης. Notandus duplex superlativus.

645. ὁρίζει. Legendum, ὁρίζῃ. Pro νεὼς MSS. nonnulli βίας teste H. Stephano.

Ἴωμεν· ἤτοι καίριος σπουδὴ, πόνου
Λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.
Νε. Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀγῇ,
Τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
Φιλ. Ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἐσθ᾽, ὅταν φεύγῃς κακά.
Νε. Οὔκ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ᾽ ἐναντία.
Φιλ. Οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ᾽ ἐναντιούμενον,
Ὅταν παρῇ κλέψαι τε χ᾽ ἁρπάσαι βίᾳ.
Νε. Ἀλλ᾽, εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
Ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ᾽ ἔχει.
Φιλ. Ἀλλ᾽ ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
Νε. Τί τοῦθ᾽ ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
Φιλ. Φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ᾽ ἀεὶ
Κοιμῶ τόδ᾽ ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.
Νε. Ἀλλ᾽ ἔκφερ᾽ αὐτό· τί γὰρ ἔτ᾽ ἄλλ᾽ ἐρᾷς λαβεῖν;
Φιλ. Εἴ μοι τι τόξων τῶνδ᾽ ἀπημελημένον

646. ἤτοι] ἤ τοι Ald. Br.
648. ἀγῇ] ἀνῇ Br. ex Piersoni et Valckenaerii emendatione.
661. εἴ μοι] οἴμοι Turneb.
Ibid. ἀπημελημένον] ἀπημελημένων Ald.

648. ἀγῇ. Recte Dorvillius observat πνεῦμα τοὐκ πρώρας *ventum adversum* esse, ad Chariton. p. 115. Legendum igitur cum Piersono ἀνῇ, *remiserit*. Confert vir doctissimus v. 777. Eurip. Orest. 700. Verisim. p. 63.

657. ἔνι. Legendum conjiciebam ἔπι. Nunc tamen dubito annon genitivus pro dativo nonnunquam ponatur. Vide notata paullo ante ad v. 639.

659. πραΰνειν, *quiescere*, πραΰνεσθαι. Vide notata ad Electr. 922. Trachin. 1192.

661. Εἴ μοι τι. Ita ed. Ald. deleta interrogationis nota post παρερρύηκεν. Utrumque recte. Vulgo, Οἴ μοι, τί. Non male Heathius

Παρεῤῥύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν;
Νε. Ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις;
Φιλ. Ταῦτ'· οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ' ἃ βαστάζω χεροῖν.
Νε. Ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,
Καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;

663. τόξ' ἃ] τόξα Ald.

τόξα hic interpretatur *sagittas:* simili metonymia ἡνίαν pro ἅρμα dixit Aj. 858.

666. βαστάσαι, *contrectare.* Vid. ad Electr. 911. Suidas: βαστάσαι, οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι.

Ibid. προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν. Verbum προσκύσαι occurrit Electr. 1392. hujus fab. 540. et 789. denique 1454. Significatio non ubique eadem est: nempe v. 789. *adorari, venerari,* sonat, v. autem 1454. *osculari,* ni fallor. Sic certe Ulysses Homericus, Odyss. E. 463.

Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

Hinc et κυνεῖ (nisi legendum κύει) eodem sensu interpretor Odyss. Δ. 522.

Καὶ κυνεῖ ἁπτόμενος ἣν πατρίδα—.

Jam si in confesso est προσκύσαι nonnunquam *osculandi* potestatem habere, age videamus, num id in diis adorandis obtinuerit. Nec pauca extant Veterum testimonia, quibus liquido id ostenditur: Cicero in Verrem, lib. iv. 43. *Ibi est ex aere simulacrum ipsius Herculis, quo non facile quidquam dixerim me vidisse pulcrius—usque eo, judices, ut rictum ejus ac mentum paullo sit attritius, quod in precibus et gratulationibus non solum id venerari, verum etiam osculari solent.* Intelligas hinc osculari solitos Veteres, quæ majori religione colebant. Virgilius, Æneid. ii. 490.

Amplexæque tenent postes, atque oscula figunt.

Tibullus, Eleg. i. v. 44.

Et dare sacratis oscula liminibus.

Ovidius, Tristium lib. i. v. 44.

Contigit extinctos ore tremente focos.

Φιλ. Σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο, κἄλλο τῶν ἐμῶν,
Ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται.

Νε. Καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω·
Εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μὴ, πάρες.

Φιλ. Ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
Ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
Μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
Ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
Ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
Θάρσει· παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν,
Καὶ δόντι δοῦναι, κἀξεπεύξασθαι βροτῶν
Ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
Εὐεργετῶν γὰρ κἀυτὸς αὔτ' ἐκτησάμην.
Οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον.
"Ὅστις γὰρ εὖ δρᾷν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
"Παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.

Νε. Χωροῖς ἂν εἴσω.

Φιλ. Καί σε γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
Νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.

679. κἀυτὸς] αὐτὸς Ald. 680. ἰδὼν—λαβὼν] ἰδεῖν—λαβεῖν Br.

Plutarchus in Sylla, p. 471. B. λέγεται δὲ ἔχων τι χρυσοῦν Ἀπόλλωνος ἀγαλμάτιον ἐκ Δελφῶν—τότε τοῦτο καταφιλεῖν. Lucian. de Sacrif. cap. 12. ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν, φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. Adde et quæ narrantur in lib. Regum i. cap. xix. 18.

677. καὶ δόντι δοῦναι. Si vere προσκύσαι ſuperiori nota interpretati ſumus, non multa contentione opus erit, emendantibus, καὶ στόματι δοῦναι. Eurip. Troad. 1184. φιλήμασίν τ' ἔδωκεν. Bacch. 621. χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α΄.

Χο. Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ᾽, ὄπωπα δ᾽ οὐ μάλα,
Τὸν πελάταν λέκτρων
Ποτὲ τοῦ Διὸς Ἰξίονα, κατ᾽ ἄμπυκα
Δρομάδα δέσμιον, ὡς
Ἔλαβ᾽ ὁ παγκρατὴς Κρόνου·
Ἄλλον δ᾽ οὔτιν᾽ ἔγω-
γ᾽ οἶδα κλύων, οὐδ᾽ ἐσίδον μοίρᾳ
Τοῦδ᾽ ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν,
Ὃς οὔτ᾽ ἔρξας τίν᾽, οὔτε νοσφίσας,
Ἀλλ᾽ ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
Ὤλλυθ᾽ ὧδ᾽ ἀναξίως.
Τόδε θαῦμ᾽ ἔχει με,
Πῶς ποτὲ, πῶς ποτ᾽ ἀμφιπλήκτων

688. τοῦ Διὸς] Διὸς Ald. 690. Κρόνου] Κρόνου παῖς Ald. Br. Ibid. Post κατ᾽ ἄμπυκα addunt δὴ Ald. Br.

687. πελάταν λέκτρων. Verbum πελᾶν de re amatoria adhibitum vide Œd. Tyr. 1120. Trachin. 17. Eurip. Rhef. 914.

688. κατ᾽ ἄμπυκα. Veteres fic legiffe ex Hefychio, v. ἄμπυκας conftat. Sed quomodo *rotam* ἄμπυξ fignificabit, quæ pœna erat Ixionis? Pind. Pyth. ii. 40. Lucian. Dialog. Jov. et Junon. Scholiaftes Eurip. in Phœniff. 1220. Conjiciebam ἄντυγα, licet ἄντυξ grammaticis fit ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, non *rota*. Solet tamen quamvis curvaturam fignificare.

694. ὃς οὔτ᾽ ἔρξας τίν᾽. Lege ob metrum ὃς οὔτιν᾽ ἔρξας.

695. ἴσος ἐν ἴσοις, i. e. δίκαιος ἐν δικαίοις.

Ῥοθίων μόνος κλύζων, πῶς
Ἆρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν·

Ἀντιστροφὴ α΄.

Ἵν᾽ αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν,
Οὐδέ τιν᾽ ἐγχώρων,
Κακογείτονα παρ᾽ ᾧ στόνον ἀντίτυπον
Βαρυβρῶτ᾽ ἀποκλαύ-
σειεν αἱματηρόν· οὐ-
δ᾽ ὃς τὰν θερμοτάταν
Αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων
Ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις

699. κλύζων] κλύων Br. 705. οὐδ᾽ ὃς] οὐδέ γ᾽ ὃς Br.

699. κλύζων. Cantero emendanti κλύων assentiri jubent et metrum et sententia.

700. ἄρα πανδάκρυτον. Lege ob metrum ἄρ᾽ ὦ πανδάκρυτον.

701. πρόσουρος. Derivata ab οὖρος alia vide ad Trachin. 971. Hic si locum habet πρόσουρος, ab οὖρος, *ventus secundus*, flui debet. Verum quis erat *ventus secundus* homini in terra degenti? Legendum forte πρόσαυρος, *auris expositus*.

Ibid. οὐκ ἔχων βάσιν, *non habens gressum*, i. e. incedendi potestatem. Philoctetes, supra, v. 641. ἥ μ᾽ ἔθηκεν ὧδ᾽ ἄπουν.

703. κακογείτονα. Heathius de indigena (si talis in vicinia fuisset) dictum hoc putat. Mihi Poeta στόνον, *gemitum*, Philoctetæ κακογείτονα, i. e. κακὸν γείτονα, appellasse videtur. De analogia vocis vide infra ad v. 1376.

Ibid. ἀντίτυπον. Lege ob metrum ἀντίκτυπον.

707. αἱμάδα. Alibi hanc vocem non invenio.

708. ἐνθήρου ποδός. Dicitur ut ξύλα ἔμμητρα, *ligna quibus medulla inest*, Theophrasto. Sic et δρυμὸς ἔνθηρος, *saltus cui feræ insunt*, Eurip. Rhes. 289. Est ergo ἔνθηρος πούς *pes, in quo vipera latet:* quod ad

Κατόνάσειεν, εἴτις ἐμπέσοι
Φορβάδος ἐκ γε γᾶς ἑλεῖν.
Ἕρπει ἄλλοτ' ἄλλα γὰρ,
Τότ' ἂν εἱλυόμενος,
Παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,
Ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχει
Πόρων, ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα.

Στροφὴ β.

Οὐ φορβὰν ἱερᾶς
Γᾶς, σπόρον ἐκ ἄλλων

709. εἴτις] εἴ τιν' Br.
710. ἔκ γε] ἔκ τε Ald. ὥςε Br.
711. ἄλλοτ' ἄλλα γὰρ] γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα Ald. Br.
715. ἐξανίῃ] ἐξανίησι Ald.

Æſchyli imitationem dici videtur, cujus hi ſunt verſus emendatius ſcripti quam apud Valckenaer. Diatrib. in fragm. Eurip. xi.

Οὐ γδ' δακὼν ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
Δεινῶν γε τομέων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

709. εἴτις ἐμπέσοι. De incola vel vicino nulla ſuſpicio eſſe potuit, quando ex tota fabula patet Philoctetam omnino ſolitarium vixiſſe: v. 283. et 702. De foliis igitur anodynis loqui eum neceſſe eſt; legendumque adeo cum Mudgio εἴτιν' ἐμπέσοι, *ſi quæ folia occurrerent quæ ex terra altrice carpi poſſunt.* Niſi malis εἴτισ' (i.e. εἴτισι) ἐμπέσοι.

712. εἱλυόμενος. Secundam ſyllabam corripit, ut apud Nicandrum, Alexipharm. 18.

713. παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. Non comparat Philocteten puero, cui pedes validi agiliſque jam inceſſus eſt; nihil enim diſſimilius; ſed infanti, qui nondum firmiter incedens, a nutrice, ὅθεν εὐμάρεια πόρων ὑπάρχει, quæ greſſum ejus firmare ſolet, ſeparatur.

715. ἀνίκ' ἐξανίῃ. Connectendum cum εἱλυόμενος. De infante enim dici, non de Philocteta, quivis videt.

717. σπόρον. MS. Harleian. in Muſeo Britannico memini legere πόρον. Sed placet σπόρον: fuerit enim σπόρος ἄλλων *meſſis ab aliis ſeminata,* i. e. panis, quem alii ſeminaverint.

Αἴρων, τῶν νεμόμε-
σθ' ἀνέρες ἀλφησταί·
Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων
Πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
Ὦ μελέα ψυχά,
Ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥ-
σθη δεκέτη χρόνον· λεύσσων δ' ὅπου
Γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσενώμα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν
Παιδὸς ὑπαντήσας,
Εὐδαίμων ἀνύσει,
Καὶ μέγας ἐκ κείνων·
Ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει

723. πώματος] πόματος Ald. Br.
724. ὅπου] εἴ που Br.
725. αἰεὶ] ἀεὶ Ald.
729. ἐκ κείνων] ἐκείνων Ald.

719. ἀλφησταί. Hesychius: ἀλφησταὶ, ἀμείπται, ἔντιμοι. Prior interpretatio placet ut sit ἀλφησταὶ, *commercio utentes.*

724. λεύσσων δ' ὅπου γνοίη. Quam hic vim habeat λεύσσων equidem non intelligo. An emendandum :

— λάψων δ' εἴπου
Γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσενώμα.

Sed ad stagnantem aquam, sicubi nosset, potaturus semper accedebat. Verbi λάπτειν, *potare,* exempla aliquot dedit Athenæus, lib. xi. p. 485. Videtur primario sensu *ferinam potationem* indicare : unde et miseram Philoctetæ conditionem optime exprimit : στατὸν quoque (i. e. στάσιμον) ὕδωρ commemorat, ut minus purum limpidumque. Προσενώμα, *admovebat* pro *admovebat se* eadem analogia qua alia *movendi* verba. Vid. ad Trachin. 1275. Sed et νωμᾶν intransitive adhibet Archias, Anthol. p. 30. Nec negligenda hic verba in εια de quibus vid. ad Trachin. 1192. nec κουφίζειν infra, v. 742.

Πολλῶν μηνῶν, πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων Νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἵν' ὁ χάλ-
κασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πᾶσι,
Θείῳ πυρὶ παμφαὴς, Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Νε. Ἕρπ' εἰ θέλεις· τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς
Λόγου σιωπᾷς, κἀποπλήκτως ὧδ' ἔχῃ;
Φιλ. Ἆ, ἆ, ἆ, ἆ.
Νε. Τί ἐστιν;
Φιλ. Οὐδὲν δεινόν· ἀλλ' ἴθ', ὦ τέκνον.
Νε. Μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
Φιλ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.

734. πᾶσι] πᾶσιν Br.
737. ἀποπλήκτως] ἀπόπληκτος Br.
738. ἆ quater—ter Ald. ut et v. 746.

733. Σπερχειοῦ. Vid. ad v. 498.

736. εἰ θέλεις. Est qui legat εἰ σθένεις. Alius contra θέλεις pro σθένεις poetice positum esse contendit, ut apud Homerum, Iliad. Φ. 366.

Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο——.

Plato: τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Solon. Eleg. ii. 28. αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι. Ego hanc licentiam, quum de rebus inanimatis sermo est, facile fero: nullus enim tum ambiguitati locus. De hominibus ubi propria *volendi* notio obtinere potest, nunquam altera illa sive catachrestica notione adhibitum inveni. Et quid prohibet hic proprio sensu accipere ἕρπ', εἰ θέλεις, *progredere, si vis*: i. e. si serio vis, si revera cupis me comitari.

742. κουφίζειν, *melius habere*. Hippocrates, Epidem. lib. ii. ægrot.

Ἰὼ θεοί.
Νε. Τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;
Φιλ. Σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
Ἆ, ἆ, ἆ, ἆ.
Νε. Τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὧδ' ἔσῃ
Σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.
Φιλ. Ὄλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
Κρύψαι παρ' ὑμῖν· ἀτταταῖ· διέρχεται,
Διέρχεται, δύστηνος· ὢ τάλας ἐγώ.
Ἀπόλωλα, τέκνον, βρύχομαι, τέκνον· παπαῖ.
Παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπαῖ·
Πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα
Ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
Ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
Ἴθ', ὦ παῖ.
Νε. Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
Τοσήνδ' ἰϋγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;
Φιλ. Οἶσθ', ὦ τέκνον;
Νε. Τί ἐστιν;
Φιλ. Οἶσθ', ὦ παῖ;
Νε. Τί σοι;
Φιλ. Οὐκ οἶδα.
Νε. Πῶς οὐκ οἶσθα;

749. ὄλωλα] ἀπόλωλα Ald. Br.
752. βρύχομαι] βρύκομαι Br.
753. Παπᾶ, παπᾶ] ἀπαπαπᾶ, Ald. ἀπαππαπαὶ Br.

10. ἐσκέφισεν ὀλίγῳ, κατενόει μᾶλλον: et mox ægrot. 13. τὰ δ' ἄλλα διεκέφισε.

758. ὅτου. Subaudi ἕνεκα, et vid. ad Trachin. 343.

Φιλ. Παππᾶ, παππᾶ, παῖ.
Νε. Δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.
Φιλ. Δεινὸν γὰρ, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.
Νε. Τί δῆτα δράσω;
Φιλ. Μή με ταρβήσας προδῷς.
Ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως
Ὡς ἐξεπλήσθη· φεῦ.
Νε. Ἰὼ δύστηνε σύ.
Δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.
Βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
Φιλ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
Τάδ', ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
Τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,
Σῶζ' αὐτὰ, καὶ φύλαττε· λαμβάνει γὰρ οὖν
Ὕπνος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·
Κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
Εὔκηλον εὕδειν· ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
Μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
Ἑκόντα μήτ' ἄκοντα, μήτε τῳ τέχνῃ
Κείνοις μεθεῖναι ταῦτα· μὴ σαυτόν θ' ἅμα,

767. τοὐπίσαγμα] τοὐπείσαγμα Ald.
772. φεῦ deeſt Ald.
773. Ἰὼ ſemel; bis Ald.
774. δυσ.] ἰὼ δυσ. Ald. ἰὼ ἰὼ, δυσ. Br. e cod. A.
779. φύλαττε] φύλασσε Ald. Br.
780. ἐξίῃ] ἐξήῃ Ald. ἐξήκῃ Br. e cod. B.
782. εὔκηλον] ἕκηλον Ald. Br.
784. μήτε] μὴ δὲ Ald. μηδὲ Br.

767. *τοὐπίσαγμα.* Vere ſic emendavit H. Stephanus: vid. ad Antig. 4. Ed. Ald. τοὐπείσαγμα.

774. *δύστηνε—φανεὶς, qui infelix apparuiſti.* Œd. Col. 1029. εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην. Aj. 750. ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς. v. 1039. δοῦλος φανείς. Pro διὰ πόνων an legendum διαφόρως? Vocem habet Plato in Ione, p. 362. B. in Philebo, p. 379. D.

Κἀμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.
Νε. Θάρσει· προνοίας οὕνεκ', οὐ δοθήσεται,
Πλὴν σοί τε κἀμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.
Φιλ. Ἰδοὺ δέχου, παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
Μή σοι γένηται πολύπον' αὐτά· μηδ' ὅπως
Ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
Νε. Ὦ θεοὶ, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
Πλοῦς οὔριός τε καὶ εὐσταλὴς, ὅποι ποτὲ
Θεὸς δικαιοῖ, χὠ στόλος πορσύνεται.
Φιλ. Ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.
Στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
Κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.
Παπαὶ, φεῦ.
Παπαὶ μάλ'· ὦ ποῦς, οἷά μ' ἐργάσῃ κακά.
Προσέρπει,
Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἴ μοι μοι τάλας.
Ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῆ.

787. προνοίας] προνοίας γ' Br. e cod. B.
793. καὶ εὐσταλὴς] κεὐσταλὴς Br. ex eodem cod.
795. ἀλλ' οὖν δέδοικα] ἀλλὰ δέδοικ' Ald.
Ibid. μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον] ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ Ald. μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον Br.

789. φθόνον, i. e. Nemeſim, iram deorum. Vid. Eurip. Iph. Aul. 1103. De verbo πρόσκυσον vid. quæ dixi ſupra ad v. 666.

794. πορσύνεται, *conceditur* vel *paratur*.

795. μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Metro et ſententiæ ſuccurrit Canterus legendo, μὴ μάτην εὐχῇ. Sed tanta mutatione nihil opus. Non incommodum enim fuiſſet μὴ 'τέλεσ' εὐχῇ, i. e. μὴ ἀτέλεστα εὐχῇ. Sed neque penitus ſpernendum μὴ 'τελὲς' εὐχὴ, ſubaudito ᾖ, *ne irritum votum ſit*. Ed. Ald. mire hic variat. Habet enim: ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχή.

802. ἔχετε τὸ πρᾶγμα. Ambiguitatem hic quæſiviſſe videtur

Ἀτατταί.
Ὦ ξένε Κεφαλλὴν, εἴθε σοῦ διαμπερὲς
Στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε· φεῦ, παπαί.
Παπαὶ μάλ' αὖθις· ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
Τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
Ὤ μοι μοι.
Ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
Οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτέ;
Ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν
Τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ

803. ἀτατταὶ] ἀτταταῖα Ald. ἀτταταὶ Br.
804. σοῦ] ποῦ Ald.
813. ἀνακαλουμένῳ] ἀνακυκλουμένῳ Br. ex Toupii emendatione.

Poeta. Philoctetæ mens erat: *videtis jam, tenetis quid rei ſit hic morbus.* Reliquis verba eadem ſonabant: *tenetis, adepti eſtis rem,* i. e. arcum. Confer Œd. Tyr. 947. Eurip. Helen. 1245. Ion. 422.

804. Κεφαλλήν. Vid. ad v. 267.

813. τῷ Λημνίῳ—πυρί. Meminit infra, v. 1012. Scholiaſtes Nicandri ad Theriac. 472. Μόσυχλος δὲ, τὰ ὄρη τῆς Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος,——

—Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἥν ῥα τιτύσκει
Δαίμων ἀκροτάταις ὄρεος κορυφαῖσι Μοσύχλου.

καὶ Ἐρατοσθένης.

Εὖ τοι ὅσοις φαίνεσκε Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἴσον.

Attius apud Varronem de Ling. Lat. vi. ex emendatione Joſephi Scaligeri:

— *Qui Lemni aſpera*
Teſca tuere——
Et Volcania templa ſub ipſis
Collibus, in quos delatu' locos
Dicitur alto ab limine cœli

Ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι ποτὲ
Τὸν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων
Ἃ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾷν.
Τί φῄς, παῖ;
Τί φῄς; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὤν, τέκνον, κυρεῖς;
Νε. Ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά.
Φιλ. Ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ', ὡς ἥδε μοι
Ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται·
Ἀλλ' ἀντιάζω μή με καταλίπῃς μόνον.

Ætnæa vi ſpirante vapor
Fervidus——.

Statius, lib. v. 50.

Lemnos, ubi ignifera feſſus reſpirat ab Ætna
Mulciber——.

Idem, v. 87.

—*quater antra Dei fumantis anhelos*
Exeruere apices——.

Valer. Flaccus, ii. 336.

Ventum erat ad rupem, cujus pendentia nigris
Fumant ſaxa jugis, coquiturque vaporibus aër.
Subſtitit Æſonides, atque hic regina precari
Hortatur, cauſſaſque docens, hæc antra videtis
Vulcaniqüe, ait, ecce domos.

Seneca, Herc. Œt. 1360. *Quæ Lemnos ardens?* Meminit et Cic. de Nat. Deor. iii. 22. Etymologus M. v. αἰθάλη.

Ibid. ἀνακαλουμένῳ, *invocato, adorato.* Eurip. Troad. 472.

Ὦ θεοί· κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους.

Ariſtoph. apud Hephæſtion. p. 42.

μήτε μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους.

Invocatum vulgo fuiſſe Lemnium hunc ignem colligas ex loco Valerii jam citato, ubi Hypſipyle Jaſonem *precari hortatur.*

816. ἐπηξίωσα, *ſuſtinui.*

Νε. Θάρσει· μενοῦμεν.
Φιλ. Ἦ μενεῖς;
Νε. Σαφῶς φρόνει.
Φιλ. Οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.
Νε. Ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοί 'στι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
Φιλ. Ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.
Νε. Ἐμβάλλω μενεῖν.
Φιλ. Ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε—
Νε. Ποῖ λέγεις;
Φιλ. Ἄνω—
Νε. Τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;
Φιλ. Μέθες, μέθες με.
Νε. Ποῖ μεθῶ;
Φιλ. Μέθες ποτέ.
Νε. Οὔ φημ' ἐάσειν.
Φιλ. Ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς.
Νε. Καὶ δὴ μεθίημί σε· τί δὴ πλέον φρονεῖς;
Φιλ. Ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
Τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ.
Νε. Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
Ἕξειν· κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε.
Ἱδρώς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
Μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
Αἱμορραγὴς φλέψ· ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι,
Ἕκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

839. μεθίημί σε] μεθίημι Ald. Br. Ibid. τί δὴ] τί δὲ δὴ Ald. Br.

842. οὐ μακροῦ χρόνου. Vide ad Œd. Col. 410.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, ὕπνε δ' ἀλγέων,
Εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις,
Εὐαίων εὐαίων ἄναξ.
Ὄμμασι δ' ἀντέχοις
Τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
Ἴθι, ἴθι μοι παιών.
Ὦ τέκνον, ὅρα γε ποῦ στάσῃ,
Ποῖ δὲ βάσῃ· πῶς δέ μοι
Τἀντεῦθεν φροντίδος ὁρᾷς,
Ἤδη πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
Καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων,
Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται.

850. εὐαίων ſemel Ald.
851. ὄμμασι δ' ἀντέχοις] ὄμμασιν δ' ἀντέχοις Ald. ὄμμασι δ' ἀντίσχοις Br.
854. ὅρα γε] ὅρα Ald.
856. τἀντεῦθεν] τἀντεῦθε Turneb.
Ibid. Poſt φροντίδος diſtinguit Br.
859. παρὰ πόδας] παρὰ πόδα Ald. Br.

851. ἀντέχοις. Videndum an ob metrum legi debeat ἀντίσχοις.

852. τάνδ' αἴγλαν, *hanc lucem*, i. e. hoc levamen, hoc ſolatium: quo ſenſu φάος adhiberi non rarum eſt. Vid. ad Aj. 719.

856. τἀντεῦθεν. Metrum poſtulare videtur τἀντεῦθε.

858, 9. Obſcura horum verſuum ſententia. An legendum:

Καιρός τοι πάντων· γνῶμα δ' ἔχων
Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται.

Occaſio omnium rerum eſt; at qui prudentiam habet, magnum decus ante pedes poſitum tollit. Julian. Imp. p. 247. A. τῶν λεγομένων παρὰ πόδα καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν δείκνυσιν ἐναργέστερον. Conf. et Maccab. lib. iii. iv. 8. et v. 8.

Ἑξάμετροι.

Νε. Ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ δ' ὁρῶ οὕνεκα θήραν
Τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες.
Τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.
Κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.

Ἀντιστροφή.

Χο. Ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται·
Ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ σύ μ' αὖθις,
Βαιάν μοι, βαιὰν, ὦ τέκνον,
Πέμπε λόγων φάμαν·
Ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
Ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
Ἀλλ' ὅ, τι δύναιο μάκιστον·
Κεῖνό μοι γὰρ μέγιστον·
Λάθρ' ἐξιδοῦ ὅ, τι πράξεις·

865. ἀμείβῃ σύ μ'] ἀμείβῃ μ' Ald. Br. 871, 2. Br. ſequitur Aldum. vide not.

863. ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν, *imperfectum ſucceſſum, et hunc porro mendaciis partum.*

865. ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ. Malim, metri cauſa, ὧν δ' ἀμείβῃ.

871, 2. κεῖνό μοι γὰρ μέγιστον
Λάθρ' ἐξιδοῦ ὅ, τι πράξεις.

Ita ed. H. Steph. In Aldina diverſiſſima ſcriptura eſt; nempe hæc,

Κεῖνό μοι κεῖνο λάθρα,
Ἐξιδοῦ ὅ, τι πράξεις.

Unde ſi feceris, non magna mutatione,

Κεῖνό μοι, κεῖν' ὦ, λάθρα
Λάθρ' ἐξιδοῦ τί πράξεις.

Metro ſatisfeceris, ſententiamque ſimul commodam reddideris.

Οἶσθ', οἶσθ' ὅντιν' αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν
Τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι
Ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.

ΕΠΩΔΟΣ.

Οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος, ἀνὴρ
Ὅδ' ἀνόμματος,
Οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν, ἐκτέταται νύχιος,
Ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλὸς,
Οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς,
Οὔτινος ἄρχων.
Ἀλλ' ὥς τις ἀΐδα παρακείμενος

873. οἶσθ', οἶσθ' ὅντιν'] οἶσθα γὰρ ὃν Ald. οἶσθα γὰρ ὃν γ' Br.
Ibid. εἰ ταυτὰν τούτῳ] ταυτὰν εἰ τούτῳ Br.
875. πυκινοῖς] πυκνοῖσιν Ald.
876. ἀνὴρ ὅδ'] ἀνὴρ ὅδ' Ald. ὡνὴρ δ' Br.

873. οἶσθ', οἶσθ' ὅντιν' αὐδῶμαι, εἰ ταυτάν. Lego, metri causa,

Οἶσθ', οἶσθ' ὅ, τιν' αὐδῶμ', εἰ ταυτάν.

Ὅ, τιν' ut apud Homerum. Ed. Ald. hic iterum insigniter variat. Habet enim οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, εἰ ταυτάν.

875. ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη, i. e. adeo commovebitur Philoctetes, ut perturbationem ejus vir cordatus vix videre sustineat.

876. οὖρος—οὖρος. Imitari videtur clamorem nautis ingruente vento secundo usitatum. Theocritus, Idyll. xiii. 52.

Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.

878. νύχιος, i. e. tenebris involutus, σκοτεινός. Vid. ad Œd. Col. 1312.

879. ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός. Hic versus, quocunque modo legas vel explices, διὰ μέσου poni debet. Hujusmodi autem parenthesis ne orationem, quod plerumque fit, enervet, legendum forte, cum apostropha ad deum Somnum, jam antea in initio odæ compellatum,

(Ἀδεὴς, Ὕπν', ὃς ἐσθλὸς)

(*Timoris expers est, O Somne, qui pectus purum gerit.*) Non dissimilem parenthesin vide Aj. 173.

Ὁρᾷ, βλέπει, καίρια φθέγγει.
Τὸ δ᾽ ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ,
Πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

Ἴαμβοι.

Νε. Σιγᾶν κελεύω, μηδ᾽ ἀφεστάναι φρενῶν·
Κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.
Φιλ. Ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό, τ᾽ ἐλπίδων
Ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
Οὐ γάρ ποτ᾽, ὦ παῖ, τοῦτ᾽ ἂν ἐξηύχησ᾽ ἐγὼ,

883. ὁρᾷ] ὁρᾷς Br. 887. ἀνὴρ] ὡ᾽νὴρ Br.
Ibid. φθέγγει] φθέγγου Br.

883. ὁρᾷ, βλέπει. Ad vitandam tautologiam legendum forte, δρᾷ, βλέπει, *agit, videt, loquitur, ut aliquis inferis adscriptus:* i. e. nihil agit, videt, loquitur, non magis quam si mortuus esset. Usitata hæc Sophocli figura est: vid. ad Œd. Tyr. 1304. ubi pluscula attulimus exempla.

Ibid. φθέγγει. Usitatius foret φθέγγεται. Sed amat verba obsoleta Sophocles: vid. ad Œd. Col. 132. Homerus hymno in Mercur. 483. Ἐργασίην φθέγγουσα δυήπαθον. [vulgo, φείγουσα.]

885. πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος, *optimus labor est, qui non terret;* i. e. nec Philoctetem, nec me.

886. ἀφεστάναι φρενῶν. Phrasis mihi alibi non obvia. Ἐξέστης φρενῶν de homine deliro habet Eurip. Bacch. 359. Sed aliud haud dubie ἀφεστάναι φρενῶν, nempe *parum attento esse animo,* ut cui Horatius *peregre esse animum* dixit. Conf. τῶν αὐτῶν ἀμελειῶν περὶ γονέας μὴ ἀφιστῶνται, Plat. p. 976. B.

Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
Φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεὶ,

Aristoph. Vesp. 1448. Τοῦ βασκαίνειν ἀφέστηκα, Aristid. tom. i. p. 363. Ὥστε ἀπεῖναι τῶν ἐν οἷς εἴη τὸν νοῦν, Synes. p. 64.

888. ἐλπίδων. Latine per dativum vel ablativum reddi debet: *opinioni meæ incredibile* vel *opinione mea.*

Τλῆναί σ' ἐλεεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα
Μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
Οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐπόρως
Οὕτως ἐνεγκεῖν, οἱ 'γαθοὶ στρατηλάται.
Ἀλλ', εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις, κἀξ εὐγενῶν,
Ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ
Ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
Καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
Λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
Σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
Ἵν' ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,
Ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.
Νε. Ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
Ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι·
Ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
Πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
Νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
Οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος·
Ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.
Φιλ. Αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ' ὥσπερ νοεῖς.
Τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
Ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὑπὶ νηῒ γὰρ
Ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.

891. ἐλεεινῶς] ἐλεινῶς H. Steph. Br.
893. εὐπόρως] εὐφόρως Br.
902. ὁρμώμεθ'] ὁρμώμεσθ' Ald.
909. οὕτω] οὕτως Ald. Br.

891. ἐλεεινῶς. Pronunciandum per crasin, nisi malis ἐλεινῶς scribere.

906. πρὸς τὰς παρούσας ξυμφοράς. Conf. Eurip. Hippol. 708. Helen. 329.

Νε. Ἔστω τάδ᾽· ἀλλ᾽ ἴστω τε, κᾀυτὸς ἀντέχου.
Φιλ. Θάρσει· τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ᾽ ἔθος.
Νε. Παπαί· τί δῆτα δρῶμ᾽ ἐγὼ τοὐνθένδε γε;
Φιλ. Τί δ᾽ ἐστὶν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ᾽ ἐξέβης λόγῳ;
Νε. Οὐκ οἶδ᾽ ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.
Φιλ. Ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ᾽, ὦ τέκνον, τάδε.
Νε. Ἀλλ᾽ ἐνθάδ᾽ ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
Φιλ. Οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
Ἔπεισεν, ὥστε μή μ᾽ ἄγειν ναύτην ἔτι;
Νε. Ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ φύσιν
Ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
Φιλ. Ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
Δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ᾽ ἐπωφελῶν.
Νε. Αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ᾽ ἀνιῶμαι πάλαι.
Φιλ. Οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ᾽ αὐδᾷς, ὀκνῶ.
Νε. Ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
Κρύπτων θ᾽ ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ᾽ ἐπῶν;
Φιλ. Ἀνὴρ ὅδ᾽, εἰ μὴ ᾽γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
Προδούς μ᾽ ἔοικε, κᾀκλιπὼν, τὸν πλοῦν στελεῖν.
Νε. Λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ

914. ἔστω] ἔσται Ald. Br.

916. ἐγὼ τοὐνθένδε γε] ἂν ἐκ τούτων ἐγὼ Br.

914. ἵστω, *sta, consiste.*

917. ἐξέβης, *e via abiisti, aberrasti.* Eurip. Iph. Taur. 788. ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.

925. ἔξω τοῦ φυτεύσαντος, *extra genitorem*, i. e. alienum a genitoris moribus. Liban. vol. i. p. 574. τοῦ τῆς πόλεως ἤθους καὶ τῆς ἐμῆς πολιτείας ἔξω τὸ πρᾶγμα εἶναι δοκεῖ. Aristides, tom. i. p. 386. ἔξω τῶν εἰωθότων. Conf. ad Œd. Col. 1295.

Πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
Φιλ. Τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.
Νε. Οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
Πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
Φιλ. Οἴ μοι· τί εἶπας;
Νε. Μὴ στέναζε πρὶν μάθῃς.
Φιλ. Ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
Νε. Σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
Ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.
Φιλ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;
Νε. Πολλὴ κρατεῖ
Τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
Φιλ. Ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι· τί μ', ὦ ξένε,
Δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
Νε. Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν,
Τό, τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
Φιλ. Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας

934. πέμπω] πέμπων Ald. 937. τὸν] τῶν Ald. Turneb.

950. ὦ πῦρ σύ. Videtur ignis veteribus audaciæ et impudentiæ ſymbolum fuiſſe. Eurip. Hecub. 607. ναυτική τ' ἀναρχία Κρείσσων πυρός. Androm. 271. ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω. Ariſtoph. Equit. 381. ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα. Lyſiſtrat. 1014.

Οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πάρδαλις.

In gnomis, θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὰ τρία. Hinc θερμὸς, audax: vid. ad Antig. 88.

Ibid. καὶ πᾶν δεῖμα, *et quicquid terribile eſt*. Sic interpreter, modo ſana ſit lectio, cui Valckenaerius, vir ſummus, ſufficiendum cenſet παιπάλημα.

Ὦ πῦρ σὺ, παιπάλημα, καὶ πανουργίας—.

Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
Οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνῃ μ' ὁρῶν
Τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
'Απεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.
'Απόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
Πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς.
Ὤμοι τάλας· ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
'Αλλ' ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
Ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
Θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι,
Ὑμῖν τάδ'· οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω·
'Ανακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
Οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ 'Αχιλλέως.
'Ομόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
Προθείς τε χεῖρα δεξιὰν, τὰ τόξα μου
'Ιερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς 'Ηρακλέους ἔχει,

955. ἱκνοῦμαί σ'] ἱκνοῦμ' Ald.
956. μή μου 'φέλῃς] μή μ' ἀφέλῃς Turneb.
957. προσφωνεῖ] προσφωνεῖν Ald. Turneb. προσφωνεῖς F. 2.

Vid. ad Eurip. Hippol. 406. Mihi non ſatis acerbum videtur παιπάλημα, malimque, ſi a vulgata lectione recedendum,

Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δῆγμα—.

956. μή μου 'φέλῃς. Ita ed. Ald. Recentiores μή μ' ἀφέλῃς, cui non male ſubſtituas μὲ μὴ 'φέλῃς, cum alioqui non conſtet metrum.

961. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω, *alium non novi, cui dicam* cum ſpe ſc. miſerationis ciendæ. Nemo enim queritur iis quos ſe querimoniis moturum deſperat. Male hinc colligit Brumoius, Chorum e ſcena abiiſſe, quod nunquam memini in Græcis tragœdiis factum.

966. τοῦ Ζηνὸς 'Ηρακλέους. Interpretantur *Herculis, Jove geniti:* recte an ſecus nondum mihi conſtat. Fieri enim poteſt ut Hercules ipſe Jupiter dictus fuerit, quemadmodum Ζεὺς 'Αγαμέμνων Lycophr. commemoratus, v. *335.* ubi vid. Tzet. Sic et Latini *Jupiter Qui-*

Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει·
Ὡς ἄνδρ' ἑλὼν μ' ἰσχυρὸν, ἐκ βίας ἄγει,
Κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν,
Εἴδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
Εἷλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
Νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος· τί χρή με δρᾷν;
Ἀλλ' ἀπόδος· ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ.
Τί φής; σιωπᾷς; οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
Εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·
Ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
Οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
Τόξοις ἐναίρων τοῖσδέ γ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας
Θανὼν, παρέξω δαῖτ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
Καί μ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν.
Φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας,

968. μ' ἰσχυρὸν—ἄγει] ἰσχυρὸν—μ' ἄγει Br. ex cod. B.
972. μὲ δρᾷν] ποιεῖν Ald. Br.
973. ἀλλ' ἀπόδος] ἀπόδος Ald.
Ibid. ἐν σαυτῷ] ἐν σαυτοῦ Br. e cod. A.
977. αὐανοῦμαι] αὖ θανοῦμαι Ald. Turneb.
979. τοῖσδέ γ'] τοῖσιδ' Ald. Br.

rinus. Pind. Pyth. iv. antistr. 3. Νείλοιο Κρονίδα. Idem, Pyth. ix. antistr. 3. θήσονταί τέ νιν ἀθάνατον Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα de Aristæo. Philippus, Anthol. p. 26. φιλεῖ Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην. Meleager, Anthol. Ined. p. 75. [vel Analect. Brunckii tom. i. p. 28.] τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας. Λαμίας Ἀφροδίτης apud Athenæum, p. 253. A. Aristides, tom. i. p. 37. Διὸς Ἀσκληπιοῦ.

977. αὐανοῦμαι. Ita olim scriptum fuisse testatur Scholiastes; meritoque anteponunt H. Stephanus et Heathius vulgatæ αὖ θανοῦμαι. Sic ἄφιλος αὐανῶ βίον, Electr. 821. ὁ φθόνος αὐαίνοιτο, Simmias, Anthol. p. 435.

979. τοῖσδέ γ'. Ed. Ald. τοῖσιδ'.

Πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
Ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
Γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.
Χο. Τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
Ἤδη 'στὶ, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
Νε. Ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
Τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
Φιλ. Ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς
Σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλέψας ἐμέ.
Νε. Οἴ μοι, τί δράσω; μήποτ' ὤφελον λιπεῖν
Τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.
Φιλ. Οὐκ εἶ κακὸς σὺ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
Ἔοικας ἥκειν αἰσχρά· νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς,
Οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.
Νε. Τί δρῶμεν, ἄνδρες;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οδ. Ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
Οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;
Φιλ. Οἴ μοι, τίς ἀνήρ; ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;
Οδ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.
Φιλ. Οἴ μοι· πέπραμαι κἀπόλωλ'· ὅδ' ἦν ἄρα
Ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.

1000. ἀνὴρ] ὡνὴρ Br.

991. σαυτοῦ, i. e. περὶ σαυτοῦ.
995. δοὺς, *cedens.* Sic ἡδονῇ δοὺς, Eurip. Phœniss. 21. ubi plura.

Οδ. Ἐγὼ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.
Φιλ. Ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα.
Οδ. Τοῦτο μὲν,
Οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
Στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
Φιλ. Ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε,
Οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;
Οδ. Ἢν μὴ ἕρπῃς ἑκών.
Φιλ. Ὦ Λημνία χθὼν, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἡφαιστότευκτον· ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
Εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
Οδ. Ζεύς ἐσθ' (ἵν' εἰδῇς) Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.
Φιλ. Ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν,
Θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεῖς;
Οδ. Οὔκ· ἀλλ' ἀληθεῖς· ἥδ' ὁδὸς πορευτέα.
Φιλ. Οὔ φημ' ἔγωγε.
Οδ. Φημί· πειστέον τάδε.
Φιλ. Οἴ μοι τάλας· ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
Πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους.
Οδ. Οὔκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν

1007. δράσει] δράσσει Ald. δράσεις Turn.
1009. τολμίστατε] τολμήστατε Ald.
1018. τιθεῖς] Ita Br. e cod. B. τιθεὶς Ald. Turneb.

1007. δράσει. Ita optime ed. Ald. Vulgo, δράσεις, quod merito H. Stephanus alteri poſtponit.

1012. σέλας Ἡφαιστότευκτον. Confer verſum Antimachi citatum ad v. 813.

1018. τιθεῖς. Ita lego ut ſit a verbo τιθέω. Vid. ad Eurip. Ion. 753. Vulgo, τιθείς.

Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
Φιλ. Οὐδέποτέ γ'· οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακὸν,
Ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.
Οδ. Τί δ' ἐργασείεις;
Φιλ. Κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
Πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.
Οδ. Ξυλλάβετε τοῦτον· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
Φιλ. Ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
Νευρᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.
Ὦ μηδὲν ὑγιὲς, μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
Οἷός μ' ὑπῆλθες· ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
Πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοὶ,
Ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,
Ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.
Δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
Ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ

1026. χρῇ] χρῆ Br.
1028. ἐργασείεις] ἐργασείας Turneb.
1031. τοῦτον] γ' αὐτὸν Ald. Br.
1035. οἷός μ'] οἷά μ' Ald.
1038. ᾔδει] ᾔδη Br.

1027. βάθρον. *Suggestum* significare videtur Eurip. Electr. 711. quæ notio satis bene hic conveniret. Rupem enim excelsiorem poetico sermone suggestum dici nemo miretur.

1041. διὰ μυχῶν, i.e. ἐς μυχοὺς vel ἐν μυχοῖς. Æschyl. Supp. 413.

Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου,
Δίκην κολυμβητῆρος, ἐς βυθὸν μολεῖν
Δεδορκὸς ὄμμα——.

Ubi constructio est, δεῖ ὄμμα μολεῖν ἐς βυθὸν φροντίδος. In Ajace idem vocatur πάνθ' ὁρῶν, v. 379. Philo Jud. vol. ii. p. 78. τὸν ἀεὶ βλέποντα καὶ τὰ ἐν μυχοῖς τῆς διανοίας. Omnino conferendus Plato, p. 695. B.

Ψυχή νιν ἀφυῆ τ᾽ ὄντα, κοὐ θέλονθ᾽, ὅμως
Εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
Καὶ νῦν δέ μ᾽, ὦ δύστηνε, συνδήσας, νοεῖς
Ἄγειν ἀπ᾽ ἀκτῆς τῆσδ᾽, ἐν ᾗ με προὐβάλου
Ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.
Φεῦ. Ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ᾽ εὐξάμην.
Ἀλλ᾽, οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι,
Σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ᾽ ἀλγύνομαι
Τοῦτ᾽ αὔθ᾽, ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
Γελώμενος πρὸς σοῦ γε καὶ τῶν Ἀτρέως
Διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ᾽ ὑπηρετεῖς.
Καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς,
Ἔπλεις ἅμ᾽ αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
Ἑκόντα πλεύσανθ᾽ ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην,
Ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῄς· κεῖνοι δὲ, σέ.
Καὶ νῦν τί μ᾽ ἄγετε; τί μ᾽ ἀπάγετε; τοῦ χάριν;
Ὃς οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ᾽ ὑμῖν πάλαι.
Πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
Χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς εὔξεσθ᾽, ἐμοῦ

1044. δέ μ᾽] ἔμ᾽ Ald. Br.
1051. σοῦ γε] σοῦ τε Ald. Br.
1052. διπλῶν] δισσῶν Ald. Br.
1056. ἔβαλον] ἐξέβαλον Turneb.
1057. τί μ᾽ ἀπάγετε] τί μ᾽ ἀπάγεσθε Ald. Br. τί ἀπάγεσθε Turneb.
1060. εὔξεσθ᾽] ἔξεσθ᾽ Br.

1046. ἄπολιν, *extorrem.*

1056. ἔβαλον. Ita ed. Ald. Vulgo, ἐξέβαλον: ſed eadem alteri notio.

1057. τί μ᾽ ἀπάγετε. Lege metri cauſa τί μ᾽ ἀπάγεσθε, niſi malis τί δέ μ᾽ ἀπάγετε.

1060. πῶς θεοῖς εὔξεσθ᾽, ἐμοῦ πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; Elegantiſſime emendat Johannes Pierſonus, Veriſim. p. 163.

Πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
Αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
Κακῶς ὄλοισθ'· ὄλοισθε δ' ἠδικηκότες
Τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
Ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὔτ' ἂν στόλον
Ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
Εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς, ἐμοῦ.
Ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,
Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
Ξύμπαντας αὐτούς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε,
Ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
Τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.
Χο. Βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
Τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.
Οδ. Πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,

1063. ὄλοισθε] ὀλεῖσθε Br. 1065. οὔτ'] οὔποτ' Ald. Br.

— πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ἐμοῦ
Κλαύσαντος; αἴθειν ἱερά;

Hic enim, inquit idem, *fuerat prætextus Philoctetên in Lemno relinquendi fœdum odorem ejus esse intolerabilem, nec licere, ipso gemente aut lacrymante, diis sacra facere vel libare. Diserte Scholiastes ad hunc versum:—Ulysses in initio Tragœdiæ*, v. 8—12. Canterus contentus fuerat emendasse ἄρξεσθ' pro εὔξεσθ'.

1065. ἐπεὶ οὔτ' ἂν στόλον. Canterus emendat ἐπεὶ οὐ τὸν στόλον. In ed. Ald. est ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον, quod amplectendum, nisi malis ἐπεὶ οὔποτε στόλον. In vulgatis diphthongus ει sequente vocali brevis est, cum ex lege versus produci deberet.

1069. ἀλλά. Valet hic *saltem:* ut Trachin. 814. Eurip. Orest. 1595.

1072. τῆς νόσου πεφευγέναι. Vid. ad Electr. 628.

Εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου.
Οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
Χ' ὥπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
Οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
Νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν,
Πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.
Ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι.
Ἐᾶτε μίμνειν· οὐδέ σου προσχρῄζομεν,
Τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
Ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν
Τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
Τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν·
Ἡμεῖς δ' ἴωμεν· καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
Τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν ἣν σ' ἐχρῆν ἔχειν.

Φιλ. Οἴ μοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
Ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανῇ;

Οδ. Μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς στείχοντα δή.

Φιλ. Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
Γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;

Οδ. Χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὤν,
Ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

Φιλ. Ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,
Λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;

1077. *τοιούτων*. Euphemiſmus pro *κακῶν*. Vid. ad Eurip. Bacch. 970.

1080. *χρῄζων*. Alii teſte Scholiaſta *κρείσσων*.

1088. *χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν*. Non multum intereſſe videtur, utrum ſic ſcribas, an cum Valckenaerio, *χαῖρ' ὁ τὴν Λῆμνον πατῶν*.

Χο. Ὅδ' ἐςὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν
Οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χ' ἡμεῖς φαμέν.
Νε. Ἀκούσομαι μὲν, ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως,
Πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ,
Χρόνον τοσοῦτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς
Στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
Χ' οὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
Λῴω τιν' ἡμῖν· νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον·
Ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Φιλ. Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον
Θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ'
Οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας,
Λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι

1110. θερμὸν καὶ Turneb. in v. lect. 1112. οὐδέποτ'] οὐδέποτε Ald.

1104. ἐκ νεώς. Pro ἐν νηΐ. Sic ἐξ ἰδίης (νηὸς) ἔδραμεν, Hetruſcus. Anthol. p. 248. Antipater, ibid. p. 215. οὐδὲ τῶν ἐκ νηῶν, pro ἐν ναυσίν. Thucyd. vi. 37. στρατοπέδῳ ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι. Idem, vi. 68. ἐξ ἧς pro ἐν ᾗ. Lucianus, Piſcator. cap. 4. ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύκτων σοφοὺς ἄνδρας.

1110, 11. Metro jubente hi verſus ſic dividendi videntur et ſcribendi:

2. Θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὥς σε
3. Οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας.

Quibus in antiſtropha reſpondent;

2. Κἂν μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤ-
3. δη μετ' οὐδενὸς ὕστερον.

Καὶ θνήσκοντι συνοίσῃ.
Ὤ μοι μοι μοι.
Ὦ πληρέστατον αὖλιον
Λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν·
Τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ
Ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
Σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
Εἴθ' αἰθέρος ἄνω
Πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος
Ἕλωσί μ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἰσχύω.

Στροφὴ β'.

Χο. Σύ τοι, σύ τοι κατηξίω-
σας, ὦ βαρύποτμε·
Οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ
Τᾷδ', ἀπὸ μείζονος·
Εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι,
Τοῦ λῴονος δαίμονος
Εἵλου τὸ κάκιον ἑλεῖν.

1114. ὤ μοι] οἴμοι Ald. Br.
1117. αὖ] ἂν Br. e cod. B.
1121. πτωκάδες] πλωάδες Br.
1122. ἰσχύω] ἴσχω Br. ex Heathii emendatione.
1126. τᾷδ'] τῷδ' Ald. τῇδ' Col.

1115. πληρέστατον—λύπας. Confer v. 286.

1117. τί ποτ' αὖ. Metrum postulare videtur τίπτ' αὖ.

1121. πλωκάδες, *aves timidæ et fugaces*, velut columbæ.

1122. ἰσχύω. Penultimam produci postulat metrum: et sic Aj. 1426.

1126. ἀπὸ μείζονος, i. e. ἀπὸ δυνατωτέρου, *a potentiore aliquo.*

1127. παρὸν φρονῆσαι, *copia deliberandi facta.*

1128, 9. Hi versus sic ob metrum secandi:

Ἀντιστροφὴ α′.

Φιλ. Ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγώ,
Καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤ-
δη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
Ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
Ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
(Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ)
Οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
Οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων
Κραταιαῖς μετὰ χερσὶν
Ἴσχων· ἀλλά μοι ἄσκοπα
Κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός.
Ἴδοιμι δέ γέ νιν
Τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
Ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας τάσδε.

1141. ἴδοιμι δέ γε] ἰδοίμαν δὲ Ald. Br. 1143. τάσδε deest Ald. Turneb. Steph. Br. Habent ed. Heidelb. Lectius, Turneb. in var. lect.

6. τοῦ λώιος δαίμονος εἵ-
7. λου τὸ κάκιον ἑλεῖν.

Λώιος primam corripit ut ζωῆς, Eurip. Hecub. 1108. δηώσας, Heraclid. 998. Pro ἑλεῖν legendum forte ἕλκειν, ut ἕλκειν συμφορὰς, Eurip. Helen. 1463. ἐφέλκων συμφορὰς, Med. 557. μόρον εἱλκυσάμην, Antipat. Anthol. p. 257. περιπλάνιον βίον ἕλκων, Leonid. apud Reisk. 764.

1131. καὶ μόχθῳ. Malim κἀν μόχθῳ λωβατὸς, *cum miseria contumeliam quoque passus.*

Ibid. ὅς. Lego ob metrum ὅστ', i. e. ὅστε. Vid. ad Eurip. Hecub. 445.

1139. ἄσκοπα. Scribi et ἄψοφα testatur H. Stephanus. Præstat tamen vulgata.

1143. ἀνίας τάσδε. Deest τάσδε in Aldina, nec sententia adesse postulat.

Ἀντιστροφὴ β΄.

Χο. Πότμος σε δαιμόνων τάδε,
Οὐδέ σέ γε δόλος ἔσχ᾽ ὑπὸ
Χειρὸς ἐμᾶς· στυγερὰν
Ἔχε δύσποτμον
Ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ᾽ ἄλλοις.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει
Μὴ φιλότητ᾽ ἀπώσῃ.

Στροφὴ γ.

Φιλ. Οἴ μοι μοι· καί που πολιᾶς
Πόντου θινὸς ἐφήμενος
Γελᾷ μου, χερὶ πάλλων
Τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,
Τὰν οὐδείς ποτ᾽ ἐβάστασεν.
Ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
Χερῶν ἐκβεβιασμένον,

1144. τάδε] τάδ᾽ Ald. 1153. χερὶ] χειρὶ Ald.
1156. φίλων] φίλων Ald. Turneb. 1157. χερῶν] χειρῶν Ald. Br.

1145, 6, 7. Hi verſus ſic ob metrum legendi et ſecandi videntur:

2. Οὐδέν σέ γε δόλος
3. Ἔσχ᾽ ὑπὸ χερὸς ἐμᾶς· στυγε-
4. ρὰν ἔχε δύσποτμον.

1152. θινός. Lego ob metrum θινὰς a recto θινή. Heſychius: θιναὶ, ψάμμοι.

1156. φίλον, ὦ φίλων. Ed. Ald. φίλων, ὦ φίλων. Vulgatam in MSS. non inveniri fatetur fere H. Stephanus.

Ἦ που ἐλεεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴτινας
Ἴσχεις, τὸν Ἡράκλειον
Ἄεθλον ὧδέ σοι
Οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον.
Ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
Πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ,

1158. ἐλεεινὸν] ἐλεινὸν Br.
1159. ἴσχεις] ἴχεις Ald.
1160. ἄεθλον] ἆθλον Ald. ἄθλιον Br.
1162. μεταλλαγᾷ] μεταλλαγῇ Ald.

1159. ἴχεις. Videndum an ob metrum legi debeat ἴχεο.

1160. ἄεθλον. Quæcunque vox hunc locum obtinuerit, designatur haud dubie Philoctetes. Ἄεθλον retinendum esse non dixerim, licet colorem ei conciliet Horatianum illud, *accedes opera agro nona Sabino.* Nec valde aliena sunt οἰκυριᾶν pro οἰκυρῶν, Pindar. Pyth. ix. epod. 1. Μήδειαν τὰν Πελίαο φόνον, Pyth. iv. epod. 11. ὁμωνυμίη pro ὁμώνυμος, Anthol. Reisk. p. 8. παιδεργία, Œd. Tyr. 1279. ibique citata. Alioqui conjiciebam ἄοξον vel ἄοζον, *famulum, adjutorem,* de qua voce vide Hesychium. Fuit etiam cum legendum putarem τὸν Ἡρακλεῖ συνάεθλον vel ὁμάεθλον. Priorem vocem habet Oppianus, Cyneg. i. 195. Sed ea lectio hoc incommodi habet, quod Philoctetam Herculis comitem et in laboribus adjutorem faciat, quod nescio an Veterum quisquam tradiderit. Nihil enim aliud memorant mythologi, nisi Herculis rogum funebrem, reliquis detrectantibus, ab ipso accensum fuisse. Hyginus, fab. xxxvi. Apollodorus, lib. ii. 7. Diodorus Sic. iv. 38.

Proximo versu χρησόμενον valet χρήσεσθαι, ut in Apollonidis versu κρυπτόμενον ponitur pro κρύπτεσθαι, Anthol. p. 111.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωίστου Μελίτινα
Υἱέα σὺν φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον.

Sic Pindarus, Pyth. vii. epod. 1. τὸ δ' ἄχνυμαι, φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα. Conf. Œd. Tyr. 503. Sententia est: *Mœstum proculdubio aspicis, siquidem intelligis* (vel *sensum aliquem habes*) *illum Herculis adjutorem nunquam postea te usurum esse.*

1163. ἀνδρός. Regitur ab ἐρέσσῃ, non a μεταλλαγᾷ. Similem syntaxin vide in exemplis citatis ad Eurip. Iph. Aul. 1078.

Ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας,
Στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν
Μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλον-
θ' ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

Στροφὴ δ'.

Χο. Ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν.
Εἰπόντος δὲ μὴ, φθονερὰν
Ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν·
Κεῖνος δ', εἷς ἀπὸ πολλῶν

1166. ἀνατέλλονθ'] ἀνατέλλοντα Ald. 1171. κεῖνος δ'] κεῖνος Br.
1168. τὸ deest F. 2.

1166. *ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ'*. Metro non videntur convenire, de quo tamen lubricum nec satis tutum judicium est. Sed neque recte procedit sententia : ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα κακά. Quis ita loqui solet? Quis non potius ἀπὸ σμικρᾶς καὶ εὐτελοῦς ἀφορμῆς ἀνατέλλοντα, *mala ex levi quacunque causa germinare facientem.* Vide igitur an legendum :

Στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοποῖς
Μυρί' ἀπ' εὐχερῶν ἀντέλλονθ'
Ὅσ' (vel οἷ' i. e. οἷα) ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

Vel lege,

— ἐχθοδοποῖς
Μυρί' ἐπισχέρω 'νατέλλονθ'.

Tum vero retineri potest κρατύνων, antistr. 1190.

1168, 9, 70. Varias horum versuum interpretationes afferunt viri eruditi. Mihi hæc inter omnes commodissima videtur : *Æquum est de viro dicere, quicquid in eo boni est : si quis autem secus dixerit,* (εἰπόντος δὲ μὴ) *refutare linguæ invidum virus :* sc. æquum est. Estque hoc velut procemium apologiæ proximis versibus pro Ulysse habendæ.

1171. κεῖνος, *is, quem incessis* ; Ulysses.

Ταχθεὶς, τοῦδ' εὐφημοσύνᾳ
Κοινὰν ἤνυσεν
Ἐς φίλους ἀρωγάν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Φιλ. Ὦ πταναὶ θῆραι, χαροπῶν τ'
Ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει
Χῶρος οὐρεσιβώτας,
Φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων
Πελᾶτ'· οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
Τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
Ὦ δύστηνος ἐγὼ τανῦν·
Ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
Οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.
Ἕρπετε, νῦν καλὸν

1172. εὐφημοσύνᾳ] ἰφημοσύνᾳ Ald. Br.
1175. πταναὶ] πτηναὶ Turneb.
1176. ὅδ' omittit Br.
1180. πρόσθεν] πρόσθε Ald.
1181. δύστηνος] δύστανος Ald. Br.

1172. ταχθεὶς, τοῦδ'. Malim ταχθεὶς τοῦτ', *hoc mandatum habens.* Sic τοῦτο τετάγμεθα, Eurip. Alceſt. 49. ἄλλο τι μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε, Thucyd. i. 140.

Ibid. εὐφημοσύνᾳ. Ed. Ald. ἰφημοσύνᾳ. Turn. in v. l. εὐφημοσύναν. Verum videtur εὐθημοσύνᾳ, *prudenti diſpoſitione* vel *adminiſtratione.* Heſiod. Op. et D. 471. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις. ubi vide Græviuum.

1176. οὓς ὅδ' ἔχει. Lege ob metrum ὅδ' οὓς ἔχει.

1178. μ' οὐκέτ'. Locum hic non videtur habere μ'. Legendum forte;

Φυγᾷ μηκέτ' ἀπ' αὐλίων
Ἐλᾶτ'——.

1182. ἀνέδην—ἐρύκεται. Vide annotata ad Œd. Tyr. 1304.

1184. ἕρπετε. An legendum ob metrum ἕρποιτε?

Ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν
Τᾶσδ' αἰόλας σαρκός.
Ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
Πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
Τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων
Ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα;

Ἀντιστροφὴ δ'.

Χο. Πρὸς θεῶν εἴ τι σέβῃ, ξένον πέλασσον
Εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν.
Ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοὶ
Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
Οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν· ἀδαὴς δ'

1186. *τᾶσδ' αἰόλας σαρκὸς*] *ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας* Ald. Br.
1190. *μηκέτι μηδενὸς κρατύνων*] *μηκέτι μηκέτι κρατέων μηδενὸς* Br.
1191. *βιόδωρος αἶα*] *γᾶ βιόδωρος* Br.
1195. *ἀποφεύγειν*] *ἀποφυγεῖν* Turneb.

1186. *αἰόλας*. An legendum *αἰανᾶς*? Nisi malis cum Mudgio *αἰόλας* interpretari, *ex morbi virulentia maculis interstinctæ*.

1190. *κρατύνων*. An legendum ob metrum *καρτύνων*?

1192. *Πρὸς θεῶν εἴ τι σέβῃ*. Latine: *Per si quem deorum veneraris*. Pari constructione ac supra, v. 475.

1193. *πελάταν*, *servum*, *famulum*. Vide Suidam in voce, interpretes Hesychii ad *πελάται*. Male huic voci plena distinctio subjicitur; connectenda enim cum sequentibus: elliptica utique oratio est, quam, ut recte intelligatur, sic suppleri oportebit: *πέλασσον ξένον* [i. e. *ἐμὲ*] *εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν* [*σοὶ*] *ἀλλὰ γνῶθι, εὖ γνῶθι, ὅτι* [*πελάταν*] *σοὶ* [*ὥστε σε*] *ἀποφεύγειν κῆρα τάνδε*.

1195. *ἀποφεύγειν*. Ita ed. Ald. Vulgo, *ἀποφυγεῖν*.

1196. *οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν*, *miserabilis enim ali est*, sc. *κῆρ*, *morbus*. Dicitur ut *ἡδὺς ἰδεῖν*, *χαλεπαὶ λαβεῖν*, aliaque ejusdem generis, quæ

Ἔχειν μυρίον
Ἄχθος ᾧ ξυνοικεῖ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Φιλ. Πάλιν, πάλιν παλαιὸν
Ἄλγημ' ὑπέμνασάς με,
Ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
Τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;
Χο. Τί τοῦτ' ἔλεξας;
Φιλ. Εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρῳάδα γᾶν ἤλπισάς μ' ἄξειν.
Χο. Τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.
Φιλ. Ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη.
Χο. Φίλα μοι, φίλα ταῦτα
Παρήγγειλας ἑκόντι τε πράσσειν.
Ἴωμεν, ἴωμεν ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.
Φιλ. Μὴ, πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω.
Χο. Μετρίαζε.
Φιλ. Ὦ ξένοι, μείνατε, πρὸς θεῶν.

1200. μὲ deeſt Ald. Br.
1205. γᾶν ἤλπισάς μ'] γαῖάν μ' ἤλπισας Ald. Br.
1212. μετρίαζε] μετρίαζ' Br.

vide apud Dorvillium in Charitonem, p. 534. βόσκειν κῆρα, ut βόσκων νόσον, v. 316. τρέφοιτε νόσον, v. 808.

1197. ἔχειν. Malim ἑκόν. *Imprudens, indoctus eſt, cui onus infinitum volenti adjungitur.* Ἑκὸν ἄχθος ut ἑκόντα κακὰ, Œd. Tyr. 1261. ἑκουσίαισιν βλάβαις, huj. fab. 1356. ἔργων ἀκόντων, Œd. Col. 243. ἄκον πρᾶγμα, ibid. 1032.

1201. τῶν πρὶν ἐντόπων. Nempe eorum quos caſus aut neceſſitas Lemnum appellere adegerat: vid. v. 308. et ſeq.

1210. ναός. Pro νηΐ. Genitivus pro dativo: ut ſupra, v. 639.

Χο. Τί θροεῖς;
Φιλ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· δαίμων, δαίμων,
Ἀπόλωλ', ὦ τάλας.
Ὦ πούς, πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
Τεύξω τὸ μετόπιν τάλας;
Ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.
Χο. Τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ
Τῶν πάρος ὧν προὔφανες;
Φιλ. Οὔτοι νεμεσητὸν
Ἀλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ,
Καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.
Χο. Βᾶθι νῦν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
Φιλ. Οὐδέποτ', οὐδέποτ' (ἴσθι τόδ' ἔμπεδον)
Οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὰς
Βρονταῖς αὐταῖς μ' εἶσι φλογίζων.
Ἐρρέτω Ἴλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ

1221. προὔφανες] προὐφάνης Br.
1226. Choro hunc v. tribuit Ald.
1227. ἀστεροπητὰς] ἀστεροπητὴς Ald. Br.
1228. βρονταῖς αὐταῖς] βροντᾶς αὐγαῖς Br.

1220. τί ῥέξοντες. Malim τί ῥέξοντος, *quid facturo te?*

1223. χειμερίῳ λύπᾳ, *procelloso dolore.* Frequentant χειμάζω, *turbandi* vel *jactandi* ſenſu poetæ. Œd. Tyr. 101. Eurip. Hippol. 317.

1228. βρονταῖς αὐταῖς. Ex Scholiaſte patet libros nonnullos dediſſe βροντᾶς αὐγαῖς, uti et Valckenaerius ad Ammonium, p. 76. reponendum putat. Mihi verius videtur βροντᾶς αὔραις. Eurip. apud Plut. Op. Mor. p. 666. C. βροντῆς πνεῦμ' ἄναιμον ὤλεσε. Virgil. Æneid. ii. 649. *Fulminis afflavit ventis.* Statius, v. 586. *moti tamen aura cucurrit Fulminis.* Sed videndum ne *aura fulminis* ſit innoxium fulminis genus minimeque adeo huic loco conveniens: deinde ne βρονταῖς αὐταῖς ſit *vero fulmine,* ipſiſſimo fulmine.

Πάντες, ὅσοι τόδ᾽ ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς
Ἄρθρον ἀπῶσ᾽· ἀλλ᾽, ὦ ξένοι, ἕν γέ μοι
Εὖχος ὀρέξατε.
Χο. Ποῖον ἐρεῖς τόδ᾽ ἔπος;
Φιλ. Ξίφος εἴποθεν,
Ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε.
Χο. Ὡς τίνα ῥέξειας παλάμαν ποτέ;
Φιλ. Κρᾶτ᾽ ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί.
Φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη.
Χο. Τί ποτε;
Φιλ. Πατέρα ματεύων.
Χο. Ποῖ γᾶς;
Φιλ. Εἰς ᾅδου· οὐ γὰρ ἐς φάει γ᾽ ἔτι.
Ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
Πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ᾽ ἄθλιός γ᾽ ἀνήρ·
Ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ᾽, ἐχθροῖς ἔβαν
Δαναοῖς ἀρωγὸς, ἔτ᾽ οὐδέν εἰμι.

Ἴαμβοι.

Χο. Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ

1231. ἀπῶσ᾽] ἀπῶσαι Ald. Br.
Ibid. ξένοι] ξεῖνοι Br.
Ibid. ἕν γέ μοι] ἕν γ᾽ ἐμοὶ Br.
1236. ῥέξειας] ῥέξῃς Ald. Br.
1237. καὶ ἄρθρα] κἄρθρα Br.
Ibid. τεμῶ] τέμω Ald. Br.
1238. νόος] νόσος Ald.
1242. εἰς] ἐς Ald. Br.
1246. ἔτ᾽] εἶτ᾽ Br. ex Heathii emendatione.

1234. εἴποθεν. Elliptice pro εἴποθεν ἔχετε, *si undecunque habetis.*

1236. παλάμαν, *facinus*, ἔργον.

1238. νόος. Ed. Ald. νόσος. Sed præstat alterum.

1246. ἔτ᾽ οὐδέν εἰμι. Malim εἶτ᾽ οὐδέν εἰμι. *Qui Græcis opitulator veni, et deinde nihil factus sum.*

1247. νεὼς—τῆς ἐμῆς. Genitivus pro dativo: ut supra, 639. et 1210. vid. et notata ad Electr. 906.

Στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα στείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
Γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οδ. Οὐκ ἂν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
Κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
Νε. Λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
Οδ. Δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;
Νε. Ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ—
Οδ. Ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὔ σοι πρέπον;
Νε. Ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.
Οδ. Τὸν ποῖον; ὤ μοι· μῶν τι βουλεύῃ νέον;
Νε. Νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ—
Οδ. Τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
Νε. Παρ' οὔπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν—
Οδ. Ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔ τι που δοῦναι νοεῖς;
Νε. Αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω.
Οδ. Πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
Νε. Εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.
Οδ. Τί φής, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
Νε. Δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
Οδ. Ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
Νε. Εὖ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοὼς λόγον.
Οδ. Ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.

1258. τὸν ποῖον] τὸ ποῖον Turneb. 1269. ἀκηκοὼς] ἀκήκοας Ald. Br.

1258. τὸν ποῖον. Ita ed. Ald. Vulgo, τὸ ποῖον.
1267. ταὐτά. Ita ſcribendum, non ταῦτα.

Νε. Τί φής; τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε;
Οδ. Ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
Νε. Σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.
Οδ. Σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφόν.
Νε. Ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
Οδ. Καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
Πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;
Νε. Τὴν ἁμαρτίαν
Αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
Οδ. Στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβῇ πράσσων τάδε;
Νε. Ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
Ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾷν.
Οδ. Οὔτ' ἆρα Τρωσὶν, ἀλλά σοι μαχούμεθα.
Νε. Ἔστω τὸ μέλλον.
Οδ. Χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
Χώπης ἐπιψαύουσαν;
Νε. Ἀλλὰ κἀμέ τοι
Ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, κοὐ μέλλοντ' ἔτι.
Οδ. Καί τοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
Λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.
Νε. Ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
Σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, (Φιλοκτήτην λέγω)
Ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
Φιλ. Τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
Τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;

1274. σοφὸν] σοφὰ Br.

1285. χεῖρα, &c. Neoptolemo hæc tribuit Ald. mox quæ ſequuntur ἀλλὰ &c. Ulyſſi, uſque ad τιμωρήσεται.

1296. κεχρημένοι] κεχρημένου Ald.

Ὤ μοι· κακὸν τὸ χρῆμα· μῶν τί μοι μέγα
Πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
Νε. Θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἥκω φέρων.
Φιλ. Δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
Καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
Νε. Οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
Φιλ. Τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτε μου
Τὰ τόξ' ἔκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.
Νε. Ἀλλ' οὔτι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
Πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
Ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.
Φιλ. Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
Μάτην γὰρ, ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.
Νε. Οὕτω δέδοκται;
Φιλ. Καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.
Νε. Ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
Ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μήτι πρὸς καιρὸν λέγων
Κυρῶ, πέπαυμαι.
Φιλ. Πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
Οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσῃ φρένα,
Ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
Ἀπεστέρηκας, κᾆτα νουθετεῖς ἐμὲ
Ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
Ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
Ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ.
Νε. Μὴ 'πεύξῃ πέρα,
Δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

1308. παῦε] παῦσαι Ald. 1321. Λαρτίου] Λαερτίου Turneb.

Φιλ. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
Νε. Ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.
Φιλ. Ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα·
Νε. Τοὔργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
Πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
Οδ. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες,
Ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν, τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
Φιλ. Τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως
Ἐπῃσθόμην;
Οδ. Σάφ' ἴσθι, καὶ πέλας γ' ὁρᾷς,
Ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
Ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ.
Φιλ. Ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
Νε. Ἆ, μηδαμῶς· μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.
Φιλ. Μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
Νε. Οὐκ ἂν μεθείην.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Φιλ. Φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον,
Ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
Νε. Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶ καλὸν, οὔτε σοί.
Φιλ. Ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
Τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς

1330. ὑπέρ τ'] ὑπὲρ Ald.
1337. ἆ] ἆ, ἆ Ald. ἆ, ἆ Br.
1340. τί μ'] τίν' Turneb.
1342. τοῦτ' ἐστὶ καλὸν] καλὸν τοῦτ' ἐστὶν Ald. καλὸν τόδ' ἐστὶν Br.

1340. τί μ' ἄνδρα. Ita bene Aldina. Vulgo, τίν' vel τί δ'.

1342. καλόν. Primam producit ut infra, v. 1421. raro apud Atticos exemplo.

1344. ψευδοκήρυκας, i. e. ψευδῶν κήρυκας, *qui ad falsa nuncianda ministros Achivis se præbent.*

Ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
Νε. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοὐκ ἔσθ' ὅτου
Ὀργὴν ἔχοις ἂν, οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
Φιλ. Ξύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,
Ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
Ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
Ἤκου' ἄριστα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.
Νε. Ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε,
Αὐτόν τέ μ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,
Ἄκουσον· " ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
" Τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
" Ὅσοι δ' ἑκουσίαισιν ἔγκεινται βλάβαις,
" Ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
" Δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐποικτείρειν τινά.
Σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ·
Ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
Στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
Ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ·
Καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.
Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ

1346. ὅτου] ὅπου Ald.
Ibid. νῦν τε] νῦν δὲ Ald.
1351. ἤκου'] ἤκουε F. 2.
1356. ἑκουσίαισιν] ἑκουσίοισιν Ald. Br.

1351. ἤκου' ἄριστα. Confer v. 87. et 616.

1352. ἥσθην—εὐλογοῦντά σε. Confer citata ad Antig. 640.

1365. πελασθεὶς φύλακος. Sic λεχέων πελασθεῖσα, Eurip. Rhes. 914. ubi plura. Conf. et Aj. 719.

Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
Καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν
Νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος
Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς,
Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν,
Νόσου μαλαχθῇς τῆσδε· καὶ τὰ Πέργαμα
Σὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
Ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
Ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλοὺς,
Ἕλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
Ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
Ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
Κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.

1368. ὡς ἂν αὐτὸς] ἕς τ' ἂν οὗτος Br. 1371. Ἀσκληπιδῶν] Ἀσκληπιαδῶν Turn.

Ibid. τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν, *aram terra obrutam*, ἐπικεχωσμένον, si Argumenti auctorem audias. Vid. Valckenaer. Diatrib. in fragm. Eurip. cap. xi. Confer ad Aj. 1225.

1369. αἴρῃ, i. e. ἀνίσχῃ, *surgat*. Activum pro passivo. Confer citata ad Aj. 641. Electr. 922. Trachin. 1192.

1371. Ἀσκληπιδῶν. Ita ed. Ald. quod an defendi possit, nondum dixerim. Sed in promptu est commoda Toupii emendatio Ἀσκληπιῶν. Hanc utique antiquam Patronymicorum formam esse docui supra ad v. 422. Recentiores editi Ἀσκληπιαδῶν.

1376. ἀριστόμαντις, i. e. ἄριστος μάντις. Sic enim adjectivum poetis nonnunquam cum substantivo coalescit. Nonnus αἰνογιγάντων lib. iv. versus finem pro αἰνῶν γιγάντων. Theocritus αἰνολέοντα, xxv. 168. Adde ex Anthologia; μουνολύκων, p. 49. αἰνόλυκον, p. 250. αἰνοτύραννος, p. 401.

Ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
Καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
Κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν Παιωνίας
Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.
Φιλ. Ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
Βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς ᾅδου μολεῖν;
Οἴ μοι· τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
Τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν;
Ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'· εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
Εἰς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι; τῷ προσήγορος;
Πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
Ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
Ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἵ μ' ἀπώλεσαν;
Πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου;
Οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει·
Ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
Δοκῶ προλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
Μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
Καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.
Χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,

1386. τί με, τί δῆτ'] τί με τῇδ' Turneb. τί μ' ἔτι δῆτ' Br. ex Toupii emendatione.
1392. ἐμοὶ] ἐμοῦ Ald.
1395. τεῦ] τῷ Ald.
1400. τάδε] τόδε Ald.

1386. τί με, τί δῆτ'. Toupio placet τί μ' ἔτι δῆτ'.

1392. κύκλοι. De oculis Philoctetæ interpretatur Camerarius; et ſic κύκλοι apud Sophoclem *oculos* ſignificant, ut Œd. Tyr. 1301. Apud Ariſtid. tom. i. 78. κύκλοι ὀφθαλμῶν. Conſtructio ſic inſtituenda videtur: ὦ κύκλοι, ἰδόντες πάντα τὰ ἀμφὶ ἐμοί.

1399. τἄλλα, i. e. τὰς πράξεις.

Ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἵτε σοῦ καθύβρισαν
Γέρας πατρὸς συλῶντες, οἳ τὸν ἄθλιον
Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ
Ὀδυσσέως ἔκριναν· εἶτα τοῖσδε σὺ
Εἶ ξυμμαχήσων, καί μ' ἀναγκάζεις τόδε;
Μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ἅ μοι ξυνώμοσας,
Πέμψον πρὸς οἴκους· κἀυτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
Ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
Χ' οὕτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσῃ χάριν,
Διπλῆν δὲ πατρός· κοὐ, κακοὺς ἐπωφελῶν,
Δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.
Νε. Λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
Θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
Φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.
Φιλ. Ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία, καὶ τὸν Ἀτρέως
Ἔχθιστον υἱὸν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;
Νε. Πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
Παύσοντας ἄλγους, κἀποσώζοντας νόσου.
Φιλ. Ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῇς ποτε;

1402. οἵτε] εἴ γε Br.
1403. γέρας πατρὸς] πατρὸς γέρας Ald. Br.
1403—1405. οἳ τὸν—ἔκριναν, ut spuria omittit Br.
1406. καί μ'] κἄμ' Br.
Ibid. τόδε] τάδε Ald. Br.
1419. κἀποσώζοντας] κἀποσώσοντας Br.

1404. ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως. Hoc non prius commemoratum fuerat (v. 417. et seq.) negligenterque adeo Sophocles Philoctetæ cognitum facit.

1420. δεινὸν αἶνον αἰνέσας, *dirum consilium dans:* αἰνεῖν utique nonnunquam valet *suadere, hortari.* Æschyl. Choeph. 553. αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας. Idem, Supplic. 187. ἰὼν προμηθείαν λαβεῖν Αἰνῶ.

Νε. Ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ὁρῶ τελούμενα.
Φιλ. Καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνῃ θεούς;
Νε. Πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;
Φιλ. Λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε;
Νε. Σοί που φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόσδε μοι.
Φιλ. Πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναί θέλεις;
Νε. Ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
Φιλ. Ὀλεῖς με, γινώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
Νε. Οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν.
Φιλ. Ἔγωγ' Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.
Νε. Ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὅρα.
Φιλ. Οὐδέποθ' ἑκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
Νε. Τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἴ σε γ' ἐν λόγοις
Πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;
Ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
Ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας.
Φιλ. Ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
Ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγὼν,
Πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον.
Καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας· ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

1421. ὁρῶ] ἐσορῶ Br.
1422. καταισχύνῃ] καταισχύνειν Ald.
1424. τάδε] τόδε Br. e cod. B.
1425. τοιόσδε μοι] τοιόσδέ μου Ald. τοιόσδ' ἐμοῦ Br.
1428. γινώσκω] γιγνώσκω Br. e cod. A.

et in eadem fab. v. 1003. ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ. Adde Hesiod. Op. et D. v. 202.

1426. ἐκδοῦναι, *cedere, concedere*. Vide supra ad v. 995. Supplendum etiam ἐμέ: θέλεις ἐμὲ ἐκδοῦναι, *cupis, ut ipse concedam*.

1433. ἐν λόγοις. Abundat præpositio. Vide annotata ad Trachin. 903.

Τροχαῖοι.

Νε. Εἰ δοκεῖ, ϛείχωμεν.
Φιλ. Ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.
Νε. Ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν.
Φιλ. Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.
Νε. Αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;
Φιλ. Μὴ φροντίσῃς.
Νε. Τί γὰρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;
Φιλ. Ἐγὼ παρὼν —
Νε. Τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις;
Φιλ. Βέλεσι τοῖς Ἡρακλείοις —
Νε. Πῶς λέγεις;
Φιλ. Εἴρξω πελάζειν σῆς γε τέτους τῆς πάτρας.
Νε. Εἴγε δρᾷς ταῦθ', ὥσπερ αὐδᾷς, ϛεῖχε προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀνάπαιϛοι.

Ηρ. Μήπω γε πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
Ἀΐῃς μύθων, παῖ Ποίαντος·
Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
Ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.
Τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν, οὐρανίας
Ἕδρας προλιπὼν,

1450. πρὸς ὠφέλησιν diviſim Ald. Turneb. Br.
1451. Ἡρακλείοις] Ἡρακλέους Br.
1453. γε τέτους τῆς deſunt Ald. Br.
1454. εἴγε] ἀλλ' εἰ Ald. ἀλλ', ὦ φίλε, εἴγε Br.

1454. προσκύσας χθόνα. Vide annotata ſupra ad v. 666.

Τὰ Διὸς φράσων βουλεύματά σοι,
Κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλῃ.
Σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

Ἴαμβοι.

Καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
Ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους,
Ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὁρᾷν.
Καὶ σοὶ (σάφ' ἴσθι) τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν·
Ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
Ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσῃ λυγρᾶς,
Ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
Πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ
Πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα.
Ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
Τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν
Κόμιζε. Καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
Παρῄνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
Ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν.

1461. Διὸς] Διός τε Br. e 3 codd.
1475. ἐκλαβὼν] ἐκβαλὼν Ald.
1476. πλάκα] πλάκας Br. e cod. E.

1461. τὰ Διός. Lege metri caufa: τὰ Διός τε.

1466. ἀθάνατον ἀρετὴν, *immortale decus*. Suidas: ἀρετή. Ἀνδοκίδης καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ, εὐδοξία. Plato, p. 1197. E. ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου. Conf. Eurip. Oreft. 807. Helen. 1170.

Ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον,
Οὗτος σὲ, καὶ σὺ τόνδ'· ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
Παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον·
Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
Τόξοις ἁλῶναι· τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
Πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
Ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς· "ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
"Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

Ἀνάπαιστοι.

Φιλ. Ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
Χρόνιός τε φανεὶς,
Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.
Νε. Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.
Ηρ. Μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράττειν·
Καιρὸς καὶ πλοῦς
Ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.
Φιλ. Φέρε νυν στείχων, χώραν καλέσω.
Χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
Καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβλῆς,

1489. ἡ γὰρ εὐσέβεια] οὐ γὰρ ηὐσέβεια Br. 1495. πράττειν] πράσσειν Br. ex Dawesii emendatione.

1489. ἡ γὰρ εὐσέβεια. Legendum cum Dawesio, p. 241.
——— οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

1501. κτύπος ἄρσην πόντου. Masculum vocat fragorem ponti, propter soni raucedinem. Hinc et Spencerus nostras: Fairy Queen, book ii. canto 12. stanza 33.

Οὗ πολλάκι δὴ τὐμὸν ἐτέγχθη
Κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου,
Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
Νῦν δ', ὦ κρῆναι, γλύκιόν τε ποτὸν,
Λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
Δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
Χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
Καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
Ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,

1502. ἐτέγχθη] ἐτέγχθην Br. 1508. λείπομεν] λείπωμεν Ald.
1505. Ἕρμαιον] Ἑρμαῖον Br. 1511. καί μ'] κᾄμ' Br.

With that the rolling ſea, reſounding ſoft
In his big baſe, *them fitly anſwered.*

Ibid. προβλής. Cum κτύπος connectunt, nullo ſenſu. Legendum et diſtinguendum :

Καὶ κτύπος ἄρσην πόντου, προβλής θ'.

Προβλής, *promontorium.* Homerus ut adjectivum adhibet, cum ἀκτῇ, πέτρα, σκόπελος connectens. Alii contra ut ſubſtantivum : vid. v. 959. Antipater, Antholog. p. 60.

Πούλυπος εἰναλίῃ ποτ' ἐπὶ προβλῆτι τανυσθείς.

Oppianus, Halieut. v. 252.

Στὰς δὲ κατὰ προβλῆτος——

1502. ἐτέγχθη. Legendum forte cum Heathio τέγχθην. Accuſativus certe κρᾶτα nullum alioqui locum hic habet : κρᾶς autem nominativus an in uſu ſit non comperi.

1507. γλύκιον. Scriptum fuiſſe et Λυκίον auctor eſt Scholiaſtes, fontemque in inſula Lemno fuiſſe, Λυκίον dictum. Mihi maxime placeret γλύκιμον, modo Veteres ut κάλλιμος et κύδιμος ita γλύκιμος quoque dixerunt.

1509. δόξης—ἐπιβάντες. Vide annotata ad Œd. Tyr. 790.

Γνώμη τε φίλων, χ' ὠ πανδαμάτωρ
Δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.
Χο. Χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
Νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

1515. νῦν] ἰδοὺ Ald. Ibid. ἀολλεῖς] ἀολλέες Turneb.

1515. ἀολλεῖς. Ita bene ed. Ald. ut legendum quoque conjecerat Bentleius vir ſummus ad Phalarid. Epiſt. Vulgo, ἀολλέες.

1517. νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι, *ut veniant* (Nymphæ ſc.) *reditus* (vel *curſus* noſtri) *tutrices*. Σωτῆρας genere maſculino, licet de fœminis ſermo ſit. Sic Æſchylus, Agam. 673.

Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο.

SOPHOCLIS FRAGMENTA

EX

EDITIONE BRUNCKIANA.

DEPERDITORUM
SOPHOCLIS DRAMATUM
FRAGMENTA.

ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β.

DUAS hoc titulo fabulas edidit Sophocles. In priore, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem a Junone actus, filiumque Learchum interficiens, cujus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio se ipsum multans. Vide Apollodorum i. ix. 2. (s. p. 39.) Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ad Comici Nubes, ubi rusticus, quum a Socrate jubetur capiti coronam imponere, ait:

Ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

ad quem locum in scholiis inter alia hæc leguntur: Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε· προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται· οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Alius: Ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος παρὰ Φρίξου. Tertius: Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει· ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον· μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρίξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. Cum istis comparentur, quæ congessit Apostolius ad Proverbium Μὴ θεᾶς ἄνθρωπον, ὡς Ἀθάμας: facile quivis sentiet quem ille descripsit, et Comici enarratores idem Sophoclis drama innuisse, Heathiumque nugari, quum ait *Prioris Athamantis argumentum haberi apud Apostolium Prov. xiii. 46. de posterioris vero argumento videnda esse*

Scholia ad Aristoph. Nub. 256. Utroque in loco una eademque res narratur; recentiorque Apostolius veteres criticos pæne ad verbum exscripsit.

Vide Lexicon in Ἀγχήρης. Βρυαζούσης. Ἔπιπλα. Ἐπιστίγματα. Ἕρκεσι. Ἐχρωματίσθη. Ἐψία. Καταγνῶναι. Λευκὴν ἡμέραν.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

I. Stobæus, Ecl. p. 127. Theophilus ad Autolycum, lib. ii. cap. 37.

Εἰ δείν᾽ ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.
Δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

II. Idem, Floril. tit. xlviii. p. 183.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur Aristides, tom. ii. p. 288. Libanius, epist. xxxiii. Zenobius, Proverb. v. 98. Agellius, xiii. 18. Platonis errorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit, tom. i. p. 173. Operam perdidit Wolfius, quum eum quæreret in superstitibus Sophoclis fabulis.

III. Idem, tit. xcviii. p. 409.

Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

In edito Stobæo tributus hic senarius Sophocli, sed omisso dramatis titulo. Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι. Similis est sententia in Flagellifero, v. 125.

IV. Idem, tit. cxv. p. 473.

Τοὺς δ᾽ αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
Τοιούσδ᾽ ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε,
Καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι·
Ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν
Μάστιγ᾽ ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον,
Τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Vetera exemplaria adscriptum habent lemma Σοφοκλ. Οἰδίποδι, falso. Manifestus error Grotium permovit, ut dramatis titulum mutaret, Oïleumque sufficeret Œdipodi, e Cicerone, cujus locum mox proferemus. Sed fefellit eum conjectura. Oïleum nec Sophocles docuit, nec Euripides, cujus tamen inter fragmenta hos versus retulit in quemvis lapsum proclivis Barnesius, ut et duos alios senarios, quos exhibet Stobæus initio tit. xlvi. qui sunt ex Euripidis Syleo. Hominem seduxit Grotii ipsius error in Excerptis, p. 396.

ubi hi verſus deſignantur tanquam ex Euripidis Oïleo, quos in Florilegio tamen Sophocli adſcripſerat. Sobrie iſta accuravit Muſgravius. E Sophoclis Ajace Locro verſus hos deſumtos eſſe inter eruditos conſtat, quo in dramate recitabantur e Chori vel alius perſona Oïleum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. Hoc oſtendit Cicero, Tuſcul. iii. 29. "Itaque Oïleus ille "apud Sophoclem, qui Telamonem antea de Ajacis morte conſo- "latus eſſet, is quum audiſſet de ſui, fractus eſt. De cujus com- "mutata mente ſic dicitur:

Nec vero tanta præditus ſapientia
Quiſquam eſt, qui aliorum ærumnam dictis adlevans,
Non idem, quum fortuna mutata impetum
Convertat, clade ſubita frangatur ſua;
Ut illa ad alios dicta et præcepta excidant.

V. Schol. Euripidis ad Alceſtin 453. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ,

Καὶ πεξὰ καὶ φορμικτά.

καὶ πέξαι δέ τινες ἕτεραι λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

VI. Schol. Comici ad Aves 934. Σπολὰς, διφθέρα ὁποιαοῦν. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ·

κατάστικτε κυνὸς

Σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Pollux, vii. 70. σπολὰς δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη, καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει· Σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

VII. Vide Lexicon in Ἑλλάς.

ΑΙΓΕΥΣ.

I. Strabo, lib. ix. p. 392. D.

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
Πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ
Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν·
Νίσῳ δὲ τὴν ἀνόμαλον ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
Εἴληχε Πάλλας.

De diviſione regni Attici inter Pandionis filios vide Meurſium

Regni Attici ii. 15. In tertio verſu νέμειν, quod *habitare, poſſidere* ſignificat, pendet ab ὥρισε. Male vulgo legitur, νέμων.

II. Scholiaſtes Comici ad Equites 84.

> Ἐμοὶ δὲ λῷςον πῶμα ταύρειον πιεῖν,
> Καὶ μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

Hos quidem verſus laudat Scholiaſtes ex Helena Sophoclis, legitque in priore αἷμα ταύρυ γ' ἐκπιεῖν. Utrumque male. Sunt ex Ægeo. Vide Caſaubonum ad Athenæum, p. 234. et Heſychii interpretes ad gloſſam Ταύρειον πόμα. Euſtathius, p. 832. l. 41. ἦν δὲ καὶ ποταμῦ ὄνομα Τροιζηνίυ, Ταῦρος· ἐξ ῦ καὶ ὕδωρ Ταύριον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' ῷ, φασὶ, καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. Lectionem enarratoris Comici ſecutus Grotius, hos verſus ſic reddidit:

> *Potare tauri ſanguinem melius mihi,*
> *Maledicta quam tot tantaque iſtorum pati.*

Obſervat vetus interpres Comici e Symmacho, opinionem de epoto taurino ſanguine, quo ſibi mortem conſciverit Themiſtocles, e male intellecto Sophoclis loco ortam eſſe. Nempe πῶμα ταύριον pro taurino ſanguine acceperunt, unde αἷμα ex gloſſa intruſum fuiſſe videtur. De Themiſtoclis morte vide Thucydidem, p. 90. et Dukeri notam 87.

III. Pollux, x. ſect. 160. καὶ κέςρα δὲ, σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς·

> Κέςρα σιδηρᾶ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
> Πλέον ἀλοῆσαι.

Sic legendum; non, ut in Polluce editum eſt, ἀλοῆσαι πλεῖον: nec πλεῖον ἀλοιῆσαι, ut Heathius.

IV. Stephanus in Χώρα—ἡ ἀπὸ τῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τῦ ἕδρα ἑδρίτης, ἑσπέρα ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ·

> Ἐκλύομεν· ὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ.

καὶ ἐν Ἡρακλεῖ·

> Στρέφυσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν.

Vide Toupii Epiſt. crit. p. 123.

V. Pindari Schol. ad Pyth. ii. 62. Πειρατὰς, τὺς κατὰ πέλαγος λῃςὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τὺς ἐν ὁδῷ κακυργῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδυρὺς αὐτὺς λέγυσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ·

> Ἔπαυσ' ὁδυροὺς λυμεῶνας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ·

> Πῶς δῆθ' ὁδυρὸν οἷος ἐξέβης λαθών;

Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium, p. 194.

VI. Schol. Homeri ad Odyss. H. 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ. (male vulgo ἐν Ἀργεῖ)

Ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς,
Κἂν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα
Κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει πτερόν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Vide Lexicon in Ἀρύθμων.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

I. Athenæus, p. 122. et ex eo partim Eustathius, p. 653.

Τοιαῦτα τοίνυν πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ
Λέγω· σὺ δ' αὐτὸς, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, τὰ μὲν
Δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

II. Photius in Lexico MS. citatus ab Albertio ad Hesychium, tom. i. col. 1472.

Ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον· ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφ. Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει·

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι
Σφηκοὶ κελαινόρινες.

Ultima Glossatoris verba tanquam Tragici versum exhibuit Albertius, miro errore. Eadem habet ex eodem fonte petita, sed omisso fabulæ titulo, auctor Etymol. M. pag. 385. initio. Huc pertinet Hesychii glossa: Σφηκοὶ, οἱ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι.

III. Vide Lexicon in Ἀναρκτον. Ἀνθοβόσκον. Ἀπιστεῖ. Ὀρθόπτερον.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Genuinus hic est dramatis titulus, a librariis passim depravatus. Perperam citatur Sophocles ἐν Αἰχμαλώτοις, vel Αἰχμαλώτοισιν, quod posterius quidem ad verum propius accedit. Argumentum e Trojana historia sumtum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Trojanæ mulieres captivæ, ut in Troasin Euripidis: sed diversa fuit tractandi ratio, quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama.

I. Harpocration in ἀπομάττων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν·

Δεινότατοι ἀπομακτῆρα μεγάλων ξυμφορῶν.

II. Pollux, x. sect. 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πήλινον, ὃ περιείληφε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνων τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἀσπὶς μὲν ἡμῖν, λίγδος ὥς, πυκνὸν πατεῖ.

Videnda ad eum locum docta Hemsterhusii nota.

III. Schol. Comici ad Ranas 233. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερεὶ λύρας.

Pollux, iv. sect. 62. Καὶ δόνακα δέ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κέρατος ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκεν· Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερεὶ λύρας.

IV. Suidas in Ὑπὸ παντὶ λίθῳ—Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

Laudat hunc versum Scholiastes quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium ad quod adludit Comicus, Thesmoph. 536.

V. Stephanus in Βωμοὶ—τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι.

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών.

VI. Idem in Εὐρώπη—λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ ι Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

Legendum forte μακράν. *et longe ab Europa.*

VII. Idem: Χρύση, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σοφ. Λημνίαις·

Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι.

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην.

Confudit Stephanus duas Chryses Lemniam et Troïcam. In Lemniarum versu intelligenda Chryse Lemni vicina: in Captivis vero Chryse Troïca, quod ostendit adjuncta Κίλλα, urbs agri Trojani. *Salmasius.*

VIII. Vide Lexicon in Αἰχμόδετος. Ἀλιτροσύνη. Ἀμφίλινα. Ἀνηκές. Ἀπαθής. Ἄσιπλον. Ἄχνην. Βαιαί. Ἐμπλεύρου. Ἐνόπαις. Ἐντεροπανίαις. Ἐπιμάσσεται. Ἴαννα. Ἱερόλας. Ἰχλορεύσομεν. Φαῦλον.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἢ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙ.

Duplici titulo insignita fabula, cujus argumentum fuisse videtur mors Acrisii juxta oraculum a Perseo nepote interemti. Historiam vide in Apollodori Bibliotheca, l. ii. cap. iv. 4. (s. p. 95.)

I. Stobæus, Floril. tit. viii. p. 51.

Βοᾷ τις; ὢ ἀκούετ'· ἢ ὑλακτῶ μάτην;
Ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

II. Idem, tit. xii. p. 79.

Ἀλλ᾽ οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Hunc verſum huic Sophocleo dramati adſcribit cod. Vindob. et ſequentem Aloadis.

III. Idem, tit. lxii. p. 237.

Δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ
Κῶλον ποδισθεὶς, πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει.

IV. Idem, tit. lxxiv. p. 325.

Ἄλλως τε καὶ κόρη τε κ᾽ Ἀργεία γένος,
Αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ᾽ ἔπη.

V. Idem, tit. lxxix. p. 339.

Ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα
Πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει.

VI. Idem, tit. cviii. p. 457.

Θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ
Πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.

VII. Idem, tit. cxx. p. 489.

Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

VIII. Ibidem, p. 491.

Τὸ ζῆν γὰρ, ὦ παῖ, παντὸς ἥδιστον γέρας.
Θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς.

Indicem dramatis, e quo hi verſus ſumti, dat Regius Stobæi codex.

IX. Idem, tit. cxxvi. p. 515.

Χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι
Τὸν ζῶντ᾽ ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.

X. Heſychius in fine Lexici col. 1603.

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

XI. Athenæus, lib. x. p. 466. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ὅσα πλεῖστα εἶχεν, ὥς φησιν ὁ Τραγικός·

Πολὺν δ᾽ ἀγῶνα παρθένοις κηρύσσεται,
Χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν,
Καὶ κοῖλα χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα
Ἐκπώματ᾽, εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.

XII. Stephanus in Δώτιον—ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίοις·

Κἀμοὶ τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ
Ἀγχοῦ προσῆψεν ἐλαφρὸς ἐν δισκήματι.

XIII. Idem. Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν· τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις.

XIV. Vide Lexicon in Ἄδοξα. Ἀκτίτης. Ἀλοίματα. Ἀνταίαν. Ἀπόδρομον. Ἀποφανθείς. Ἀρώματα. Ἄστομος. Βίδην. Ἰλλάδας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Dramatis ſincerus titulus eſt Ἀλέξανδρος, non, ut ſæpe citatur, Ἀλέξανδρα. Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, poſtquam in ludis omnium certaminum victor evaſiſſet. Vide Hygini fab. xci.

I. Stephanus in Ἄστυ—ἀπὸ τοῦ ἄστος, τὸ ἀστίτης. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ·

Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

καὶ

Βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας.

II. Idem in Ἔφεσος—τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος· εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου· οὕτω καὶ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς.

III. Euſtathius, p. 404. ubi de nominum in της tono agit: Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Ἀλεξάνδρῳ, Στείχων ἀγρώστην ὄχλον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν.

IV. Vide Lexicon in Δύσαυλος. Θηλάστρια. Μαιεύτριαν. Μνείαν.

ΑΛΗΤΗΣ.

Diverſimode ſcriptus occurrit hujus fabulæ titulus, Ἀλείτης, Ἀλήτης. Poſterius ubique obſervo in Stobæi codice, præterquam duobus in locis, ubi primum ſcriptum fuerat, Ἀλείπτῃ, quod ab eadem manu emendatum in Ἀλήτῃ. Videtur autem eſſe nomen proprium viri. Nam de fabulæ argumento nihil compertum habemus. Memoratur Aletes, unus ex Herculis poſteris, qui poſt Heraclidarum in Peloponneſum reditum Corinthum obtinuit; unde Pindaro, Olymp. xiii. 17. Corinthii appellantur παῖδες Ἀλάτα. Vide Pauſaniam, p. 120. Eſt etiam ἀλήτης nomen appellativum, πλανήτην, *erronem* ſignificans; quo Noſter utitur in Œd. Col. Inde petitum acumen dicti, quod in proverbium ceſſit, δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. Vide Zenobium, iii. 22.

I. Stobæus, Floril. tit. iii. p. 15.

Ψυχὴ γὰρ εὔνους, καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον,
Κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις.

II. Idem, tit. xxxv. p. 141.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά.

III. Idem, tit. xxxvi. p. 145.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ,
Λέληθεν αὑτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς.

Recte Grotius hos verſus deſignat tanquam ex Sophoclis Alete, quod confirmat adſcriptum lemma in cod. Vindob. Geſnerus eos tribuit Euripidi in Dictye.

IV. Idem, tit. lxxxviii. p. 361.

Ἀλλ' εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
Σήμαιν' ὅτε τ' εἶ καὶ πόθεν· τὸ γὰρ καλῶς
Πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.

V. Idem, tit. lxxxix. p. 363.

Ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
Γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλὸν
Εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον.

VI. Idem, tit. cv. p. 439.

Τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτοῦ,
Ἢ μικρὸν, ἤτοι μηδαμοῦ τιμώμενον;
Οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.

VII. Idem, tit. cvi. p. 445.

Δεινόν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν ἄπο
Βλαστόντας, εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς·
Τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γενναίων ἅμα
Γεγῶτας, εἶτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.
Οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
Πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
Ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα·
Τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τούσδε τὴν ἐναντίαν
Δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν.
Κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτυχεῖ κακὸς γεγώς.

V. 8. elegantem codicis lectionem restitui, τούσδε. Vulgo, τῶνδε. *Quod autem ad scelestos adtinet, hos*—Sicque legendum esse jam olim conjecisse desideratissimum Valckenarium ex illius schedis comperio.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. Porphyrius, Quæst. Homer. i. Σοφ. Ἀλκμαίωνι·

Εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
Ἐπήβολον καλῶν σε.

II. Plutarchus de audiendis poetis, p. 35. Ἂν δὲ φαίνηταί τις ἐπιλήψεως δεόμενος, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβάνου, ὥσπερ ὁ τραγικὸς Ἄδραστος, τοῦ Ἀλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν,

Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.

ἀπεκρίνατο·

Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο.

Hos versus iterum profert Plutarchus in libro de capienda ex ini-

micis utilitate, p. 88. E Sophoclis Alcmæone petitos eſſe probabiliter opinabatur Valckenarius.

III. Vide Lexicon in Αἰνῶ. Ἀραίας.

ΑΛΩΑΔΑΙ Σάτυροι.

Sic ſcribi debet dramatis hujus titulus. Vide Hemſterhuſium ad Luciani Contemplantes, p. 494.

I. Stobæus, Floril. tit. ix. p. 53.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον.

II. Idem, tit. xii. p. 79.

Καλὸν τὸ κεύθειν, κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

III. Idem, tit. xiii. p. 83.

Καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα.

IV. Idem, tit. xxxiii. p. 139.

Ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.

V. Idem, tit. xxxvi. p. 143.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐςί σοι;
Τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπηρ' ἔπη.

VI. Idem, tit. xli. p. 161.

Μὴ πάντ' ἐρεύνα· πολλὰ καὶ λαλεῖν κακόν.

VII. Idem, tit. xliii. p. 163.

Κοὐκ οἶδ' ὅ, τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν.
Ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
καταινικῶνται,
Ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκο;

Vide Valckenarium, Diatr. Eurip. p. 15.

VIII. Idem, tit. liv. p. 207.

Δοκῶ μὲν, οὐδείς· ἀλλ' ὅρα, μὴ κρεῖσσον ᾖ
Καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν,
Ἢ δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

IX. Idem, tit. lxxvi. p. 331.

Παῦσαι· καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρὸς,
Εἴπερ πέφυκά γ'· εἰ δὲ μὴ, μείων βλάβη.
Τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

Recte in Reg. cod. ſcriptum μείων βλάβη, uti et legendum eſſe conjecerat olim Geſnerus pro vulgato μείζων. Vide quæ obſervavi ad Æſchyli Prometheum 1021. Grotius dedit τίς ἂν βλάβη; Sunt autem iſta Oti vel Ephialtæ ad aliquem qui geminos illos mor-

tali ſatu editos arguebat, Neptunumque patrem eorum eſſe negabat.

X. Idem, tit. lxxvii. p. 333.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
Ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

Horum ſenariorum alterum profert Clemens, Strom. vi. p. 741. ſed interpolatum.

XI. Idem, tit. xci. p. 371. et Plutarchus de audiendis poetis, p. 21.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους,
Αὖθις δὲ τιμὰς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης
Τυραννίδος ἐσάγουσιν ἡδίστην ἕδραν.
Κἄπειτα δ' οὐδεὶς ἐχθρὸς ἔστε φύεται
Πρὸς χρήμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν.
Δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα,
Καὶ πρὸς τὰ βατὰ δὴ, χὠπόθεν πένης ἀνὴρ
Μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν.
Καὶ γὰρ δυσειδὲς ὄμμα καὶ δυσώνυμον,
Γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν, εὔμορφόν τ' ἰδεῖν.
Μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία
Πάρεστιν αὐτῷ, κἀπικρύψασθαι κακά.

V. 3. τυραννίδος ἐσάγουσιν. In cod. ſcriptum τυραννίδος τ' ἄγουσιν. Grotius prava conjectura dederat θακοῦσιν. Divitiæ ἄγουσιν εἰς ἕδραν. Librarii ſollemni errore exciderat compoſiti verbi præpoſitio. V. 4. cod. dat κἄπειτα. V. 7. δὴ fulciendo verſui aptum inſeruit Heathius. Male Grotius: καὶ πρὸς τὰ βατά· καὶ ἔποτ' ἂν πένης ἀνήρ. In Plutarchi edit. Aldina legitur καὶ ὁπόθεν: in cod. vero emendate, χὠπόθεν. V. 8. cod. μηδ' εἰτυχῶν. Vera eſt Plutarchi lectio ἐντυχὼν, hac ſententia: καὶ πρὸς τὰ βατὰ, καὶ ἔνθα, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν: *et eo, quo ſi pervenerit pauper, non tamen efficiet, ut voto ſuo potiatur.* Vel etiam ellipſin hoc modo ſupplere poſſis: καὶ τυγχάνει ὧν ἐρᾷ ἔνθεν, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν τυχεῖν. V. 9. ὄμμα legitur in cod. Reg. Vulgo, σῶμα. V. 10. γλώσσῃ dativus eſt. Ut εὔμορφον opponitur τῷ δυσειδὲς ὄμμα, ſic γλώσσῃ σοφὸν opponitur τῷ δυσώνυμον, quod rariori ſignificatu hic *prave loquentem* notat. Neſcio quid ſibi velit Heathius γλώσση caſu recto legens, tanquam ſi de vi non divitiarum, ſed eloquentiæ hic ageretur. V. ult. cod. κἀποκρύψασθαι.

XII. Ælianus de Nat. Animal. vii. 39. Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἐλα-

φον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τὰς τᾶ ἐναντία μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν εἰπόντα,

Νομὰς δέ τις κεροῦσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
Καθεῖρπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν·

ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρυς
Στόρθυγγας εἷρπεν ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλυ ἐν τοῖς Ἀλωάδαις. Penultimi verſus voces invertit Heathius legens μύξας ἄρασα. Neſcio an ob metrum. Sed animadvertere debebat vocem μύξας ſic poſitam ſenarii ſecundam ſedem tenere, quæ ſpondeo non magis quam quarta permiſſa eſt. Equidem crediderim vocem μύξας, alioquin probam, hic a Tragico adhibitam non fuiſſe. Quid, ſi legamus :

Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρυς.

XIII. Vide Lexicon in Ἐφυμνεῖς.

ΑΜΥΚΟΣ Σατυρικός.

Vide Lexicon in Λαγός. Σιαγόνος.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Comici ad Ranas 484. Ὠρακιάσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριάσαι, ἀπὸ τᾶ τὴν ὥραν αἰκίζειν· τῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ·

Τὸ δ' ὠχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας.

II. Idem ad Veſpas 1501. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ·

Ὁ πιννοτήρης τῦδε μάντεως χοροῦ.

Forte ſcripſerat Tragicus :

Ὁ πιννοτήρης τοῦδε χωρεῖ μάντεως.

III. Athenæus, lib. x. p. 454. poſtquam Tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines ruſtici literarumque rudes, deſcribentes literarum figuras, ænigmatice perſonarum nomina deſignant, Sophoclis meminit ruſticum inducentis, qui literarum formas non verbis, ſed ſchematibus et geſtu ſaltando exprimeret : Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παραπλήσιον ἐποίησεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ, τὰ γράμματα παράγων ὀρχούμενον.

IV. Strabo, lib. ix. p. 399. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα Ῥαμνῦς, τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα Ψαφὶς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δέ πυ καὶ τὸ Ἀμφιαράειον ἐςὶ τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπυ φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς,

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
Αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίςῳ δίφρῳ.

Ex Amphiarao hos verſus eſſe opinatur Meurſius, qui et in Alcmæone et in Eriphyla eſſe itidem potuerunt.

V. Ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει· κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ. Scholiaſtes MS. Platonis. Confer Zenobium, ii. 14.

VI. Vide Lexicon in Ἁγνίσαι. Ἀλεξαίθριον. Κατεφρόνει. Πελόν. Τρασιά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Vide Scholiaſtam noſtrum ad Œd. Col. 403. et Lexicon in Ἀμφιτίρμως. Ἄτμητον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Vide Lexicon in Παρασάγγαι.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ Σατυρική.

I. Eratoſthenes, Cataſteriſm. 16. Τὴν Κασσιέπειαν ἱςορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσιν, εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα.—Idem, 36. Τοῦτο τὸ κῆτός ἐςιν ὃ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσι· Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄςρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱςορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ.

II. Athenæus, lib. xi. p. 482. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησίν·

Ἵπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυςολεῖς χθόνα;

Profert etiam hunc ſenarium Euſtathius in Iliad. Υ. p. 1281. adjuncta interpretatione: ἱππότης ἥκεις ἢ διὰ πλοίου; Confer Valckenarium ad Herodotum, p. 498. 8.

III. Phrynichus, Ecl. nom. Att. p. 164. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα· εὑρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω·

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιςολάς.

IV. Schol. Theocriti ad Idyll. iv. 62. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ.

V. Heſychius: Κουρίον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ·

Ἡμῖν σύ τοι κούρειον ἠρέθης πόλει.

Νόμος γάρ ἐςι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ
Θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

Videndi Hesychii interpretes. Κούρειον, juxta Etymol. M. auctorem, καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγγράφοιτο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. Sophocles hic aliter accepisse videtur pro humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.

VI. Pollux, x. sect. 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ Αὐτολίθοισι λημίθοις ἔφη, δηλῶν ἀλαβάστους μονολίθους. Perperam in Onomastico legitur αὐτοχείλεσι nullo sensu: αὐτόλιθος est μονόλιθος, ut in Philoct. 35. αὐτόξυλον ἔκπωμα est ποτήριον μονόξυλον. Nihil verius videtur hac Hemsterhusii conjectura.

VII. Vide Lexicon in Ἀμβλίσκει. Ἀμφίπρυμνον. Ζευξίλεως. Μάσθλητας. Οἴαταν. Σαλητόν.

ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

I. Eustathius in Iliad. Γ. p. 307. e Strabone, p. 608. Σοφοκλῆς ἱςορεῖ ἐν ἁλώσει Ἰλίου παρδαλέην τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνέτων εἰς Θρᾴκην περισωθῆναι, κἀκεῖθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἐνετικήν. Pertinent ista ad Antenoridas cujus dramatis mentio initio argumenti Ajacis. Male accepta Strabonis verba Fabricio aut nescio cui alii occasionem dedere Sophocli drama adfingendi, quo titulo nullum umquam edidit, Ἰλίου ἅλωσιν.

II. Athenæus, lib. ix. p. 373. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις·

Ὄρνιθα, καὶ κήρυκα καὶ διάκονον.

Vide Lexicon in Ἀφειψιασάμην. Ἐκβαβάξαι.

ΑΤΡΕΥΣ ἢ ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ.

Sic erat titulus dramatis, non Μυκῆναι, ut vulgo legitur. Posterius nomen a personis, quibus constabat chorus, ut Τραχίνιαι, Φοίνισσαι, Σκύριαι, alia.

I. Scholiastes Euripidis ad Hippolytum 309.

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται,
Θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

Μὰ in his versibus, negationi, quæ in amissis versibus præcedebat, confirmandæ adhibetur, ut semper apud veteres et probatos scriptores; quod divinare poterat vir doctus, qui hoc exemplo abusus est in Miscell. Observ. vol. v. p. 281. In Platonis loco quem protulit Berglerus, legendum procul dubio καὶ νὴ Δία.

II. Vide Lexicon in Ἐπισπάσει.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ.

Diverſi ſunt ejuſdem dramatis tituli, quod primus animadvertit acutiſſimi vir ingenii Joannes Toup, Epiſt. crit. p. 133. Ad titulum adludit Cicero obſcura ſententia in epiſt. ad Quintum fratrem, ii. 16. Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video eſſe feſtive, nullo modo probavi.* Athenæus, lib. viii. p. 365. Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας—διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit autem, quod liquido e fragmentis apparet, drama ſatyricum.

I. Stobæus, Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λάθα
Πιερίσι στυγερὰ κἀνάρσιος·
Ἁ δὲ μνᾶσίς γ' εὐποτμότατος,
Θνατοῖς μελέου
Ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.

II. Athenæus, lib. i. p. 17. et ex eo Euſtath. in Odyſſ. P. p. 642.

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
Ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
Κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον·
Ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

V. 1. ἀμφὶ θυμῷ valet *præ ira*, quod Caſaubonum fugiſſe miror. Vide quæ notavi ad Apollonii Argon. ii. 96. De matularum uſu in conviviis, quod Sybaritarum inventum fuiſſe perhibetur, vide Gatakerum, tom. i. p. 293.

III. Idem, lib. xv. p. 679.

Οὔ τοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς
Φοροῦντα, κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν,
Γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

IV. Idem, lib. xv. p. 686.

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
Κρητῆρ'· ἀνὴρ δ' οὐδεὶς, πρὶν ἂν φάγῃ, καλῶς,
Ὁμοῖα, καὶ βοῦς ἐργάτης, ἐργάζεται.

V. Schol. Pindari ad Iſthm. ii. verſum penult. Τὸ γὰρ ἀπόνημον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ·

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων,
Ἀπόνεμον.

καὶ πάλιν·

Νέμει τις, ἢ πάρεστι, τίς ξυνώμοσε.

Vide Toupium ad Theocriti Epithalamium Helenæ 48.

VI. Pollux, x. sect. 133. Τὰ δὲ ναυτικὰ σκεύη—πλῆκτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ·

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
Πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν.

VII. Plutarchus, Moral. p. 74. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παροξύνων Ὀδυσσεὺς, οὔ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησίν·

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια
Δέδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος, καὶ ἀποπλεῖν λέγοντος·

Ἐγῷδ' ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
Ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.

Vocem ἐδώλια, qua utitur Noster eodem sensu in Electr. 1411. perperam accepit Grotius, qui hos versus in Excerptis, p. 150. sic vertit:

Simul atque transtra classis Iliacæ vides,
Trepidas.
Quid expavescas video, non famæ notam;
Sed appropinquat Hector; haud tuta est mora.

Diversam lectionem ultimi versus commendat Valckenarius ad Phœnissas, p. 272. vulgatam præfero. Est autem hoc fragmentum ex Achivorum convivio, quod acute vidit supra laudatus Toupius.

VIII. Herodianus περὶ σχημάτων in Anecd. Gr. J. B. Casp. de Villoison, tom. ii. p. 94. Ἀστεϊσμὸς δέ ἐστι προσποίησις πιθανὴ τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἴσηκται λέγων Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδει·

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδὲν, οὐθ' ὅπως
Φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός·
Οὐθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς
Κτείνας, ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται·
Οὐδ' ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρὼς ἐδαίσατο
Τὸν Ἀστάκειον παῖδα, διὰ κάρα τεμών.

Sic legendi hi versus. Nota Tydei immanis feritas, qui occisi ab Amphiarao Melanippi, a quo prius ipse vulneratus fuerat, recisum caput diffidit, et cerebrum sorbuit; quare Lycophron, v. 1066. Diomeden appellat παῖδα τοῦ κρατοβρῶτος ἀτρέστου κάπρου. Vir laudatissimus rerumque bene multarum peritissimus in argumentis Sophoclearum fabularum parum versatus videtur, qui versus istos

ab alterutra fabularum desumtos opinatur, quibus ab Ulysse nomen inditum, tamquam si heros numquam in scenam inductus fuisset aliquis nisi in cognomine dramate. In neutro Ulysse hi versus exstare potuerunt: argumentum utriusque cognitum, actionis tempus, scenæ locus: in neutro Diomedis ullæ partes esse potuerunt. Sunt procul dubio ex Achivorum convivio.

IX. Vid. Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 9. Aj. 191. et Lexicon in Ἀζειῶται. Βέβηλος. Ἐκκεκώπηται. Ἐπιξενοῦσθαι. Ἐπισειούσης. Μάσθλητας. Ξυμβόλους.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ Σάτυροι.

I. Stobæus, Floril. tit. lxiv. p. 263.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ', ἐφίμερον κακόν,
Ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι.
Ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου, χεροῖν
Κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ·
Τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους·
Τέλος δ' ὁ χυμὸς οὔτ' ἀφεθῆναί πως θέλει,
Οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν.
Οὕτω γε τοὺς ἐρῶντας ὡυτὸς ἵμερος
Δρᾷν καὶ τὸ μὴ δρᾷν πολλάκις προΐεται.

Notum proverbium ad quod hic adluditur. Zenobius, v. 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον· ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων, ἡ παροιμία εἴρηται· μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς. Initio fragmenti νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' e codice dedi: ἐφίμερον ex Meursii correctione. V. 5. codex liquido ποταινίους, ut erudite conjecerat Scaliger. Sequens in libris ita depravatus est, ut nulla structuræ legitimæ forma in eo reperiatur: planus sensus, ad quem verba exegi. Hesychius: ἀφεθῆναι, ἀπολυθῆναι.

II. Scholiastes Lyrici ad Nem. iii. 60. Διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως, μετέβαλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία· ὁ δὲ καρτερήσας, περιγέγονε, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς·

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων,
Δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Nescio qui Grotio in mentem venerit, vocem excidisse. Locus, si quis alius, sanus et integer, nec illius, nec Heathii supplemento eget. Non autem ab alio proferri hæc verba potuerunt, quam a Peleo ipso, qui in hac fabula partes agebat, cujus scena in Thessa-

lia esse debuit. Proinde diversa est a Scyriis. Schol. Aristophanis ad Nubes 1064. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν, καταλιπεῖν αὐτόν. Quæ totidem verbis leguntur etiam in scholiis ad Apollonii Argonautica, iv. 816.

III. Idem ad Nem. vi. 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως—ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύαστο· δίκρουν γὰρ, ὥστε δύο αἰχμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς·

Ἡ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον.
Δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἤρικον
Ἀχιλλήϊου δόρατος.

Canebantur ista a choro. Primum tantum esse Sophoclis versiculum credidit Heathius, qui forte non satis attente Scholiastæ verba perpenderat.

IV. Scholiastes Comici ad Vespas 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀῤῥένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐξείληπται· ἐπιόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοῖνιξ·

Παπαὶ, τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας.

Confer Suidam, apud quem Eupolidis versus sic e Photii lexico MS. scribendus:

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

V. Athenæus, lib. ix. p. 401. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου συός; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοὔνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων·

Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Apud Eustathium in Odyss. T. p. 706. legitur: Πηλιωτικὸν βρέφος.

VI. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 494. et Lexicon in Ὀμμάτειος πόθος. Ad hanc fabulam respiciebat Ovidius his elegis, Trist. ii. 409.

Est et in obscenos deflexa Tragœdia risus,
Multaque præteriti verba pudoris habet.
Nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem,
Infregisse suis fortia facta modis.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Pollux, vii. sect. 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι· βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ Τεκτόναρχος Μοῦσα.

II. Schol. MS. Platonis: Σαρδάνιος γέλως—Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω

τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἥφαιστος ἐδημιούργησε Μίνωϊ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς πελάζοντας φησὶ καταχαίοντα ἀναιρεῖν· ὅθεν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα, τὸν σαρδάνιον φησὶ λεχθῆναι γέλωτα· ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ. Confer Parœmiographos in Σαρδώνιος γέλως.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad iv. 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. Ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμένι περιεχομένην· σύριγξ δέ ἐστιν ἡ πτερόνη· ῥαγείσης οὖν τῆς σύριγγος εἵμαρτο ἀλῶναι αὐτόν· τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Δαιδάλῳ. Perperam ibi legitur ἐν Τάλῳ, cujus nominis nulla fuit Sophoclis fabula.

IV. Vide Lexicon in Γοργάδων. Ἐστέφθην.

ΔΑΝΑΗ.

Vide Scholiastam nostrum ad Ajacem initio: et Lexicon in Ἀνθήμερον. Ἀφροδισία. Βράχιστον. Δαιμονίζεσθαι. Ζῆ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Vide Lexicon in Εὐναῖος.

ΕΛΕΝΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ.

Fabulas quibus argumentum præbuit Helenæ historia, omnes conjungo; nescio quatuorne dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a Comici enarratore ad Equites 84. ubi duos senarios profert, quos supra in Ægeo dedimus. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ laudatur ab auctore argumenti Ajacis, et ita quidem, ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit umquam, debuisse Helenam e Troja ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam needum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas. Versus ex Ægeo nescio cur Grotius ad *Helenæ nuptias* retulerit potius quam ad *Helenæ repetitionem*: tam hujus quam alterius esse possint. Ex alterutra videntur esse verba quæ e Tragico innominato profert Eustathius in Iliad. Γ. p. 301. Σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος, ὁ εἰπὼν Τραγικός·

ἣν καλλίστην
Χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει.

I. Schol. Euripidis ad Phœnissas 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει·

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
Παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγυ.

II. Erotianus in lexico Hippocr. Θράσσει . . . ἔςι δὲ ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησί.

Γυναῖκα δ᾽ ἐξελόντες, ἢ θράσσει γένυν,
Ὡς τῦ μὲν αἰόλον γραφίοις ἐνημμένοις.

Legitimi ſunt quidem iſti ſenarii, ſed qui ſenſus ex iis elici poſſit non video.

III. Strabo, lib. xiv. p. 643. A. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης, καὶ κατά τι λόγιον· λέγει δ᾽ αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, ὡς εἱμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτῦ μάντει περιτύχῃ.

IV. Plutarchus in comparatione Lycurgi et Numæ, p. 77. ubi de puellarum educatione agit, et de φαινομηρίσιν Lacænis: Τῷ γὰρ ὄντι τῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες ὐκ ἦσαν ἀνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ᾽ ἀνεπτύσσοντο, καὶ συνανεγύμνυν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν· καὶ σαφέςατα τὸ γιγνόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις·

Καὶ τὰν νέορτον, ἇς ἔτ᾽ ἄςολος χιτὼν
Θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
Πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

Ita Valckenarius in Eurip. Diatribe, p. 221. Tragici verba ſanitati reſtituit. Chorici cantici hæc particula non aliunde ſumi potuit quam ex *Helenæ repetitione*. Nihil tale de Hermione dudum nupta dici potuit in cognomine dramate.

V. Euſtathius in Iliad. Υ. p. 1280. ex Athenæo, p. 76. Κατὰ τὸ ἄῤῥεν λέγεται ἐρινος, ἡ ἀγρία συκῆ· ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένης γάμῳ, ἔνθα τὸν καρπὸν τῦ τῦ δένδρυ ἐκάλεσεν ὀνόματι, εἰπὼν,

Πέπων δ᾽ ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν
Ἐς βρῶσιν, ἄλλυς ἐξερινάζεις λόγῳ.

παροιμιακὸν δὲ αὐτὸ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ ἀπαίδευτος ὤν, πῶς ἂν ἑτέρυς παιδεύσειας; Priorem ſenarium ſic integrari poſſe opinabatur Caſaubonus:

Πέπων δ᾽ ἐρινὸς αὐτὸς ὢν ἀχρήϊος.

Sed Ionicum ἀχρήϊος probabile non eſt adhibuiſſe Sophoclem. Vertit Grotius:

Caprificus ipſe mollis et nulli uſui
Alios tuo ſermone caprificos facis.

Senſum non magis adſecutus eſſe videtur, quam Caſaubonus, qui proverbium ſimile eſſe ait illi apud Terentium: *Tute lepus es et*

pulpamentum quæris: ἐξερινάζειν λόγῳ eſt *oratione maturum reddere, aptum rebus agendis.* Sicque accipit Euſtathius: ἀπαίδευτος ὢν ἑτέρους παιδεύεις.

V. Vide Lexicon in Ἀναχαιτίζει. Νένωται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

I. Stobæus, Floril. tit. xxxviii. p. 153.

Φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις
Νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς, ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον.

II. Idem, tit. lxxiii. p. 311.

Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι·
Κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται ποτὲ
Γυναικὸς, ἤ εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

Tres hi verſus una ſerie continuantur in Reg. cod.

III. Sophoclis Epigonos Latine expreſſerat Attius, cujus verſum laudat Cicero, Tuſcul. ii. 25. "Tum Cleanthem, quum pede ter-"ram percuſſiſſet, verſum ex Epigonis ferunt dixiſſe:

Audiſne hæc, Amphiaraë ſub terram abdite?

Sophoclis Epigonorum ab Attio converſorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere, cap. vi. *Nec Andromacham igitur, aut Antiopam, aut Epigonos Latinos recipiant. Sed tamen Ennium, et Pacuvium, et Attium potius quam Euripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius: Antiopam Pacuvius: Sophoclis Epigonos Attius. Hinc erroris arguitur Daviſius, qui ad Tuſc. ii. ex Æſchyli dramate converſos fuiſſe ait Attii Epigonos.

IV. Athenæus, l. xiii. p. 584. ubi e Lyncei commentariis Gnathænæ meretricis faceta aliquot dicta refert: Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάθαιναν προαναλῶσαι, ἔφη·

Ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Senarius eſt ex ipſo dramate, quod Andronicus hiſtrio modo cum plauſu egerat, quemque ipſe recitaverat: inde reſponſi acumen. Æſchyli Epigonos Andronicum egiſſe opinatur Fabricius, qui ejus meminit in notitia Tragicorum deperditorum. Sophoclis drama, ut nobilius, intelligi probabile eſt.

V. Vide Scholiaſtam noſtrum ad Œd. Col. 391.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

I. Stobæus, Floril. tit. i. p. 3.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.

II. Idem, tit. vii. p. 47.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

III. Idem, tit. xliii. p. 163.

Ὅπου δὲ μὴ τὰ ῥᾷστ' ἐλευθέρως λέγειν
Ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
Ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

IV. Idem, tit. xcix. p. 417.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ,
Ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ;

V. Idem, tit. cxviii. p. 485.

Γήρως προσόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν.

VI. Clemens, Strom. vi. p. 741.

Ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.

In Clemente legitur ſine ſenſu: ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου. Conjeceram ἀπῆλθ' ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου. Quod dedi, Valckenario debeo. Grotius verterat: *Adi ſoporem, qui mali hujus remedium eſt.*

VII. Appendix Vat. Proverb. ii. 49. Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς. Αὕτη Σοφόκλειος· πεποίηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα·

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀτενῶς πρὸς ὁτιοῦν βλεπόντων, καὶ καταπληκτικόν τι δοκούντων ὁρᾷν· οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων· κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

VIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæi cod. MS.

Ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει,
Ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

I. Euſtathius in Odyſſ. Δ. p. 144. Σοφοκλῆς δὲ, φασὶν, ἐν Ἑρμιόνῃ ἱστορεῖ, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτοῦ, ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκατασταθῆναι αὖθις αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ· ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο

τὰς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Confer interpretem Hygini ad fab. cxxiii. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur Scholiastes Euripidis ad Orest. 1687. Hinc colligi potest, quodnam fuerit dramatis argumentum, recuperata ab Oreste Hermione Proinde ad illud pertinere non possunt versus a Plutarcho servati, a Valckenario restituti, quos exhibui supra in Helenes repetitione.

II. Stephanus: Ἀγυιὰ, τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν —τὸ τοπικὸν, ἀγυιαῖος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ·

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαῖον πέδον.

III. Vide Lexicon in Γνωστός.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Fabulæ nomen inditum ab Eumelo heroë. Cognominibus autem ex multis quis ille fuerit, incompertum est. Vide notas ad Ovidii Metam. vii. 390.

Vide Lexicon in Ἀσάμινθος. Ὀδός.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippes, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero a Telemacho. Vide Parthenii Erotica, cap. iii. cujus inscriptio est: Περὶ Εὐίππης· ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ. et Eustathium in Odyss. Π. p. 597.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

Vide Lexicon in Ἀδόξαστον.

ΖΩΣΤΗΡΕΣ.

Pollux, vii. sect. 68. Ὁ τε τῆς Ἀμαζόνος Ζωστὴρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους Ζωστῆρσιν ἐπιζώστρα· λέγει γοῦν· Ἔχουσας εὐζώνους ἔστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. Miror ad hæc Pollucis verba nihil observasse doctissimum Hemsterhusium. Quæ in iis tamquam e Sophocle proferuntur depravata sunt, multoque etiam magis fabulæ titulus. Nullibi, præterquam hoc in loco, memorantur Sophoclis *Cingula*, sive *Baltei*; nec quid sub tam absurdo titulo latere possit excogitare queo.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩ Σατυρικός.

Hic est sincerus fabulæ titulus in integrum restitutus ab acutissimo Toupio, Epist. crit. p. 123. *Hercules in Tænaro, quod Laconicæ promontorium est, ad inferos descendit, ad Cerberum, canem il-*

lum tricipitem, in lucem educendum: hinc fabulæ satyricæ nomen et argumentum. Scripturæ compendia erroribus ansam dedere. Ex Η. ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡῼ Σ. fecerunt omissa prima litera ἐπὶ Ταινάροις vel Ταιναρίοις. Ex alio compendio ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ, fecerunt, omissis duabus mediis, Ἡρακλῆς Σατυρικός.

I. Athenæus, lib. ix. p. 375. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππῶναξ—καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις·

Τοιγαροῦν
Ἔδει φυλάξαι, χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

II. Pollux, x. sect. 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα, καὶ κληματίδας, καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ·

Συνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐκκαύματα,
Μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν.

Sic scribenda Sophoclis verba, quod miror eruditos viros, qui de hoc Pollucis loco egerunt, fugisse.

III. Vide Ægei fragm. iv. et Lexicon in Ἀλαλίαν. Ἀργέμων. Κύκλους. Οὐ κωφίζει.

IV. Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides his verbis, tom. ii. p. 310. Ἤδη δέ τις καὶ Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ· εἶτά γ' ἔκυψε προσιόντος κάτω.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Vide Lexicon in Τοπάζειν. Ὕποφρον.

ΘΑΜΥΡΙΣ.

Thamyris, quem perhibent πρῶτον ἄρξασθαι ἐρᾷν ἀῤῥένων, notus ex Homero, Iliad. Β. 595. Hujus mentio etiam in Rheso circa finem:

Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους διαῤῥοάς,
Λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόνος φυταλμίοις,
Ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας
Πάγγαιον, ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι
Μοῦσαι, μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας
Δεινῷ σοφιστῇ Θρῃκί, κἀτυφλώσαμεν
Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πόλλ' ἐδέννασεν τέχνην.

Hic Thamyris aliis appellatur Thamyras, quo nomine Athenæus Tragici fabulam laudat. Ovidius in Arte Amandi, iii. 399.

Tu licet et Thamyran superes et Amœbea cantu.

At Statius, Theb. iv. 182. ubi Homerum æmulatur:

Hic fretus doctas anteire canendo

Aonidas, mutos Thamyris damnatus in annos
Ore simul citharaque (quis obvia numina temnat?)
Conticuit praeceps.

Vide auctores laudatos ad Ovidii Ibin, 274. Quibus ex omnibus facile colligitur dramatis argumentum, in quo Sophocles ipse Thamyrin egit. Athenæus, lib. i. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν, ἦν καὶ ὀρχηστικὴν δεδιδαγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ—καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισεν· ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε.

I. Pollux, iv. sect. 75. Μόναυλος, εὕρημα μέν ἐστιν Αἰγυπτίων· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σοφ. ἐν Θαμύρι. Athenæus, lib. iv. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως·

Ὤιχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
Λύρα μόναυλος, ἥ τε [χειμώνων πλέως
Ναὸς στέρημα κωμώσης]

Verba uncis inclusa desperata sunt.

II. Athenæus, lib. xiv. p. 637. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ·

Πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγαδίδες,
Τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξόαν' ἡδυμελῆ.

Vide Valckenarium ad Theocriti Adoniaz. p. 225.

III. Eustathius in Iliad. B. p. 271. Ὅτι δὲ Θρᾳκικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασὶ, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι, εἰπών·

Θρῄσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου.

IV. Ad Sophoclis drama procul dubio pertinent ista apud Plutarchum in libro de ira cohibenda, p. 455. Ἀλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίοις καὶ φίλοις, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νὴ Δία, καὶ θηρίοις, καὶ ἀψύχοις σκεύεσιν, ὡς ὁ Θάμυρις·

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας,
Ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

V. Hexametros duos ex hoc dramate profert Scholiastes noster ad Œd. Col. 391. Vide Lexicon in Κάναχος: et Athenæi locum prolatum in Mysis.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναί φασι τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ·

῞Ος παρακτίαν
Στείχων, ἀνημέρωτα κνωδάλων, ὁδόν.

Vide Lexicon in ῞Ομπνιον.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ἢ ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ.
ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula lxxxviii.

I. Stobæi Ecl. p. 129.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' ῎Αρης ἀνθίσταται.

II. Idem, Floril. tit. xxix. p. 125.

῾Ως νυν τάχος στείχωμεν· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως
Σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποτε.

Ex indole linguæ et usu ἅψεῖαι legendum est. Male vulgo ἅπῖεται, et pravum itidem est, quod Heathius suadet, ἅπῖηται.

III. Idem, tit. cviii. p. 451.

Πάντων ἄριστον, μὴ βιάζεσθαι θεοὺς,
Στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως
Πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.

IV. Idem, tit. cxiv. p. 471.

῎Ενεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονὴ,
Λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

V. Idem, tit. cxvi. p. 477.

Καίπερ γέρων ὢν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ
Χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν, καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ.

VI. Scholiastes Euripidis ad Phœnissas, 238. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασῷ, λέγων οὕτως·

῎Εστι γάρ τις ἐναλία [πόλις
Γῆς] Εὐβοείας, ἔνθα Βάκχειος βότρυς
᾿Επ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
Κεκλημάτωται χῶρος· οἰνάνθης δέμας
Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον,
Καὶ κλίνεταί γε, κἀποπερκοῦται βότρυς·
Δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
Καλῶς ὀπῶρα, κἀνακιρνᾶται ποτόν.

Prodigiosa illa vitis, cujus meminit etiam Scholiastes noster ad Antig. 1148. in Eubœæ urbe Nysa fuisse perhibetur. Stephanus

in Νύσαι—δεκάτῃ ἐν Εὐβοίᾳ ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελον φασὶν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι.

VII. Vide Lexicon in Ἀκήρυκτον. Ἄλογα. Ἀλωπός. Ἀμόρφωτον. Ἀνταίρουσιν. Ἀπείρονας. Ἀπόθεα. Ἀποπλήκτῳ. Ἀτελῆ. Αὐτόμοιρος. Αὐτόφορτοι. Ἀφοσιώμεναι. Ἐντέλλω. Ἐπαίνους. Ἡγόμην.

ΙΝΑΧΟΣ Σατυρικός.

De argumento vide Toupium, Epiſt. crit. p. 51. et qui dudum ante eum perſpexerat fabulam fuiſſe ſatyricam, Tib. Hemſterhuſium ad Ariſtoph. Plutum, p. 248.

I. Stobæus, Floril. tit. xlvi. p. 179.

Ἐπήνεσ'· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
Ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

Omiſſum in impreſſo Stobæo dramatis titulum addunt codices.

II. Dionyſius Halic. Antiq. i. cap. 25.

Ἴναχε γεννᾶτορ, παῖ κρηνῶν
Πατρὸς Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις
Καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

III. Athenæus, lib. xv. p. 668. emendatus a Toupio, Epiſt. crit. p. 57. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα·

Ξένη δὲ κἀφροδισία
Λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

IV. Pollux, ix. ſect. 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενὼν, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς,

Πανδόκος ξενόστασις.

V. Scholiaſtes Æſchyli ad Prometh. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

VI. Schol. Comici ad Plutum, 727. Τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος· καὶ πάλιν·

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν.

Idem ad v. 807. Σιπύη δὲ, ἡ ἀρτοθήκη· ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μετὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

VII. Idem ad Equites, 1147. Κημὸς—ἢν παρόμοιος χύτῃ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

VIII. Idem ad Aves, 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἴριδος·

Γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς.

Vide Toupium, Epist. crit. p. 52.

IX. Idem ad Concionantes, 80. Τȣ Πανόπτȣ· τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος· αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτȣ δεσμοφύλακος· ἀναφέρει δὲ τȣτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.

X. Vide Lexicon in Ἀελλόθριξ. Ἀναιδείας. Ἄναυλα. Ἀλωπός. Ἀντίπλαστον. Ἀράχνη. Ἀρκὰς κυνῆ. Βȣ. Ἐπίκρȣμα. Κυάμῳ. Παλίνσκιον.

ΙΝΩ.

Ex hoc dramate desumtus videtur senarius, quo facete utitur helluo apud Athenæum, lib. viii. p. 344. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν ἐπεῖπεν·

Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο.

In ea quæ præcedit de alio helluone narratiuncula citatur itidem Tragici nostri, absque auctoris et dramatis indicio, versus ex Antigona 725.

Vide Lexicon in Ἄλυτον.

ΙΞΙΩΝ.

Schol. Apollonii ad Argonaut. iv. 14. Παρὰ τὸ ἶψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. Καὶ Ὅμηρος· Πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην· πολλάκις βεβλαμμένον.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

Iobates rex Lyciæ pater fuit Sthenebœæ. Vide Apollodori Biblioth. ii. 3. (s. p. 87.) et Hygini fab. lvii.

I. Stobæus, Floril. tit. cxx. p. 489.

Τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ
Γῆρας οἶδε φιλεῖν.

II. Vide Lexicon in Ἀφύλλωτον.

ΙΟΛΑΟΣ.

Aristophanes, Equitibus, 496.

Ἀλλ' ἴσθι χαίρων, καὶ πράξειας
Κατὰ νȣν τὸν ἐμόν.

ταῦτα δὲ, inquit Scholiastes, παρὰ τὰ Σοφοκλέȣς ἐξ Ἰολάȣ.

ΙΠΠΟΝΟΟΣ.

Dramatis hujus meminit Pollux, iv. sect. 111. ubi docet a gra-

vitate Tragœdiæ alienum esse, poetas de rebus ad semetipsos pertinentibus ad theatrum verba facere ex Chori persona, quæ materia est comicarum Παραβάσεων: id tamen instituisse sæpius Euripidem; at Sophoclem, qui melior eo videri volebat, fecisse rarius, ut in Hipponoo. Fuit autem Hipponous rex Oleni, Peribœæ pater, quæ ab Œneo vitiata Tydeum peperit. Vide Apollodori Biblioth. i. viii. 4. (f. p. 37.) *Quæ plura ibi narrantur de parentis in filiam ira, argumentum facere potuere tragœdiæ Sophoclis.* Verba sunt Heynii mei in egregio ad Apollodorum Commentario, p. 612.

I. Stobæi Ecl. p. 143. et Clemens, Stromat. vi. p. 742.

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδὲν, ὡς ὁ πάνθ᾿ ὁρῶν
Καὶ πάντ᾿ ἀκούων, πάντ᾿ ἀναπτύσσει χρόνος.

Vide Agellii lib. xii. cap. xi.

II. Stephanus: Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφ. ἐν Ἱππόνῳ·

Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

III. Vide Lexicon in Ἀπαλέξασθαι. Ἀπαρθένευτος.

ΙΡΙΣ Σατυρική.

I. Athenæus, lib. xiv. p. 646. Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον—Σοφ. Ἴριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ᾿ αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω.

II. Vide Lexicon in Εὔωρος. Μίαν μίαν. Quibus in glossis male citatur Σοφ. Ἔριδι. Drama ab Iride denominatum fuisse videtur.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

I. Stobæus, Floril. tit. xxx. p. 135.

Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή·
Θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

II. Athenæus, lib. xii. p. 513.

Νόει πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πουλύπου ὅπως
Πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Intricata et male structa verba corruptelam ostendunt. Grotius in fine prioris senarii legit ὅμως, quod nihil juvat, et sic vertit:

Similem esse polypo crede, qui, prout est lapis
Ad quem applicatur, vertere ingenium solet.

III. Vide Lexicon in Ἀκρουχεῖ. Ἀπυνδάκωτος. Βασιλή. Πενθερός. Ὑπόφρον.

ΙΦΙΚΛΗΣ.

Iphicles Amphitryonis et Alcmenæ filius, eodem partu, quo Hercules, editus. Ad hoc nomen diverſos fabularum titulos refero, quos in libris corruptos eſſe opinor. Nam quæ citatur a Scholiaſta noſtro ad Œd. Col. 827. ΙΦΙΚΛΕΙΑ, nulla fuit; nec quæ a Polluce laudatur ΙΟΚΛΗΣ. Sophocles his in locis citari debuit ἐν Ἰφικλεῖ vel forte ἐν Ὀϊκλεῖ. Fuit autem Oïcles pater Amphiarai, ad quem confugit nepos Alcmæon, a Furiis maternæ cædis ultricibus agitatus. Vide Apollodorum iii. vii. 5. (ſ. p. 197.) Nihil in his conjecturis certi; nec magni momenti res eſt.

I. Pollux, x. ſect. 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδί ἐστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ λέγοντι·

Ἀλλὰ καὶ λινοῤῥαφῆ
Τυλεῖα.

II. Etymol. M. Βουθοίη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφ. Ὀνομακλεῖ·

Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη.

Heathio in Hercule ſatyrico verſus hic hexameter a quovis alio quam a Sophocle profectus videtur. Neſcio quare. Num quia hexameter eſt? At tales in aliis dramatibus erant. Vide in Thamyride.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ Σάτυροι.

Vide Lexicon in Ἐνήλατα. Ὁρμενος. Ῥικνός.

ΙΩΝ.

Stobæus, Floril. tit. ciii. p. 425.

Ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι
Μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ ἢ ΜΙΝΩΣ.

Sincerus hic eſt fabulæ titulus, quam alii ΚΑΜΙΚΟΙ, alii ΚΩΜΙΚΟΙ inſcribunt. Oppidum Siciliæ eſt Camicus. Vide Stephanum in Κάμικος. A perſonis quibus conſtabat chorus denominata fabula, ut Μυκηναῖαι, Λαρισσαῖοι, Cratini Σερίφιοι, qui paſſim etiam gemello errore Σέριφοι appellati occurrunt. Vide Hemſterhuſium ad Pollucem, x. ſect. 156. Argumentum erat mors Minois a Cocali filiabus interemti. Videndi præter Diodorum Sicul. in Dædali hiſtoria, Scholiaſtes Pindari ad Nem. iv. 95. et Pauſan. p. 531.

I. Athenæus, p. 86. Τῶν ϛραβήλων μνημονεύει καὶ Σοφ. ἐν Καμικίοις οὕτως·

Ἁλίας ϛραβήλȣ τῆσδε τέκνον, εἴ τινα
Δυναίμεθ' εὑρεῖν.

II. Idem, p. 388. Πέρδιξ· τοῦ ὀνόματος ἔνιοι συϛέλλȣσι τὴν μέσην συλλαβὴν, ὡς Ἀρχίλοχος· πολὺ δέ ἐϛι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφ. Καμικίοις·

Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

III. Suidas in Πέρδικος ἱερόν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις, τὸν ὑπὸ Δαιδάλȣ ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα. Sophoclem ſecutus eſt Ovidius, quem vide Metam. viii. 236.

IV. Clemens Alex. Strom. vi. p. 741.

Οὐκ ἔϛι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

V. Vide Lexicon in Κωχεύȣσιν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ Σατυρικός.

I. Suidas: Λευκὴ ϛάθμη· ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειȣμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ ϛάθμη.

II. Idem: Ὄνȣ σκιά. Καὶ, περὶ ὄνȣ σκιᾶς. Σοφ. Κηδαλίωνι·

Ὅ, τι ἂν γένηται, ταῦτα πάντ' ὄνȣ σκιά.

III. Athenæus, p. 164. Καλὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέȣς Κηδαλίωνα, ἐϛὶ

Μαϛιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

IV. Vide Lexicon in Αὐτοκτίϛȣς. Δέατος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Fabulam hanc ſolus ex omni antiquitate laudat Erotianus in lexico Hippocrateo, ubi hæc leguntur verba: Ἀντεόνθεοι· τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. Ἀντέον δ' ἐκάλȣν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήϛρᾳ λέγων· Τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θεοῦ. Sunt iſta ſane quam corrupta, et neſcio an emendandi conatum fruſtratura: huic itaque ſuperſedeo. Sed quid ſuſpicer, interim non celabo: nempe ad ſuperſtitem Electram iſta pertinere, cujus quum finis ſit Clytæmneſtræ ultio et mors, hoc titulo potuit a Veteribus citari. Prolata ab Erotiano verba, ſi quo in codice ſincera reperirentur, lacunam forte explerent, quæ eſt in Electra, v. 1458. Sophoclis

Clytæmnestram laudatam fuisse ab Hesychio in Ἀράζω opinati sunt viri quidam docti.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Idem in titulo error qui supra in Αἰχμαλωτίσιν. Κόλχοι laudatur fabula, cujus index Κολχίδες. Sic auctor argumenti Promethei Æschylei: Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις.

I. Stobæus, Floril. tit. xxii. p. 115.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

II. Athenæus, p. 602. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος·

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

III. Suidas: Ἀνθυπουργῆσαι χάριν, τὸ ἀνταποδοῦναι. Σοφ. Κολχίσιν·

Ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

Hic versus sine dubio Medeæ fuit operam Jasoni promittentis, sed sub ea conditione, ut ipse gratiam pro benefactis referret, sibique vicissim novæ nuptæ maritus vacaret. Hemsterhusius ad Aristoph. Plutum, p. 343.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad iii. 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων οὕτως·

Ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος,
Καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι,
Χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ;

Confer præstantissimi Valckenarii notam ad Euripidis Phœnissas, p. 256. Pravam lectionem σφηνώματι inepte tuetur Heathius, quo sensu σφηκώματι repositum fuerit haud assequi se fassus. Scilicet lexica sibi facta non arbitrabatur. Henr. Stephani thesaurus cum edocuisset quid σφήκωμα sit. Hujus dramatis meminit rursus idem Scholiasta, cujus locum damus infra in Scythis.

V. Vide Lexicon in Ἐπαλλαχθεῖσα. Ἦσμεν. Κινάρα. Πέμφιξ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Creüsæ memorantur plurimæ, e quibus quamnam in hoc dramate exhibuerit Sophocles, e superstitibus reliquiis haud facile conjicere est. Probabile est argumentum ex Attica historia petitum fuisse, Creüsamque intelligo Erechthei filiam Xutho nuptam, cujus in Euripidis Ione præcipuæ sunt partes.

I. Stobæus, Floril. tit. vii. p. 47.

Ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,
Ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

II. Idem, tit. xii. p. 79.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν·
Ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἡ 'λήθει' ἄγει,
Ξυγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

III. Idem, tit. xxxviii. p. 151.

Οὔτε γὰρ, ὦ φίλε, γάμον, οὔτ' ὄλβον ἂν
Ἔκμετρον ἔνδον γ' εὔξαιμ' ἂν ἔχειν.
Φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

IV. Idem, tit. xci. p. 373.

Καὶ μή τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους, ἄναξ,
Ὧδ' ἀντέχεσθαι· καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον
Θνητῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως
Ἀπρὶξ ἔχονται· κἄστι πρὸς τὰ χρήματα
Θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵ τινες
Αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
Εἶναι, πένης ὢν, ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν.

V. Idem, tit. ciii. p. 427.

Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι·
Λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον· ἥδιστον δ' ὅτῳ
Πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

Reg. Stobæi cod. dat v. 2. λῷστον δὲ τὸ ζῆν, quomodo jam emendaverat Pierſonus ad Mœridem, p. 300. Expreſſit Sophocles ſententiam Theognidis in editione noſtra, v. 249.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
Ἥδιστον δὲ τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ.

VI. Vide Lexicon in Ἀκουστά. Ἀνέκτημαι. Ἰσοθάνατον.

ΚΡΙΣΙΣ Σατυρική.

Inauditus is eſt ad hanc uſque diem et inexſpectatus Sophoclei dramatis titulus, quem ſuadente elegantiſſimæ doctrinæ viro Thoma Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonicenſi, reſtituimus, in malam rem abire juſſis et ΚΡΗΣΙΝ, et ΧΡΗΣΕΙ, et ΧΡΥΣῌ, quibus titulis nullas umquam Tragicus noſter fabulas edidit. Jocoſum autem hujus ſatyrici dramatis argumentum expoſitum habes in Luciani dialogo, cujus eadem eſt inſcriptio, ΘΕ-

ΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Unde jam facile intelligere eſt, cur Veneris et Minervæ diverſus ornatus in eo deſcriptus fuerit.

I. Athenæus, p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα ἔσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παράγει, καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δ' Ἀθηνᾶν, φρόνησιν ἔσαν καὶ νῦν, ἔτι δ' ἀρετὴν, ἐλαίῳ χρωμένην, καὶ γυμναζομένην. Inter μύρον et ἐλαῖον quid interſit docet Spanheim ad Callim. L. P. 16.

II. Schol. Comici ad Ranas 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τοιῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τῦδε τῦ κρέως.

Hæc, ut opinor, dicebat Venus Paridi, promittens ei Helenæ nuptias, quam modo pulcherrimam eſſe ſignificaverat. Proinde abſque interrogatione lego. Grotius, cui de dramatis argumento nihil ſuboluerat, vertit:

Tun' ergo talis imperes huic corpori?

III. Pollux, vi. ſect. 83. Ἔςι μέν τοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον.

De Hecates cœna vide Hemſterhuſium ad Lucianum, tom. i. p. 330.

IV. Ammonius de Diff. Voc. in Βωμός—Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τῦ βωμῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει·

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ. Lego Κρίσει.

V. Apollonii lexicon Homericum in Ἰονθάδος—Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἴονθυς λέγει Σοφοκλῆς ἐν Κρίσει· (male editum ἐν Χρύσῃ)

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα.

Inde corrigenda Heſychii gloſſa: Ἐξιονθίζω τρίχα· ἐκδίδωμι· ἔςι γὰρ ἴονθος, ῥίζα τριχῶν, ἢ ὑπερέχον.

VI. Vide Lexicon in Βυδοί. Φάρος, qui locus eſt claſſicus.

ΚΩΦΟΙ Σάτυροι.

Fabulæ titulus eſt Κωφοί. Nomen Σάτυροι pars inſcriptionis non eſt, ſed a Grammaticis additum, quo indicaretur drama eſſe ſatyricum. Vide Bentleii Ep. ad Millium, p. 15.

I. Scholiaſtes Nicandri ad Theriaca, p. 40. edit. Aldinæ: Ἄλλοι δὲ ὕτω τὸν μῦθον φασίν. Προμηθέα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα, φάρμακον αὐτοῖς ἀγη-

ϕασίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνε· τὸν δὲ, δίψει τειρόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσεν ὁ ὄφις· καὶ τε ποτοῦ ὀρεγόμενος, ἀπέδοτο τε γήρως τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τὲς ὄφεις καθ᾽ ἕκαςον νεάζειν ἐνιαυτὸν, ἀποδυομένες τὸ γῆρας· τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος, ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν· ἔςι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eamdem fabulam narrat Ælianus de Nat. Anim. vi. 51.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 972. Λέγεται δὲ ἴελος καὶ ζῶόν τι, θηρίδιον πολύπεν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλὲς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραςος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιςολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις·

Κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ὄνος ἰσόσπριος· ἔςι δὲ ζῶον πολύπεν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴελον τινὲς φάσιν. Gallis appellatur *Cloporte.* Facile poterat ignarissimus quisque levem scripturæ mendam in Tragici verbis eluere. Vellem Heathius conjecturæ parsisset. Satius erat lexica consulere.

III. Idem ad i. 1126. Ὅτι δὲ Νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τὲς καλεμένες Ἰδαίες Δακτύλες ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότε εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτὲς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτὲς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. Confer Zenobium, Prov. iv. 80. Κέλμις ἐν σιδήρῳ, ubi male citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. tom. i. p. 381. 4.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

Fabulæ argumentum e parva Iliade sumtum testatur Aristoteles de Poetica, cap. 23.

I. Pollux, ix. sect. 49. Ἔςι δὲ ἡ ψαλὶς, εἶδος οἰκοδομήματος· ἤπου καὶ Σοφ. ἐν Λακαίναις λέγει·

Στενὴν δ᾽ ἔδυμεν ψαλίδα, κοὐκ ἀβόρβορον.

II. Priscianus, lib. xviii. Attici, ἄρχω τεδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κατάρχω. Σοφ. Λακαίναις·

Θεοῖς ἄρ᾽ ἔ ποτ᾽, εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν,
Ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ᾽ Ἀργείες ὕβριν,
Ξυναινέσαιμ᾽ ἂν ταῦτα· μὴ μάχε βίᾳ.

Male Priscianus in ultimo versu ξυναινῶ ταῦτα.

III. Strabo, lib. viii. p. 364. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκεροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱςορῦνται, ἀφ᾽ ε δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Καὶ Σοφοκλῆς λέγει πε·

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νὴ τὰς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

Hos verſus ad Lacænas pertinere probabiliter cenſet Meurſius.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

I. Harpocration: Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν—εἶεν ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοὶ, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας.

Confer Suidam in Ἀγυιαί: et ſcholia ad Comici Veſpas, 870. ad quem locum hos verſus protulit Fl. Chriſtianus cum ridicula verſione.

II. Scholiaſtes Comici ad Ranas, 678.

Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου
Μέδεις πρωνὸς, ἢ γλαυκᾶς
Μέδεις εὐανέμου λίμνας
Ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι
Στομάτων.

III. Dionyſius Halic. Antiq. i. p. 38.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
Πάρεστ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
Νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
Κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν·
Συνοπάζεται δὲ πλῆθος, οὐχ ὅσον δοκεῖς,
Οἳ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

In 3. verſu proba eſt lectio νώτου, pro quo Plutarchus, Moral. p. 100. aliorſum deflexa ſententia citat μότου· κεραυνίου valet κεραυνοβλήτου, *fulminis adflati ventis*, ut loquitur Virgilius, Æneid. ii. 648. De ſignificatione verbi κυκλεῖ vide Toupii Epiſt. Crit. p. 31. Emendatos duos ultimos verſus damus acutiſſimi Tyrwhitti certa et eleganti conjectura.

IV. Stobæus, Floril. tit. xxix. p. 129.

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Stobæi cod. Vindobon. in quo ſingulis fragmentis multo diſtinctius quam in aliis libris præpoſiti ſcriptorum et operum tituli, ita ut ſumme laudanda hac in parte librarii diligentia omnem eximat dubitationem de cujuſque fragmenti auctoritate, hunc verſum

tamquam e Sophoclis Laocoonte deſignat; et ſequentem, cui male adhæret vulgo hujuſce titulus, Sophocli nude tribuit, non adjecto fabulæ indice.

V. Vide Lexicon in Καταῤῥάκτης.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulſus, cum Lemniis mulieribus congreſſus, quem narrat Argonauticorum poeta, lib. i. v. 609. Correctum fuiſſe videtur poſt primam emiſſionem, iterumque in ſcenam inductum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λημνίαι πρότεραι, e quibus hanc χρῆσιν profert, emendatam ab Adr. Heringa, Obſerv. p. 235.

Φερητίδης τ᾽ Ἄδμητος, ἠδ᾽ ὁ Δωτιεὺς
Λαπίθης Κορωνός.

II. Schol. Pindari ad Pyth. iv. 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ᾽ αὐτῶν ἀποβάντας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν.

IV. Etymol. M. Ἄθως, ἀκρωτήριον Θράκης. Σοφοκλῆς,

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ᾽ ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. E Lemniis eſt hic verſus procul dubio. Confer Apollonium, Argon. i. 601. Deteriorem lectionem amplexus Grotius Λημνίας ἁλὸς, vertit in Excerptis:

Athos obumbrat Lemnii dorſum maris.

Vide Iſ. Voſſii obſervat. ad Melam, ii. 2. p. 119.

V. Vide Αἰχμαλωτίδων fragm. vii. et Lexicon in Ἀξύμβλητον. Ἀσάλπικτον. Αὐτὸ δείξει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ad hanc fabulam pertinent verſus a Luciano laudati in Convivio, p. 436. ubi Hetœmocles Stoicus iſta ſcripſiſſe fingitur: Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον· ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν· φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιςον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
Ἀνῆκε Λητῦς παῖς ἑκηϐόλος θεά.

Vide Lexicon in Ἀντίϐοιον. Ἰξοφόρυς. Κυάμῳ. Φίλανδρον.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacis.

ΜΥΣΟΙ.

I. Stobæus, Floril. tit. xxvi. p. 121.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσυσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
Χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεςώτων κακῶν.

II. Idem, tit. xcviii. p. 405.

Ἄμοχθος γὰρ ὐδείς· ὁ δ'
Ἥκις' ἔχων μακάρτατος.

III. Strabo, p. 356. C.

Ἀσία μὲν ἡ ξύμπασα κλῄζεται, ξένε,
Πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

IV. Athenæus, p. 183. Μνημονεύει δὲ τῦ τριγώνυ τούτυ καὶ Σοφοκλῆς, ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως·

Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαςά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρᾳ. Ἀριςοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι, καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ. Εὔπολις δ' ἐν Βάπταις φησίν.

Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
Καὶ διαψάλλει τριγώνοις.

Eupolidis versus dimetri sunt trochaïci.

V. Pollux, x. sect. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισύρναν, Σοφοκλέυς ἐν Μυσοῖς λέγοντος·

Ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρνώδη ςολήν.

VI. Vide Lexicon in Ἄϐολος. Ἀποϐάθρα. Ἀποσύρει. Ἀπύρυ. Ἀγραφής. Ἀφθίτυς.

ΜΩΜΟΣ Σατυρικός.

Citatur Sophocles in Μώμῳ et in Κώμῳ. Alteruter titulus ex altero depravatus est. Uter verior sit dijudicare haud facile est.

Vide Lexicon in Ἀλώπηξ. Ἀμφίον. Ἀναςύψαι. Ἄνθρωσκε. Ἀποσκόλυπτε. Ἄρπην.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ.

Duplex inscriptio fabulæ: nam alias citatur ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ, alias ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ. Nauplius audita filii

ſui morte, Græcorum caſtra ad Trojam adiit, quumque ab iis fruſtra petiiſſet, ut a fraudis auctoribus qua Palamedes damnatus fuerat, pœnas exigerent, in Græciam revertens diverſas ad urbes appulit, ubi falſis nuntiis primariorum ducum uxores quæ a mœchis ſollicitabantur in crimen impulit. Rem narrat Tzetzes ad Lycophr. 384. Ἄπρακτος δὲ ὑποστρέψας—περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ· Αἰγιάλειαν τὴν Διομήδους τῷ υἱῷ Σθενέλου· Μήδαν δὲ τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ Λεύκου. Si diverſa fuerunt dramata, ex hoc Nauplii facto ſumtum fuerit prioris argumentum: materia autem poſterioris nota, fax in Caphareo promontorio edita, qua conſpecta Græci, a Troja navigantes, portum eſſe crediderunt, et ad rupes adliſi naufragio perierunt.

I. Schol. Pindari ad Iſthm. vi. 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς Σωτῆρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ.

Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς Σωτηρίου
Σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

II. Stephanus in Ἀσπίς—Σοφ. ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι·

Ἀλλ᾽ ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
Ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

III. Stobæus, Floril. tit. civ. p. 427.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
Νύξ ἐστιν· εὖ παθόντας εἶθ᾽ ἑτέρα θανεῖν.

Sic ſcripti ſunt hi verſus in Reg. cod. Legendum videtur εὖ παθόντα θἠτέρα θανεῖν, ſubintellecto χρὴ, aut ſimili verbo, quod in ſubſequente verſu, ab excerptore prætermiſſo, ſubjectum fuiſſe probabile eſt. Sententia eſt: *Infelici nox una mille eſſe videtur; cui bene eſt, ei ſtatim altero die moriendum eſt.* Grotius Græca a ſe parum feliciter emendata ſic vertit:

Mala namque paſſo mille ſi felicior
Nox una detur, altera mors imminet.

IV. Ariſtides, tom. i. p. 259. de incendio quo deflagravit Cereris templum: Ποίας Ναυπλίου ΠΑΓΑΣ ΥΠΟΠΥΡΟΥΣ, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν;

V. Achilles Tatius, Iſag. ad Arati Phænom. cap. i. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησιν· λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει.

Οὗτος δ᾽ ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ,
Σταθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα·
Κἀκεῖν᾽ ἔτευξε πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα,

Κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας
Εἰς χίλι'· οὗτος εἷς στρατῷ φρυκτωρίαν,
Ὕπνου φυλάξεις, ἔς θ' ἕω σημάντρια
Ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
Ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς,
Τάξεις τε ταύτας, οὐράνιά τε σήματα,
Ναῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων
Ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

Sic optime hos versus disposuit et emendavit Heathius, sagaciter observans eos e Palamede non esse, quum in illo dramate Nauplii personae locus non fuerit. Ista v. 3. ἔτευξε ἐξ ἑνὸς δέκα, et quae sequuntur, pertinent ad Palamedis commentum in militari disciplina, quo facilem modum reperit militum multitudinem numerandi, divisam in δεκάδας, πεντηκοντάδας, χιλιάδας: qua de re videndus Dio Chrysost. orat. de Exsilio, p. 225. Grotii versionem, etiamsi Graecis, ut oportuit, digestis, non usquequaque congruat, subjicimus tamen:

Hic Graeca decuit castra vallo includere:
Numerosque mensurasque certosque ordines
Idem ille reperit, et suas rebus notas:
Jussitque primum surgere ex uno in decem:
Construxit inde quinquies denûm agmina:
Millena deinde: signa quin et bellica
Disposuit ignes, ante notos nemini.
Deprendit astris quis modus, quae sint viae,
Custodiae soporis, aurorae indices,
Regimenque ratibus in salo natantibus
Plaustri rotatum, et frigus occidui Canis.

VI. Eustathius in Iliad. B. p. 172. Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πεττείαν ἐν Ἰλίῳ εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν, λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, ἐφ' οὗ ἐπέσσευον· τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὑρετῇ Παλαμήδει φησίν·

Οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσε, ξὺν θεῷ
Εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
Ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ κόπον καθημένοις,
Πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

Nihil tam apertum est, quam hos versus ad eamdem Nauplii ῥῆσιν

pertinere, cujus partem ab Achille Tatio ſervatam ſupra protulimus. Proinde ſunt itidem ex Nauplio: aut ſi Euſtathii fidem ſequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nullum ipſe viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi ſunt. Nihil ſupereſt, unde colligere poſſimus, quænam fuerit harum fabularum œconomia: id tantum apparet, in ea cui materiam dedit Palamedes a Pelaſgis infanda ſub proditione neci demiſſus, Nauplii, cujus ex perſona ῥῆσις iſta recitata fuit, nullas partes eſſe potuiſſe. Non enim is in caſtris Græcorum erat, quando Palamedes Ulyſſis fraude oppreſſus fuit. Ad eamdem ῥῆσιν pertinet etiam verſus ille a Polluce, Heſychio, Euſtathio aliiſque citatus:

Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς.

VII. Vide Lexicon in Ἀνόρεος. Ἐλύμνιον. Ἐπίκοπα. Κατελάδα. Ναύκληρον. Ὀλκία. Πεσσά. Τρίτος κρατήρ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

I. Euſtathius in Odyſſ. Z. p. 250. Μάλιςα δὲ, φασὶν, ἐπεμελήθησαν ὕςερον σφαιριςικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ Λακεδαιμόνιοι· βασιλέων δὲ, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· ἰδιωτῶν δὲ, Σοφοκλῆς ὁ τραγικός· ὃς καὶ, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδαξε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παιζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. Hauſit iſta, ni fallor, ex Athenæi lib. i. cujus nos in epitome, p. 20. legimus de Sophocle ſcripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Sic enim legendum cum Caſaubono; qui, neque Euſtathii recordatus, quum perdoctum conderet dramatum Sophoclis catalogum, velut duo diverſa Ναυσικάαν recenſuit et Πλυντρίας. Unum fuit duntaxat, inſcriptum ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. *Valckenarius ad Eurip. Hippol. p.* 181. Quam ſuperiori loco Euſtathius citat fabulam τὰς Πλυντρίας, eamdem in Comment. ad Iliad. Γ. p. 288. innuit his verbis: Ὅτι δὲ τὸ σπουδαίως κιθαρίζειν ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι μυρίοι καὶ τὸ μεθ' Ὅμηρον· μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις, ἔτι δὲ καὶ ἡ τραγικὴ, ἐν ᾗ προλάμπων Σοφοκλῆς περιᾴδεται οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσικάα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δηλοῦται· ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος, οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν.

II. Vide Lexicon in Ἀναροιβδεῖ. Ἐπενδύτης. Λαμπήνη.

ΝΙΟΒΗ.

I. Athenæus, p. 601. Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας· ὁ μὲν, τὸν Ἀ-

χιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ, τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben Sophoclis intelligendam eſſe et ipſa formula oſtendit ὁ μὲν, ὁ δὲ, quorum prius ad Æſchylum, poſterius ad Sophoclem referendum: tum Plutarchi locus plane demonſtrat, Moral. p. 700. Τῶν τε Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων, ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 13. unde hæc petita.

II. Scholiaſtes Æſchyli ad Prometheum, 435. cujus locum emendatum damus infra in Phrygibus.

III. Euſtathius in Iliad. Ω. p. 1506. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μέν τινας, ἐν Λυδίᾳ· κατὰ δέ τινας ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Ad hanc fabulam reſpexit Lutatius ad Statii Theb. lib. vi. *Niobe, ſecundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuiſſe.*

IV. Diogenes Laërt. in vita Zenonis, vii. 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως· ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δάκτυλον περιέῤῥηξε· παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' ἀΰτεις; Vide Valckenarium ad Eurip. Phœniſſas, p. 320.

V. Niobes mentio in his Comici verſibus in Veſpis, 577.

> Κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
> Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.

Verum incertum an Œagrus tragœdus Æſchyli, Sophoclisne Nioben egerit.

VI. Plutarchus, Sympoſiacon vi. 6. αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ', ὁρῶντες ὅτι ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν· ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,

> Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
> Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
> Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Hos verſus e Sophoclis Niobe petitos emendavit Valckenarius in adnotationibus Phalaridis Epiſtolis præmiſſis, p. 10. Quæ de hoc fragmento diſputat vir ſummus ne doctiores quidem legiſſe pœnitebit.

VII. Vide Scholiaſtam noſtrum ad Œd. Col. 716. et Lexicon in Δερμιστής. Ἐλύμους. Ἦ ἀντὶ τοῦ ἦν.

ΝΙΠΤΡΑ ἢ ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum fuit mors Ulyſſis paſtinacæ radio icti a Telegono filio. Rem his verbis narrat Euſtathius in Odyſſ. Λ. p. 423. Τηλέγονος ὁ Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως ἡφαιστότευκτον δόρυ ἔχων, οὗ ἀδαμαντίνη μὲν ἡ ἐπιδορατὶς, αἰχμὴ δὲ, κέντρον θαλαττίας τρυγόνος, χρυσοῦς δὲ ὁ στύραξ, καὶ ἐλθὼν ἐκ Τυῤῥηνίας εἰς ἀναψηλάφησιν τοῦ πατρὸς, καὶ ληϊζόμενος ἀγνοίᾳ τὰ ἠπειρωτικὰ τοῦ Ὀδυσσέως κτήματα, καὶ εὑρὼν ἀντίπαλον τὸν πατέρα, ἀνεῖλεν οὐκ εἰδώς· καὶ οὕτω τῷ κατὰ θάλασσαν ἀεὶ κακῶς πράττοντι, ἐκ θαλάττης αὖθις ὁ θάνατος, ὃς ἔπεφνεν αὐτὸν, καθὰ καὶ Ὀππιανὸς ἱστορεῖ, τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ. Paſtinacam deſcribit Oppianus Ἁλιευτικῶν ii. 462. unde, quæ de piſcis hujus radio, quem βέλος appellat, huc pertinentia habet, deſcribam :

Κεῖνό ποτ᾽ αἰγανέῃ δολιχήρεϊ κωπηέσσῃ
Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ,
Αἰχμάζειν δηΐοις ἅλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ
Αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων
Πατρὸς ἑοῦ· γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ
Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα.
Ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσέα, μυρία πόντου
Ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις,
Τρυγὼν ἀλγινόεσσα μιῇ κατενήρατο ῥιπῇ.

Hanc fabulam Pacuvius latinam fecit, ſed libere, Romanorum tragicorum more, qui, ſervata Græcorum dramatum œconomia, multa mutabant in moribus et ſententiis. Vide Ciceronis Tuſcul. ii. 20. Dubitare non debebat Caſaubonus, quin Sophocles Νίπτρα ediderit. Verum non eſt Pacuvium novo titulo NIPTRA inſcripſiſſe fabulam, cui Sophocles indicem fecerat Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ, ut aliæ multæ fuerunt fabulæ duplici titulo inſignitæ. Νίπτρα citat Suidas in Παῤῥησία, quod Caſaubonum fugerat. Apollodorus Tarſenſis eodem titulo Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ tragœdiam ſcripſerat, teſte Suida, cujus verba luxata. Vide Hemſterhuſii notam ad Thomam M. in Ἀκανθοπλήξ.

I. Stephanus in Δωδώνη—λέγεται καὶ Δωδὼν, ἧς τὴν γενικὴν Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Νῦν δ᾽ οὔτε μ᾽ εἰς Δωδῶνος, οὔτε Πυθικὰς
Γύας τις ἂν πείσειεν.

καὶ δοτικήν·

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

τῆς μέν τοι Δωδώνης, Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ, Δωδωνίς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Τὰς θεσπιωδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας.

Stephani interpretes dramatis titulum imperite verterunt, ULYSSES SPINIS FLAGELLATUS, ULYSSES FLAGRIS CÆSUS. Verti debuit ULYSSES PASTINACÆ RADIO VULNERATUS. Plinius, l. ix. ſect. 72. *Radius ſuper caudam eminens trygonis, quam noſtri* paſtinacam *appellant, quincunciali magnitudine. Arbores infixus radici necat: arma, ut telum, perforat: vi ferri, et veneni malo.*

II. Scholiaſtes MS. Homeri ad Iliad. A. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Εἰ μέν τις ἓν ἕξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε.

Ad eumdem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipſin illuſtrat, Euſtathius hunc e Sophocle ſenarium profert, ſed omiſſo dramatis titulo.

III. Ad hanc fabulam reſpicit Philoſophus in libello de Poetica cap. xiv. Ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

IV. Vide Sophoclis vitam, et Lexicon in Ἀθηρόβρωτον. Ἐλαιάεσσα. Παρουσία.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Scholiaſtes Æſchyli ad Sept. Theb. 310. Εἴρηται δὴ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται. Vide Stanleii notam ad ejuſdem Æſchylei dramatis v. 223.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Argumentum, Ulyſſes furorem ſimulans, ne ad Trojam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν, inquit Scholiaſtes noſter ad Philoct. 1053. Hac de re exſtant apud Ciceronem de Officiis, iii. 26. Pacuvii verſus ex Armorum judicio:

Cuju' ipſe princeps jurisjurandi fuit,
Quod omnes ſcitis, ſolus neglexit fidem:
Furere aſſimulavit; ne coiret, inſtitit.
Quod ni Palamedis perſpicax prudentia
Iſtius percepſet malitioſam audaciam,
Fide ſacratæ jus perpetuo falleret.

Inde Ovidius, Metam. xiii. 36.

Detrectavitque furore
Militiam ficto: donec solertior isto,
Sed sibi inutilior, timidi commenta retexit
Naupliades animi, vitataque traxit in arma.

I. Pindarus, Isthm. vi. 86.

Τὸν Ἀργείων τρόπον
Εἰρήσεταί πȣ κὲν βραχίστοις.

Ad quæ Scholiastes; Μακρολόγοι μὲν ἦν οἱ Ἴωνες· σύντομοι δὲ ȣ̓ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ·

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα.
Μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

II. Vide Lexicon in Ἐμπέραμος. Ἠμαλάψαι. Θρεκτοῖσι. Θριάζειν. Μάγνον.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Una eademque fuit fabula, quæ modo Hippodamiæ, modo Œnomai titulo citatur.

I. Stobæus, Floril. tit. xxvii. p. 121.

Ὅρκȣ δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα
Ψυχὴ κατέστη· δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
Φίλων τε μέμψιν, κεὶς θεȣ̀ς ἁμαρτάνειν.

II. Athenæus, p. 410. Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ·

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.

Huic senario accommodata est Hesychii glossa a Lennepio ad Phalaridis epist. p. 73. emendata: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Eodem sensu glossam emendavit Toupius ad Suidam iii. p. 40. sed aliquanto minus veteris scripturæ vestigiis insistens.

III. Idem, p. 564. Σοφοκλῆς δέ πȣ περὶ τοῦ κάλλȣς τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειαν, φησίν·

Τοίαν Πέλοψ, ἴυγγα θηρατηρίαν
Ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ,
Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
Παρὰ σταθμὴν ἰόντος ὀρθȣ̃ται κανών.

Sunt admodum depravati hi versus apud Athenæum: eos exhibeo, uti emendati leguntur in notis ad Euripidis Hippolytum 468. nisi quod in ult. v. ubi in Athenæo legitur παρὰ σταθμὴν ἰόντος, veram

lectionem restitui, quam conjectura leni, facili et certissima adsecutum est ingeniosi Tyrwhitti acumen. Valckenarius legebat παρὰ σταθμὴν ἰσῦντος, constante itidem metro, nec malo sensu. Studio, ut videtur, doctissimos viros carpendi Toupius ad Theocriti Scholiastem p. 211. tum alia, tum istud ἰόντος tuetur, quod ego prorsus mendosum esse statuo. Eleganti metaphora Theognis dixit: εἶμι παρὰ σταθμὴν ὀρθὴν ὁδόν. Sed qui extra metaphoram loquitur de fabro materiam æquante, non dicit eum *ad perpendiculum ire*, dum amussim dirigit; bene vero, eum *oculo perpendiculum servantem*, amussim dirigere. Toupii reliqua prætermitto, quæ ei nollem excidisse. Hos versus a se parum feliciter emendatos ita vertit Grotius:

Quas illecebras ille, vim venaticam
Amoris acre fulgur oculorum gerit?
Etiam ille quoties saltat, æquali modo
Me contuetur, sicut artificem faber
Quum jacit amussim, lineam rectam facit.

IV. Aristophanes, Avibus, 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
Γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

Hos versiculos Comicum e Sophoclis Œnomao traduxisse Scholiastes monet. Simile votum observes in Œd. Col. 1136. et in Euripidis Hippolyto, 739.

V. Diogenes Laert. in vita Arcesilai, iv. 35. Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τι ἀγνοεῖν, ἔφη·

Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.
Confer Suidam in Διέξοδοι et in Λήθουσι, ubi demum versus isti emendate scripti leguntur: quod Grotium fugisse miror, cujus versio, in Excerptis videnda, a Græcorum sensu quam longissime remota est. Arcesilaus vocem τόκος alio sensu accipiens, jocum ex ambiguitate petebat, innuens fœneratorem nihil aliud nosse nec cogitare, quam tempus exigendæ usuræ.

VI. Hesychius: Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Vide Lexicon in Ἄκεστρον. Δεοπά.

ΠΑΝΔΩΡΑ ἢ ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ.

I. Athenæus, p. 476. ubi de voce κέρας *poculum* ſignificante: Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ·

Καὶ πλῆρες ἐκπιὼν τι χρύσεον κέρας
Τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

II. Vide Lexicon in Ἐνθρήθρα. Κεχήλωμαι. Ὀργασμός.

ΠΕΛΙΑΣ.

Erotianus in Gloſſario Hippocrateo: Παιδικὸν πάθος· παιδίαν νῦν, τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησί·

Λευκὸν γὰρ αὐτὴν οὐκ ἐπαίδευσεν γάλα.

ΠΕΡΙΛΑΟΣ.

Vide Lexicon in Καρπομάνης.

ΠΗΛΕΥΣ.

I. Clemens Alex. Strom. vi. p. 748.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
Γεροντανωγῶ, κἀναπαιδεύω πάλιν.
Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Profert hos verſus etiam, ſed minus emendate, Scholiaſtes Comici ad Nubes, 1419. Medii parodia eſt in Equitibus, 1096. ubi Demus iſiciario ait:

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
Γεροντανωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Vide Toupium, Cur. nov. in Suidam, p. 33.

II. Ὁμορρόθῶ, συνθέλω,
Συμπαραινέσας ἔχω,
Προσόδια μεγάλα
Σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν.
Ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ.

Hos verſus in Aves tranſtulit Comicus, 851. e Sophoclis Peleo, teſte Scholiaſta, illiſque ſua ſalſe immiſcuit.

III. Vide Lexicon in Κυκνῖτις. Λιποψυχεῖν. Μὴ νόμισον. Ξηραλοιφεῖν.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

I. Tzetzes ad Lycophronem, 529. Ἱστορεῖ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. Inde excogitari poteſt fabulæ argumentum, cui titulum fecit Chorus e paſtoribus conſtans.

II. Sextus Empiricus adverſus Grammaticos, p. 286. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν, ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Heſych. Βαλλὴν, βασιλεὺς Φρυγιστί.

III. Harpocration in Νάννιον. Ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν·

Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν,
Θαλλὸν χιμαίραις προσφέρων νεοσπάδα,
Εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν πέτραν.

Leguntur hi verſus etiam apud Athenæum, p. 587. Ad primum pertinet Heſychii gloſſa: Αὐλητὴν, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theſeo παρακτίαν στείχων.

IV. Athenæus, p. 319. Τῶν πηλαμίδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν·

Εἶθ' ἡ πάροικος πηλαμὶς χειμάζεται,
Πάροικος Ἑλλησποντὶς, ὡραία θέρους
Τῷ Βοσπορίτῃ, τῷδε γὰρ θαμίζεται.

Huc referri poteſt Heſychii gloſſa: Θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

V. Plutarchus, Vit. parall. p. 795. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν·

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν,
Καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

Ad nullam aliam Sophoclis fabulam melius quam ad Paſtores hi verſus referri poſſunt.

VI. Vide Lexicon in Ἀμφήμερον. Ἀναλῶσαι. Βάρις. Βερεκύντα. Θρηνεῖν. Ἴαννα. Κυκνῖτις. Ξανῶ. Φοινικίοις. Ψό.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ ἢ ΜΑΝΤΕΙΣ.

I. Etymologicon Regium MS. citatum in Valckenarii Diatr. Eurip. p. 200. Πολύϊδος. Οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου· καὶ ἔστι, φησὶν, πολυΐδμων μάντις ὤν· ἔτι καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος· καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλε·

Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν·

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ κοιράνῳ.

Eadem nominis ſcriptura apud Clementem Alex. Strom. i. p. 399. ubi inter inſignes vates recenſetur Πολύϊδός τε ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Μεγάροις, οὗ μέμνηται ἡ τραγῳδία.

II. Euripidis Schol. ad Phœniſſas, 1290. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι·

Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις.

III. Stobæus, Floril. tit. xxix. p. 127.

Οὔ τοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

Vide Valckenarium ad Phœniſſas, p. 217.

IV. Porphyrius de Abſtinentia, lib. ii. p. 134. edit. Ultrajectinæ. Clemens Alex. Stromat. iv. p. 565.

Ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλὸς, ἦν δὲ κἀμπέλου
Σπονδή τε, καὶ ῥὰξ ἐντεθησαυρισμένη·
Ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὅλαις παγκαρπία,
Λίπος τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλώτατον
Ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ultimum verſum citat Schol. Euripidis ad Phœniſſas, 116. ubi docet ὄργανον poni pro ἔργον, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Confer Xylandri et Caſauboni notas ad Strabonem, p. 16.

V. Schol. Comici ad Ranas, 596. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

VI. Vide Lexicon in Ἀνταίας. Ἀραῖον.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

I. Strabo, lib. x. p. 470. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ δ' αὖθι μίμνων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα
Ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει.

II. Stobæus, Ecl. Phyſ. p. 129. In Excerptis Grotii, p. 165. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν·

Ὦ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς

Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις,
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς.

In primo verſu lego ᾧ, *cui*, vel *propter quod*, relatum ad id quod præcedebat. Vulgo legitur ſine ullo ſenſu ὦ. Repoſui μελαμβαθεῖς pro vulgato μελαμβαφεῖς, quarum vocum confuſionem breviter adtigi ad Æſchyli Prometheum, 219. Valckenario placuit μελαμφαεῖς, cujus omnino adeunda nota ad Phœniſſas, p. 367.

III. Idem, Florilegii tit. xlix. p. 187.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρωρατὴς στρατοῦ
Τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·
Ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
Οὔτ' ἐξεπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος
Βροτοῖς ἂν ἔλθοι γ', εἰ δίκην λόγων ὄφλοι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ θνητός τ' ἄν, ἐκ θνητῆς τε φύς,
Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;

Nemo imperator ſe poteſt exercitus
Jactare cunctis largitate gratiæ:
Nec ipſe qui me latius regnat Deus,
Seu ſiccat agros, imbre ſeu fuſo rigat,
In jus vocatus omnibus cauſſam probet.
Mortalis ergo, matre mortali ſatus,
Quînam Jovem ipſum vincerem prudentia?

Tragici ſenſum dilucide et eleganter expreſſit Grotius, ſed quem e Græcis ægre elicias. In codice ſic ſcriptus eſt quintus verſus: βροτοῖς ἀνελθὼν ἐς δίκην λόγους ὄφλαι. Judicio damnati Atticis dicuntur ὄφλειν δίκην, quod hic vix locum habere poteſt. Aptum ſententiæ verbum eſſet δίκην ſeu λόγον ὑπέχειν. Ceterum æmulatus eſt Sophocles Theognidem cujus hæc eſt ſententia:

Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1123.

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους.

V. Ad Polyxenam reſpexiſſe videtur Longinus, ſect. 15. Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ, κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achillis umbra, quodque apud Euripidem narratur initio Hecubæ, id Sophocles ſpectatorum ſubjecerat oculis.

VI. Vide Lexicon in Ἄπειρος. Ἠκρωτηριασμένοι. Παράρυμα.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Pollux, x. ſect. 147. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem, vii. ſect. 118. Καὶ λατύπους δὲ, Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

Vide Lexicon in Ἐπιτιμητής.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Schol. Pindari ad Pyth. v. 35. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς μεταμελείας.

ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ.

I. Macrobius, Saturnal. lib. v. 19. Hæc res nonne quæſtione digna eſt, unde Virgilio æneæ falces in mentem venerint? Ponam itaque Virgilianos verſus, mox et inde Sophoclis, quos Maro æmulatus eſt.

Falcibus et meſſæ ad lunam quæruntur aënis
Pubentes herbæ nigri cum lacte veneni.

Sophoclis autem tragœdia id, de quo quærimus, etiam titulo præfert. Inſcribitur enim Ῥιζοτόμοι, in qua Medeam deſcribit maleficas herbas ſecantem, ſed averſam, ne vi noxii odoris ipſa interficeretur; et ſuccum quidem herbarum in cados æneos refundentem, ipſas autem herbas æneis falcibus exſecantem. Sophoclis verſus hi ſunt:

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ'
Ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς
Χαλκέοισι κάδοις δέχεται.

Et paullo poſt:

αἳ δὲ καλυπταὶ
Κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομὰς,
Ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
Γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad iii. 1213. Ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται καὶ δράκουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις παρεισάγει τὸν Χορὸν λέγοντα.

Ἥλιε δέσποτα

Καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπȣ
Πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίȣσ'
Ἱερὰς τριόδȣς, ςεφανωσαμένη
Δρυσὶ καὶ πλεκτοῖς
Ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

Nescio quo errore Grotius fragmentum hoc ad Polyxenam retulerit. In scholiis MS. legitur: τὸ δι' Ὀλύμπȣ πολλȣ̃ φέρει καὶ γῆς, καίνȣσ'—Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 167.

II. Vide Lexicon in Ἀϊςώσας.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ Σατυρικός.

De hac fabula videndus Bentleius Epistolæ ad Millium, p. 59.

I. Athenæus, p. 487. Καλεῖται δὲ Μάνης, καὶ τὸ ἐπὶ κοτλάβȣ ἐφεςηκὸς, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως·

Τάδ' ἐςὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
Τῷ καλλικοτλαβȣ̃ντι νικητήρια
Τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

Vide Meursii Græciam ludibundam in κοτλαβισμός.

II. Vide Lexicon in Θῆμα. Καρικοί. Πέμφιξ.

ΣΙΝΩΝ.

Vide Lexicon in Αἰθύσσειν. Ἀναιθύσσω. Ἀξέςȣς. Ἄῤῥηλον. Ἐνθρίακτος.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Vide Lexicon in Ζεῦγος.

ΣΚΥΘΑΙ.

I. Schol. MS. Apollonii Rhodii ad iv. 223. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ τὴν Μήδειάν φησιν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης μικρὸν ὄντα, Ἰάσονος εἰπόντος εἰς τȣ̀ς Ἀργοναύτας ἐνεγκεῖν αὐτόν· ὡς δὲ ἐδιώκοντο, σφάξαι τε αὐτὸν τȣ̀ς Ἀργοναύτας, καὶ μελίσαντας εἰς τὸν ποταμὸν ἐμβαλεῖν. Σοφοκλῆς ἐν μὲν Κολχίσιν ἐν τῷ Αἰήτȣ οἴκῳ σφαγῆναί φησι τὸν Ἄψυρτον· ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις οὐχ ὁμομήτριόν φησι τὸν Ἄψυρτον τῇ Μηδείᾳ. Οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς, φησὶ, κοίτης ἔβλαςον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαςάνεσκε· τὴν δ' Εἰδυῖα πρίν ποτε Ὠκεανȣ̃ κόρη τίκτεν. Latentes in his trochaicos tetrametros numeris suis restituit Valckenarius, Diatr. Eurip. p. 224.

Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαςον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος

Τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε· τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε
Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

II. Idem ad iv. 248. Ἑκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ.

III. Athenæus, p. 189. Καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Σοφ. Σκύθαις·

Κρημνούς τε καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας
Αὐλῶνας.

Obſervavit Abreſchius ad Thucydidem, p. 471. hæc ad verbum fere in rem ſuam tranſtuliſſe Virgilium, Georg. iii. 276.

Saxa per et ſcopulos et depreſſas convallis.

IV. Vide Lexicon in Ἀχίλλειον. Ἀψάλακτος.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

I. Notum argumentum fabulæ. Vide Hyginum, cap. xcvi. et Philoſtrati junioris iconem, cui titulus Achilles in Scyro, p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit: Σκῦρος, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ. Conſtabat Chorus e Scyriis puellis, unde fabulæ titulus, qui ſæpe perperam ſcriptus occurrit Σκύριοι, pro Σκύριαι. Joanni Toupio non adſentior adfirmanti unam fuiſſe fabulam gemino titulo inſignitam *Scyrias et Achillis amatores*: cujus rei ſi quem auctorem habuit, omnino falſus eſt. Diverſas fabulas fuiſſe vel inde liquet, quod in Ἀχιλλέως ἐρασταῖς inducebatur Peleus, cujus in Σκυρίαις nullæ poterant eſſe partes. Illa ſatyrica erat; hæc tragica.

II. Plutarchus, Moral. p. 34. et 72.

Σὺ δ' ὦ, τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς.

His verbis ſedentem inter puellas in Scyro Achillem increpabat Ulyſſes. In poſteriore Plutarchi loco pro ἀποσβεννὺς legitur e gloſſemate καταισχύνων. Sunt autem iſti verſus e Scyriis Sophoclis, quod e ſtylo et comparatis ſecum duobus Plutarchi locis ſatis eſt probabile.

III. Stobæus, Floril. tit. li. p. 199.

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

IV. Idem, tit. lix. p. 225.

Οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,

Οἷς οὔτε δαίμων, οὔτε τις θεῶν νέμων
Πλοῦτόν ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν·
Λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
Ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι,
Ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

V. 1. οἷ. v. 3. νείμειεν. ult. ἴσως ἂν ἢ κέρδαιναν auctoritate codicis firmantur, in quo distincte scriptum ἐπὶ ῥοπῆσιν. Credideram olim legendum esse ἐπὶ ῥιπῆσιν. Nunc vero nihil muto: ῥοπὴ hic sperandi momenta significat. Vox est πολύσημος, quæ in utramque partem accipitur. In Trachin. 82. veteres critici per κίνδυνον exponunt. In 3. versu libri omnes habent πλούτου mendose.

V. Idem, tit. cxvii. p. 483.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ,
Νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί.

Horum senariorum alterum laudat Clemens Alex. Cohort. ad Gentes, p. 73. ubi non ἔργ', sed ὦτ' ἀχρεῖα, *aures inutiles*, legitur.

VI. Idem, tit. cxxv. p. 509.

Ἀλλ' εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακὰ,
Καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι,
Ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν.
Νῦν δ', ὦ γεραιὲ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
Τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν.
Κἀμοὶ γὰρ ἂν πατὴρ γε δακρύων χάριν
Ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς.

V. 6. κἀμοὶ—πατὴρ γε codicis est scriptura. Grotius dedit καί μοι πατήρ τε.

VII. Vide Lexicon in Ἀποστιβής. Αὐτόστυλον. Ἀχρήμαστον. Εὔωρος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

I. Stephanus. Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

II. Aristophanes, Nubibus 583. Βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς. Ad quæ Scholiastes, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους·

Οὐρανοῦ δ' ἄπο
Ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς.

III. Stobæus, Floril. tit. cxxiii. p. 503.

Ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν
Ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου,
Ὡς ζῶντος· ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
Ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον.

ΤΗΡΕΥΣ.

I. Ad hoc drama adludit Comicus in Avibus, 100. ubi Epopis roſtrum ridenti Euelpidi Epops ait:

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quæ ſic Scholiaſtes: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum poſt Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perſtringit Comicus, v. 282. ubi hæc habet Scholiaſtes: ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς.

II. Stobæus, Floril. tit. x. p. 71.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

III. Idem, tit. xiii. p. 83.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς, οὐ σφαλεῖ ποτε.

Lemma huic verſui præfixum in Reg. cod. Σοφοκλ. Τηρεῖ. In alio quo uſus eſt Ruhnkenius noſter, adſcriptum ἐκ Τειρεσίυ, quo nomine nullum Sophocles drama edidit. In Vindobon. Εὐριπ. Τηρεῖ. eodem errore quo deceptus fuit Apoſtolius, Proverb. x. 12.

IV. Idem, tit. xx. p. 107.

Ἄνυς ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραί γ' ἔτι
Ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερώτερον.
Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
Μεῖζον προσάπτει τῆς νόσυ τὸ φάρμακον,
Ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

In Reg. cod. lemma adſcriptum 1. verſui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτῦ Τηρεῖ. Hoc ſtatim 1. verſui adpoſitum in Vindobon. continuatis una ſerie quinque verſibus.

V. Idem, tit. xxii. p. 115.

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,
Τοῦτο κατειδότας ὡς ὐκ ἔστιν
Πλὴν Διὸς ὐδεὶς τῶν μελλόντων
Ταμίας, ὅ τι χρὴ τετελέσθαι.

Hos anapæſtos e Sophoclis Tereo eſſe, fidem faciunt duo Stobæi codices.

VI. Idem, tit. xxxix. p. 157.

Πολλά σε ζηλῶ βίυ,
Μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης.

Perperam in libris κάλλιστα.

VII. Idem, tit. lxviii. p. 283.

Νῦν δ' ἐδέν εἰμι· χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις
Ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν,
Ὡς ἐδέν ἐσμεν· αἳ, νέαι μὲν ἐν πατρὸς
Ἥδιςον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.
Τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἡ ἄνοια τρέφει.
Ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες,
Ὠθούμεθ' ἔξω, καὶ διεμπολούμεθα
Θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
Αἱ μὲν ξένες πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρες,
Αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίῤῥοθα.
Καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία,
Χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

V. 5. legendum videtur ἡ ἄγνοια. V. 10. ἀήθη δώματα eſt lectio codicis. Impreſſi habent ἀληθῆ. Neutrum ſententiæ ſatis aptum videtur. Quibuſcumque moribus ſit et qualicumque fortuna utatur vir hoſpes vel barbarus, cui puella nuptum datur, haud ſecus *inſueta* eſt, quo ducitur, domus. Si per ἀληθῆ δώματα intelligas virum beatum et bene moratum, nec aliter intelligere poſſis, nihil eſt quod conqueratur puella tali conjuncta viro. Acutiſſime conjicit juvenis egregius felicis ingenii, cujus ante duos annos prodiit libellus emendationum in priſcos auctores, ſcripſiſſe poetam: αἱ δ' εἰς σαλευτὰ δώμαθ', *in domos quas fortuna adverſa exagitat, calamitatum fluctibus quaſſatas.* Hanc metaphoram amat Noſter. Vide Œd. Tyr. 23. Antig. 169. Electr. 1080. Ἐπίῤῥοθα valet ἐπίψογα, *flagitioſas domos, vituperio dignas.* Quæ ſignificatio Geſnerum latuit, qui vertit, *aut in veras familias, aut auxiliares.* Melior non eſt Grotii verſio. Hunc locum adtigit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 628. Erudito viro ſuboluit veram vocem latere, quam eruit juvenis Germanus F. Jacobs.

VIII. Idem, tit. lxxxvi. p. 355.

Ἐν φύλῳ ἀνθρώπων μί' ἔδειξεν
Πατρὸς καὶ μητρὸς ἡμέας ἁμέρα
Τοὺς πάντας· ἐδεὶς ἔξοχος
Ἄλλος ἔβλαςεν ἄλλε.
Βόσκει δὲ τὲς μὲν μοῖρα δυσαμερίας
Τὲς δ' ὄλβος ἡμῶν·
Τὲς δὲ δελείας ζυγὸν
Ἔσχεν ἀνάγκας.

IX. Idem, tit. xcviii. p. 409.

Τὰν δ' ἀνθρώπε ζωὰν πόικιλομήτιδες ἆται
Πημάτων πάσαις μεταλλάσσεσιν ὥραις.

X. Idem, tit. cv. p. 435.

Μήπω μέγαν εἴπης, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης.

Verſus hic ad Tereum pertinet, non ad Tyronem, ad quam fabulam male refertur in Stobæi libris. Eo utitur Cicero ad Atticum, iv. 8. Heathius legendum eſſe contendit μήπω μέγ' εἴπης. Nimirum ne anapæſtus ſit in ſecunda ſede: ſed fallitur, ut et Gronovius ad Ciceronem.

XI. Idem, tit. cviii. p. 457.

Ἀλγεινὰ, Πρόκνη· δῆλον· ἀλλ' ὅμως χρεὼν
Τὰ θεῖα θνητὲς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

XII. Ariſtoteles de Poetica, cap. xvi. ubi de variis agnitionibus agit, exemplo utitur e Sophoclis Tereo petito. Locum difficilem, in cujus intellectu non conſentiunt interpretes, ſatis mihi ſit indicaſſe: Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέες Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή.

XIII. Vide Lexicon in Αἴγλη. Φάρος.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ Σατυρικός.

I. Dionyſius Halic. Antiq. lib. i. p. 10. Μαρτυρεῖ δέ μυ τῷ λογῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι· πεποίηται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκεσα Τριπτόλεμον, ὅσην χώραν ἀναγκασθήσεται σπείρων τοῖς δοθεῖσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν· μνησθεῖσα δὲ τῆς ἑῴυ πρῶτον Ἰταλίας, ἥ ἐςιν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμε Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τἔτο τῆς ἀντικρὺ ἁψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἑσπέριον Ἰταλίαν αὖθις ἀναςρέφει, καὶ τὰ μέγιςα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἐθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνώτρων οἰκήσεως ποιησαμένη· ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνα λεχθέντα τῶν ἰαμβείων, ἐν οἷς φησι·

Τὰ δ' ἐξόπισθε, χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τε πᾶσα, καὶ Τυρσηνικὸς
Κόλπος, Λιγυςική τε γῆ σε δέξεται.

II. Plinius, libro xviii. cap. 12. Sophocles Poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta *laudavit*, ad verbum tranſlata ſententia:

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

III. Sophoclis Triptolemi meminit Strabo, lib. i. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratiorem ſerioribus poetis.

IV. Athenæus, p. 67. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπ7ολέμῳ τȣ͂ ταριχηρȣ͂ γάρȣ. Verſus exſtat integer in Pollucis Onomaſtico, vi. ſect. 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δȣ͂σα ταριχηρȣ͂ γάρȣ.

Herodianus Pierſoni, p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς, τὸν ἰχθύων γάρον· καὶ γάρον τὸν ἰχθυηρόν. Σοφοκλῆς.

V. Idem, p. 110. Ὀρίνδȣ δ' ἄρτȣ μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπ7ολέμῳ, ἤτοι τȣ͂ ἐξ ὀρύζης γινομένȣ, ἢ ἀπὸ τȣ͂ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένȣ σπέρματος, ὅ ἐςιν ὅμοιον σησάμῳ.

VI. Idem, p. 447. ex Caſauboni emendatione: Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον, καὶ βρύτον τινὲς καλȣ͂σιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπ7ολέμῳ·

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον ȣ̓διεῖν χαμαί.

VII. Harpocration: Μελίνη, ὀσπρίȣ ἐςὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγȣσι· θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπ7ολέμῳ, Κνήμη μελίνης.

VIII. Scholiaſtes Pindari ad Olymp. x. initio: Σοφοκλῆς ἐν Τριπ7ολέμῳ·

Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τȣ̀ς ἐμȣ̀ς λόγȣς.

IX. Vide Scholiaſtam noſtrum ad Œd. Col. 517. et Lexicon in Ἀμάλλαι. Ἀμφιπλὶξ. Ἀπυνδάκωτος. Ἀφράσμων. Δαίς. Εἰς ὀρθόν. Ἕλκη. Ζευγηλάτης. Θαιρός. Ἴαννα. Ἰλλυρίς.

ΤΡΩΙΛΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Pindari ad Nem. iii. 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος, καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωΐλῳ·

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγȣς γάμȣς,
Τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτέ.

II. Pollux, x. ſect. 165. Ξίφȣς δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ σκαλμὴ, Σοφοκλέȣς εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ·

Σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνȣσ' ἐμούς.

III. Vide Lexicon in Ἀμάσεται. Ἀνδρόπαις. Ἀπέσκη. Ἄπιςος. Ἄσας. Ἀσόλοικον. Ἐλαιȣ͂ται. Ἕρκη. Ἰήϊος. Καταρβύλοις. Ναρόν. Σακοδερμίτης.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

I. Stobæus, Floril. tit. lix. p. 227.

Τί τȣ͂δε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
Τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα, κὐπό τῳ ςέγῃ
Πυκνῆς ἀκȣ͂σαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί;

Partem hujus fragmenti refert Cicero in epiſt. ad Atticum, 7. li-

bri ii. *Cupio iſtorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* κἂν ὑπὸ ϛέγῃ πυκνᾶς ἀκούειν ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. Sic Sophoclea leguntur in Ciceronis editione, qua utor, Joſ. Oliveti, ad quæ nihil ille adtulit præter jejunam neſcio cujus notulam. Neſcio unde in Ciceronem venerit iſtud κἂν prorſus alienum. Sane in Stobæo tam impreſſo quam ſcripto legitur καὶ ὑπὸ ϛέγῃ, et reliqua, ut ea dedi. Andr. Schottus, qui Ciceronis locum protulit ad Zenobii Prov. iii. 95. dedit etiam κ̣ ὑπὸ—Verum inſuavem iſtum hiatum refugiebant Attici poetæ, quibus ſolemne κ̣ ὑπὸ contrahere in χὐπὸ, priore longa, ob craſin. Scripſiſſe opinor Sophoclem χὐπό τῳ ϛέγῃ, poſito τῳ pro τινὶ, quod, ut minus frequens, librariis fraudi fuit. Heathio placet καὶ ϛέγης ὕπο, quæ emendatio minus probabilis eſt.

II. Stephanus in Χαλδαῖοι.—Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφ. Τυμπανιϛαῖς·

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

III. Vide Scholiaſtam noſtrum ad Antig. 992. et Lexicon in Ἀδήμων. Ἀνετῶς. Ἀντιϛρέφω. Δράκαυλος. Ἐλύμους.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Stobæus, Floril. tit. cv. p. 431.

Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας
Ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος
Διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
Ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ
Πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
Ὅταν μεταϛῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

ΤΥΡΩ.

Tyronis hiſtoriam narrat Homerus, Odyſſ. Λ. 234. ubi tamen nihil eſt quod in ſcena exhiberi potuerit. Argumentum fuit Tyro a filiis agnita, quos ex Neptuno pepererat, quoſque ſtatim a partu expoſuerat, Neleo et Pelia: hi Sideronem Tyronis novercam interfecerunt. Τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ, auctore Apollodoro, p. 46. editionis Heynii, cujus in notis omnia collecta quæ ad Tyronis hiſtoriam pertinent. Fabulam bis edidit Sophocles, unde modo prior, modo poſterior Tyro citatur.

I. Ariſtoteles de Rhetorica, lib. ii. cap. 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τȣ̃ ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς·

Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα.

Ex alia fabula quam e Tyrone ſenarius hic eſſe non poteſt.

II. Comicus in Lyſiſtrata, 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.

Οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Ad quem locum Scholiaſtes: Εἰς τὴν Σοφοκλέȣς δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius: Εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέȣς αἰνίττεται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος—ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

III. Scholiaſtes Euripidis ad Oreſten in fine: Ἡ κατάληξις τῆς τραγῳδίας ἢ εἰς θρῆνον, ἢ εἰς πάθη καταλήγει· ἡ δὲ κωμῳδία γέλωσι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται· ὅθεν ὁρᾶται τόδε τὸ δρᾶμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον· διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέȣς ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται.

IV. Ariſtoteles de Poetica, cap. xvi. Εἴδη δὲ ἀναγνωρίσεως· πρώτη μὲν ἡ διὰ σημείων· τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον ἐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια· καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

V. Pollux, iv. ſect. 141. ubi deſcribit tragicas perſonas: Τυρὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ.

VI. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aves, 276. Ἔξεδρον χώραν ἔχων] Ἐκ τῆς Σοφοκλέȣς δευτέρας Τυρȣ̃ς ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

VII. Athenæus, p. 99. ubi χορτασθῆναι pro κορεσθῆναι adhiberi oſtendit: Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ·

Ὃν τοῖσι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

VIII. Idem, p. 475. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφώ. Σοφοκλῆς δὲ Τυροῖ·

Προστῆναι μέσην

Τράπεζαν ἀμφὶ σιτία καὶ καρχήσια.

Proferuntur hæc etiam a Macrobio, Saturnal. v. 21. Quæ autem apud Athenæum ſequuntur, ipſius verba ſunt, rem apud Tragicum narratam obiter explicantis: πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. Caſauboni errorem corrigit Gataker. tom. i. p. 500.

IX. Stobæus, Floril. tit. xx. p. 107.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ.

X. Idem, tit. xlvi. p. 177.

Ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔ τις ἄνθρωπος κακός.

Qui præcedit verſus Euripidis eſt in Auge: hic autem Sophoclis in Tyrone. Singulos ſuis auctoribus tribuit cod. Vindob.

XI. Idem tit. lxxxvii. p. 355.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ
Οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς,
Οὔτ' ἀχρείων ὁ λίαν κακός·
Βροτῶν δὲ πιστὸν οὐδέν.

XII. Idem, tit. xcix. p. 417.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι.

XIII. Idem, tit. cx. p. 459.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα.
Σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.

XIV. Idem, tit. cxvi. p. 475.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

XV. Ælianus de Nat. Animal. lib. ii. cap. 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵππος ἁβροτάτη τέ ἐστι καὶ θρυπτικωτάτη· ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτήν· ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἥδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων· ὅπερ οὖν συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμιόνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μέν τοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ δὲ ὑπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον αἰδουμένη· καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους. Morem equas tondendi, quo facilius aſines admittant, tangit rurſus xii. 16. verſuſque ipſos Sophoclis profert xi. 18. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι ῥαδίως ἐστὶν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἤν τις αὐτῆς ἀποκείρῃ τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας· αἰδεῖται γὰρ, καὶ οὐκ ἀγανακτήσει, καὶ παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, καταψήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ· τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι· πεποίηται δέ οἱ αὐτὴ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην,
Ἥ τις ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο,
Μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
Θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο·
Κύρσασα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν,
Ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον, αὐγασθεῖσ' ὑπὸ
Κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένην φόβην.
Κείνην ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειεν ἂν

Οἷαισιν αἰσχύνησιν οἷα μαίνεται
Πενθοῦσα, καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

Hæc a Tyrone proferebantur, contumelias querente, quibus a noverca Siderone adficiebatur haud autem minus indigne a librariis mulcati fuerunt hi verſus, quos fœde depravatos legas apud Ælianum, et peſſime interpolatos in Excerptis Grotii, cui infeliciſſime omnium ceſſiſſet emendandi eorum conatus, niſi manum iis etiam admoviſſet Reiſkius. Deſcriptos eos habeo perquam accurate e duobus codicibus Bibliothecæ Regiæ. In 1. v. ex λαχανοπώλου pronum erat veram lectionem eruere λαγχάνω πῶλον, quod jam occupaverunt Tyrwhittus meus et Heathius. In 5. codicum lectio σπασθεῖσα caſſa eſt, ne quidem pro σπάσασα, σπασαμένη, ſenſu *ducendi, bibendi* accipienda. Conjectura Heathii ἀφεθεῖσα probari nequit, unde abſurdus oritur ſenſus. Nam qui ſe equa in flumine videre poſſit, a quo fuerit abacta? perſpicuum eſt enim nomina ποταμίων ποτῶν pendere a participio cujus in locum librariorum ſtupor ſuffecit illud σπασθεῖσα. Quod ſententia flagitat repoſui, κύρσασα. In 6. uterque cod. habet ἴδῃ, recte. Unus διατετιλμένη: ambo φοβῆς: mendoſe. Reliquorum tam concinna eſt lectio, ut de emendationis veritate nemo dubitare poſſit, niſi quis forte minus credat vocem φόβην tam paucis interjectis bis a Poëta fuiſſe adhibitam. Sane in ultimo verſu legi mallem τὴν πάρος χλιδήν.

XVI. Vide Lexicon in Δυσθυμία. Ἐρηνοβοσκός. Ἔχθιμα. Ἤνεγκον. Ταυροφάγον.

ΥΒΡΙΣ Σατυρική.

I. Stobæus, Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λήθην τε καὶ τὴν πάντ' ἀπεστερημένην
Κωφήν, ἄναυδον.

II. Athenæus, p. 657. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε—Σοφ. Ὕβρει·
Ἐσθίειν ἐθέλω τὸν δέλφακα.

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Vide Scholiaſtam noſtrum ad Antigonam, v. 1. Philoctetem, 1226. et Lexicon in Κοινός. Ὄχος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Nullibi, quod ſciam, occurrit hic dramatis titulus, præterquam in Lexico MS. Bibliothecæ Cœnobii Benedictini ad S. Germanum

Parisiis, cujus excerpta mihi misit doctissimus Ruhnkenius. Vide Lexicon in Ἀποσημῆναι. Ἀρτύματα.

ΦΑΙΔΡΑ.

I. Stobæus, Eclog. p. 133.

Περιῶσι᾽ ἄφυκτά τε
Μήδεα παντοδαπᾶν βελᾶν
Ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται
Κερκίσιν Αἶσα.

II. Idem, Floril. tit. xvii. p. 95.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
Τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται.

III. Idem, tit. xliii. p. 163.

Οὐ γάρ ποτ᾽ ἂν γένοιτ᾽ ἂν ἀσφαλὴς πόλις,
Ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
Λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ᾽ ἀνὴρ λαβὼν
Πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.

Emendandi pruritum sedabit Theognis, ad quem Sophocles respexisse videtur:

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.

Profert hos versus Luciani Scholiastes ad Lexiphanem, tom. ii. p. 336. ubi perperam legitur χερσὶν ἔργα κηδεύοι.—χερσὶ dat cod. Reg. pro vulgato χειροῖν.

IV. Idem, tit. lxiii. p. 245.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
Οὐδ᾽ αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
Ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
Καὶ τόνδ᾽ ἀπείργειν οὐδ᾽ ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ᾽ ὑπείκει, καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Tres primos versus tamquam Euripidis profert Clemens Alex. Strom. vi. p. 745. unde eos Grotius, Excerpt. p. 435. inter Euripidis fragmenta ex incertis dramatibus retulit, non recordatus se eos jam in Florilegio pro Sophocleis exhibuisse, aliamque dedit versionem:

Non feminarum, non virûm præcordia
Cupido domitat sola, sed Superûm quoque
Perurit animos; penetrat et ponti vada.

Clementis in 3. versu recepimus lectionem ταράσσει, quam melio-

rem judicamus Stobæana χαράσσει. Ariſtophontis perquam lepidum fragmentum exſtat de Amore apud Athenæum, p. 563. quem a Diis e cœlo ejectum fingit, quia θεοὺς ἐτάρατλε, ἐμβάλλων στάσεις.

V. Idem, tit. lxix. p. 287.

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν
Κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ᾽ ἄν, οὐδὲ σώφρονος
Κρεῖσσον· παθὼν δ᾽ ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει.

Heſiodi ſententia eſt in Operibus, 702. quem æmulatur Noſter:

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ᾽ ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ᾽ αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο.

VI. Idem, tit. lxxiv. p. 321.

Ξύγγνωτε, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι· τὸ γὰρ
Γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν.

VII. Idem, tit. cv. p. 439.

Τὸν δ᾽ εὐτυχοῦντα πάντ᾽, ἀριθμήσας βροτοὺς,
Οὐκ ἔστιν ὄντως ὅντιν᾽ εὑρήσεις ἕνα.

VIII. Idem, tit. cvii. p. 457.

Αἴσχη μὲν, ὦ γυναῖκες, οὐδ᾽ ἂν εἷς φύγοι
Βροτῶν ποθ᾽, ᾧ γε Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά.
Νόσους δ᾽ ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

Perperam Grotius, ver. 2. ᾧ κε Ζεὺς ἐφορμήσῃ, cod. καὶ—ἐφορμήσοι.

IX. Vide Lexicon in Ἀγκίραι. Ἄγος. Ἀελλάδες. Ἄκλειπτοι. Ἀπέπτυσε. Αὐτομόλως. Ἀψεφές. Κυλλαίνων. Μῶλυς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙᾼ.

I. Stobæus, Floril. tit. cxxi. p. 493.

Ἀλλ᾽ ἴσθ᾽ ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

II. Agellius Noctium Atticarum, lib. xiii. cap. 17. Sophoclis verſum e tragœdia laudat, cujus titulus in impreſſis corruptus eſt. Mihi certum videtur Sophoclem tragœdiam nullam ſcripſiſſe cui titulus fuerit ΦΥΛΕΤΙΔΕΣ. Quæ proferuntur ad hunc locum doctorum virorum conjecturæ, ſunt omnes futiles et rejiciendæ. Amplectenda erat lectio codicum eorum in quibus plane ſcriptum Φιλοκτήτης. Sic autem Agellius: *Sed etiam ille verſus non minus notus:*

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ᾽ ἐγώ.

et in tragœdia Sophocli ſcriptus eſt, cui titulus eſt Φιλοκτήτης, *et in Bacchis Euripidi.*

III. Priſcianus, lib. xviii. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Ὀσμῆς μόνον γ᾽ ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς.

IV. Vide Lexicon in Δράκοντα. Δρυοπαγῆ. Ζηλῶ. Ῥακτηρίοις.

ΦΙΝΕΥΣ Σατυρικός.

Ad hanc fabulam pertinent quæ leguntur apud Scholiaſtam Apollonii Rhodii, ii. 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεὺς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν, ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὄαρθον καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. Scholiaſtes noſter ad Antig. 992. aliis nominibus Cleopatræ filios appellat.

I. Ariſtophanes, Pluto, 635.

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

ad quem verſum Scholiaſtes ita notat: Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ ςίχος.

II. Pollux, vii. ſect. 193. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαςήριον, καπηλεῖον εἰρήκασιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμῳδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ·

Βλέφαρον κέκλειςαί γ', ὡς καπηλεῖον θύρας.

Vide Toupium ad Suidam, ii. 68.

III. Athenæus, p. 119. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη·

Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾷν Αἰγύπτιος.

Jocoſe de Phineo hoc dictum, cui, ut eum deſcribit Argonauticorum Poeta, ii. 200.

πίνῳ αὐςαλέος χρὼς

Ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀςέα μοῦνον ἔεργον.

Ad eumdem plane modum quo de ſeniculo macie extenuato et rugoſo dicimus: *il reſſemble à une momie.* Ceterum e paucis hujus fabulæ reliquiis ſatis clare liquet ſatyricam eam fuiſſe. Si Heſychio fides in Ἀχάλκευτα et Stephano in Βόσπορος, bis edita fuit: ſed litera titulo adjecta, quam pro numerali nota acceperunt librarii, olim, ut conjicio, Σ fuit, et compendioſe Σατυρικῷ notabat.

IV. Stephanus: Βόσπορος—Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον·

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

V. Vide Lexicon in Ἀπενώτισαν. Ἀρτύμασι. Ἀχάλκευτα. Καταρράκτης. Μάςακας.

ΦΟΙΝΙΞ.

Argumentum fuiſſe videtur Phœnix paternam fugiens domum

ob imprecationes irati Amyntoris. Rem ipſe narrat Phœnix in oratione ad Achillem, Iliadis ix. 447.

Vide Lexicon in Κινάρα. Φορβὰς γυνή.

ΦΡΙΞΟΣ.

I. Stephanus in Ἄςυ.—προάςιος· ὅτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαςία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαςίας.

II. Vide Lexicon in Ἀφελής.

ΦΡΥΓΕΣ.

Stobæus, Floril. tit. viii. p. 51.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς,
Φεύγοντες ἄτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.
Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται.

In 2. verſu ἐναίρειν in codice ſuperſcriptum vulgato συναίρειν.

Tragœdiam hoc titulo fecit etiam Æſchylus, ad quam pertinet obſervatio Scholiaſtæ ejuſdem Tragici ad Prometheum, 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore. Notum eſt ex Comici Ranis, 943. in Phrygibus Æſchyli Achillem ſedentem, capite velato et diu tacentem in ſcena conſpectum fuiſſe: itidemque Nioben ab Æſchylo exhibitam fuiſſe, quod forte Sophocles, quum Nioben doceret, imitatus eſt. Euripides apud Comicum, ubi Æſchylo vitia incipit objicere, hæc ait:

Πρώτιςα μὲν γὰρ ἕνα τιν᾽ ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν᾽, ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
Πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

Ad quæ veteres Critici hæc notant: Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐςι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις· οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. Alius: εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλέα, ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται. Inde liquet Æſchylei Scholiaſtæ notam ſic ſcribi debuiſſe: Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι᾽ αὐθάδειαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶν Αἰσχύλου, ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

ATQUE hæ ſunt Sophoclis fabulæ, quarum in antiquis monumentis memoria extiat. Longe quidem plures Fabricius in catalogo Sophoclis tragœdiarum deperditarum recenſuit titulos: ſed falſi et conficti ſunt perquam inepte, alii ex male acceptis auctorum teſtimoniis, alii ex ſcripturæ mendis, ut quum librarii ſcripſerunt Ἀκάμας pro Ἀθάμας: Ἀκύριοι, Κύριοι, Σκύριοι pro Σκύριαι: Ἵππωνι pro Ἱππόνῳ. etc.

ΑΠΑΝΙΣ non eſt titulus dramatis apud Heſych. in Ἀπάνθρωπος: ſed initium gloſſæ, quæ ſequi debebat. Fœde mulcatus fuit Heſychius, optimi lexici conditor, a male feriato homine, qui breviarium quod habemus confecit. Ex iſta mutila voce neſcio quot abſurdos titulos commenti ſunt interpretes, quibus omnibus catalogum ſuum auxit Fabricius.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ non eſt Sophoclis tragœdia: verum Euripidis. Illi ſolius Stobæi fide tribuitur, cujus in Floril. tit. lix. legitur hic ſenarius Sophocli adſcriptus:

Ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

At in Reg. Stobæi codice lemma huic verſui adpoſitum Euripidi eum adjudicat perſpicua ſcriptura Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ. Bene itaque Barneſius eum Euripidei Erechthei fragmentis contulit.

ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ nulla fuit. Vide ſupra ad Ἀντηνορίδαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ nulla fuit. Male accepta Euſtathii verba ad Odyſſ. A. p. 67. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἡ Ἰοκάστη τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς, Χώρας ἄνακτας λέγει. Hæc quidem dicit Iocaſta, non autem in cognomine dramate, verum in Œdipo Tyr. 930.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ. Nullum fuit hoc titulo Sophoclis drama diverſum a Phædra; ut nec ullus fuit Euripidis Atreus diverſus a Thyeſte. Inde recte accipias Arriani verba in Diſſert. Epict. p. 149. Ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρχὴ τὸ φαινόμενον; καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Φοίνιξ; τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον. Intellige Atreum in Euripidis Thyeſte, et Hippolytum in Sophoclis

Phædra; nisi malis transpositas forte voces in sedem suam sic reponere: Ἱππόλυτος Εὐριπίδου τί ἐστι—Ἀτρεύς; τὸ φαινόμενον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ nulla fuit unquam. Casaubono fraudi fuit prava editio scholiorum in Hesiodum. Locum, quo deceptus fuit, uti legi debet, damus infra, xcviii. In editione Dan. Heinsii, p. 234. b. non comparent voces ἐν Κασάνδρᾳ, quæ addi debebant ad citationem ex Lycophrone.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ. Non fuit hoc nomine drama Sophoclis. Citat quidem Scholiastes Comici ad Ranas versum ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους: sed vitium ibi est e male accepto scripturæ compendio; et legendum ἐκ Μελανίππης σοφῆς. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 49.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ commentitius est titulus. Vide Kusterum ad Suidam in Κατουλάς.

ΤΕΚΜΗΣΣΗ haud minus stulte excogitata fuit quam Ἰοκάστη, ex his Eustathii verbis ad Iliad. Α. p. 780. Ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, Ὥστε μ' ὠδίνειν τι φῄς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι, ὠδίνειν εἰποῦσα—quæ pertinent ad Ajacem 805.

EX INCERTIS TRAGŒDIIS.

I. Stobæus, Eclog. p. 119.

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

II. Ibidem, p. 125.

Τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης
Δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

III. Ibidem, p. 133.

Κλύετε Μοῖραι,
Διὸς αἵ τε παρὰ θρόνον ἀγχόταται
Ἑζόμεναι.

IV. Ibidem.

Ἔρρης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών;
Οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

V. Ibid. p. 141.

Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

VI. Ibid. p. 171.

Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα, κρυπτόντων θεῶν,
Μάθοις ἂν, οὐδ᾽ εἰ πάντ᾽ ἐπεξέλθοις σκοπῶν.

VII. In Eclogarum Stobæi editione Antverpiensi leguntur ista Sophoclis, p. 17.

Χρόνος αὖ χαρὸ ἅμα κρατεᾶ τερμοσύνα βίυ
Πόλλ᾽ ἂν εὑρίσκει σοφὰ μαιομένοις.

Emendandi conatus Grotio et Heathio male cessisse mihi videtur: judicent periti, an melius conjecerim:

Χρόνος αὖ μακρὸς ἅμα κραταιᾷ
Ἀχρημοσύνᾳ βίυ
Πόλλ᾽ ἂν εὑρίσκοι σοφὰ μαιομένοις.

VIII. Stobæus, Floril. tit. ii. p. 13.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται.

IX. Tit. iii. p. 17.

Ἐσθλὲ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς ποιῦντας ὠφελεῖν.

Hunc versum Sophocli adscribere debebat Grotius: non autem pravum senarium excudere e philosophi nescio cujus sententia quæ præcedit in Gesneri edit. p. 36. Ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, νῦς ἐν τῇ ψυχῇ.

X. Tit. iv. p. 27. seqq.

Ἀλλ᾽ οἱ κακῶς πράσσοντες, οὐ κωφοὶ μόνον,
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ.

Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

Ἡ δὲ μωρία
Μάλιστ᾽ ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

Ἐνταῦθα μέν τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ,
Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

Ταῦτ᾽ ἐστὶν ἄλγιστ᾽, ἂν, παρὸν θέσθαι καλῶς,
Αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων.

XI. Tit. v. p. 35. seq.

Οὐκ ἔστ᾽ ἀπ᾽ ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Hunc versum Sophocli diserte tribuit Plutarch. de Aud. Poët. p. 47.

Χαίρειν ἐπ᾽ αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε.

XII. Tit. viii. p. 53.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

XIII. Tit. xiii. p. 83.

Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ.

Ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Eadem ſententia Chorus in Trachiniis 826. Deianiram hortatur, ut objectum a filio crimen diſſolvat.

XIV. Tit. xviii. p. 97.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ
Ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐςὶ, τȣ̃ δὲ νȣ̃ κενός·
Φιλεῖ δὲ, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην,
Ἄκων ἀκούειν ἅπερ ἑκὼν εἶπεν κακῶς.

Hi verſus citantur partim a Plutarcho, Moral. p. 89. et Clemente Alex. p. 181.

XV. Tit. xxiv. p. 119.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ,
Σιγᾷν ἀνάγκη, κᾂν καλὸν φέρῃ ςόμα.

Ἦ δεινὸν ἆρ' ἦν, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν
Αὐτῷ ξυνειδῇ.

XVI. Tit. xxviii. p. 123.

Ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
Ὠδῖνα παίδων· ἀλλ' ἐπὰν λήξῃ κακοȣ̃,
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται,
Πρὸς τȣ̃ παρόντος ἱμέρȣ νικωμένη.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς.

XVII. Tit. xxix. p. 129.

Πόνȣ μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

XVIII. Tit. xli. p. 161.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος.
Κλεῖθρον γὰρ οὐδέν· ὡς δ' ἂν εὐπετὴς λάϐοις,
Γλώσσης κρυφαῖον ȣ̓δὲν ȣ̓ διέρχεται.

XIX. Tit. xliii. p. 165.

Ὅπȣ γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων,
Οὐκ ἔςιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Ex Pierſoni certa emendatione dedi *φύσαντες* pro veteri lectione *φυλάσσοντες*, cui neſcio cur Grotius ſuffecerit *φυλακτῆρες* haud meliori ſenſu, nec minus reclamante metro.

Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις, καλόν.

XX. Tit. xlv. p. 175.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ·
Μικρȣ̃ δ' ἀγῶνος ȣ̓ μέγ' ἔρχεται κλέος.

XXI. Tit. liv. p. 205.

Γνῶμαι πλέον κρατȣ̃σιν, ἢ σθένος χερῶν.

XXII. Tit. lxii. p. 237.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

XXIII. Tit. lxiii. p. 239.

Ὦ παῖδες, ἥ τοι Κύπρις, οὐ Κύπρις μόνον,
Ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
Ἔστιν μὲν Ἅδης, ἐστὶ δ' ἄφθιτος βία,
Ἔστιν δὲ λύσσα μαινὰς, ἐστὶ δ' ἵμερος
Ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός· ἐν κείνῃ τὸ πᾶν,
Σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, ἐς βίαν ἄγον.
Ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι,
Ψυχὴ τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;
Εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει·
Ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ·
Νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερὸν,
Ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
Τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;
Εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν,
Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων, ἄνευ δορός·
Ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

Primos hujus fragmenti verſus recitat Plutarchus Moralium p. 757. In 8. βορὰ Grotii emendatio eſt. Tam priorum editt. βορὸς lectio eſt, quam codicis, quem in ceteris ſecutus ſum. Notanda eſt hypallage πνευμόνων ὅσοις, pro πνεύμοσιν ὅσων. Sic enim ordinanda et ſupplenda eſt phraſis: ὅσων γὰρ ἐν πνεύμοσιν ἐκτήκεται ἡ Κύπρις, τούτων τίς ψυχὴ οὐ γίνεται τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;

XXIV. Tit. lxvii. p. 275.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτὲ,
Γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς, ὀγκωθεὶς χλιδῇ;

XXV. Tit. lxxiii. p. 311.

Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

XXVI. Tit. xcvi. p. 385.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
Ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Hi verſus ſupra ſoccum adſurgunt, et Sophocleo colore nitent. Librarii errore Diphilo tributi ſunt, cujus nomen proxime ſequenti verſui præſcribi debuit.

XXVII. Tit. xcviii. p. 395. et ſeqq.

Ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·

Ὡς οὐδὲν ἐσμὲν, πλὴν σκιαῖσιν εἰκότες,
Βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι.

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

Ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς
Τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.

Ζώοι τις ἀνθρώπων,
Τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων,
Τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει.

Hi verſus in codice Vindob. tribuuntur Sophocli.

XXVIII. Tit. cviii. p. 457.

Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, κ' εὖ θέσθαι πρέπει
Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

XXIX. Tit. cxi. p. 463.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

XXX. Tit. cxviii. p. 485.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
Θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος,
Προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

XXXI. Tit. cxxii. p. 497. ſeq.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου,
Ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

XXXII. Tit. cxxiii. p. 503.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.
Ἥξεις, ἐπείγου μηδὲν, εἰς τὸ μόρσιμον.

XXXIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæo MS.

Τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου.

XXXIV. Porphyrius in libro de Styge apud Stobæum, ſerm. ciii. p. 563. Ἥ τε γὰρ αἴγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρπογονίαν· διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἔν τισι φησίν·

Οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων
Μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι.
Τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος
Ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει—

Sophoclea dedi ad fidem Reg. codicis. Sententia haud abſoluta eſt. Pro ἀτελὴς in Porphyrii verbis codex habet εὐτελής.

XXXV. Idem de Antro Nympharum, cap. xviii. Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεῖα ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς ἔσας ἐργαστικάς· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη·

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἄλλη δ' ἔρχεται.

XXXVI. Helladius, Chreftom. p. 4. Ὅτι ὁ στίχος, ὁ καὶ παροιμιαζόμενος,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

ἐστι μὲν Σοφοκλέȣς· τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη·

Ὅρκȣς δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντες φασὶν,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum verfum, qui Xenarchi Comici eft, recitat Athenæus, p. 441. ubi alia multa facete dicta profert in mulierum temulentiam.

XXXVII. Athenæus, lib. i. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι—ἐστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν.

Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ
Μέσον ἐς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην.

Videntur ifta derivata ex Hercule ad Tænarum.

XXXVIII. Ibidem, p. 33.

Ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
Πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε;
Ἡ τῆς ἀνάγκης ȣ̓δὲν ἐμβριθέστερον,
Ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

XXXIX. Idem, lib. ii. p. 39. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιȣ́σης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην—Σοφοκλῆς φησὶ,

Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.

XL. Euftathius ad Iliad. Α. p. 769. Ὡς τὸ δρυμὸν καὶ ὁ δρυμὸς, καὶ τὰ ἄλλα, οὕτω διγενὲς καὶ τὸ μόρον· καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτȣ̃ ἐν τῷ,

Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν,
Ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον·
Ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Sophoclis verfus funt tefte Athenæo, p. 51. et auctore lexici MS. in Bibl. Sangerm. cui foli tertius verfus debetur in Αἰγύπτιον γῆρας. Non eft in Athenæi epitome, quam defcripfiffe videtur Euftathius: quamquam, fi opus integrum habuit, verfum illum omittere potuit, ut inutilem rei quam propofuerat confirmandæ.

XLI. Athenæus, lib. iii. p. 99. et ex eo Eustathius ad Odyss. ψ. p. 810. Ἐϛι δὲ μόχλος ϐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεὺς, ὃ καὶ ἐπιϐλὴς ἐν Ἰλιάδι· τροπικῶς δὲ καὶ ὁ φύλαξ παρὰ Σοφοκλεῖ, οἷον·

Θάρσει· μέγας σοι τϐδ᾽ ἐγὼ φόϐϐ μόχλος.

Subjicit Athenæus: Κἀν ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν·

Ναῦται δ᾽ ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

XLII. Idem, lib. vii. p. 277.

Χορὸς δ᾽ ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει,

Σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

Sic a Poeta hos versus scriptos fuisse opinor in Achillis Amatoribus, ubi Peleus narrabat, quo modo Thetide per vim potitus fuisset: et primo quidem describebatur ad litus accedens marina Dea, delphino forte vecta, circumnatante piscium turba, qui dominam caudis adulabant. Facete Sophocleis Athenæus usus est, cujus hæc verba sunt: Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάϛας ὥρας ἐνδαινύμεθα· καλὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα, Χορὸς δ᾽ ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει σαίνϐσιν οὐραίοισιν, ϐ τὴν κεκτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας.

XLIII. Idem, lib. x. p. 428. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησὶν ὡς ἄρα,

Τὸ πρὸς βίαν πιεῖν

Ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ.

XLIV. Idem, lib. x. p. 433. Τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ, τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως· διὸ καὶ ὁ Σοφοκλῆς φησί·

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,

Οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς.

XLV. Idem, lib. xi. in fragmento a Casaubono edito, p. 494. in Ἀρύϐαλλος—λέγϐσι δὲ καὶ πρόχϐν ἄρυϛιν· Σοφοκλῆς·

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλϐμένη,

Ἡ τὰς ἀρύϛεις ὧδ᾽ ἔχϐσ᾽ ἐκώμασας.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ἀρύϛεις, τὰς ἀπνευϛὶ πόσεις· τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυϛῆρας καὶ ἀρυϛίχϐς ἐκάλϐν.

XLVI. Idem, lib. xv. p. 688. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τϐ φόϐϐ πεποίηκε λεγούσας·

Θυμῷ δ᾽ ϐκ ἔτι φαιδρὰ χορεύει

Τάρϐϐς θυγάτηρ.

Trepidationem, τὴν πήδησιν τῆς καρδίας, filiam Pavoris appellat. Est autem φαιδρὰ neutrum plurale adverbii vice, ut in Œd. Col. 324. quod frequentissimum.

XLVII. Etymol. M. p. 601. extrema : Νεῖκος, ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ νέοις ἐοικέναι· ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. Σοφοκλῆς·

Ὕβρις δέ τοι
Οὐ πώ ποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο,
Ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν.

Etymologici mendas detersit Piersonus ad Mœrin, p. 181.

XLVIII. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 286. Ἁβροδίαιτον ἐπονειδίζων νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς, λέγει·

Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Verbum est ἐμπρέπεις, perperam ab editoribus pro nomine acceptum : non animadversum errorem in versione retulit Grotius :

Qui mentiuntur feminas amictibus.

XLIX. Idem, Strom. v. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
Σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ,
Σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον.

Duos posteriores versus profert Plutarchus, Mor. p. 406. Æque vera videretur sententia, si duabus transpositis vocibus legeretur :

Σκαιοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ,
Σοφοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον.

Sed alterum tuetur auctoritas librorum. In his nihil decerni potest, quum ignoretur a qua persona et qua occasione sententia recitata fuerit.

L. Idem, Strom. v. p. 716. et Eusebius, P. E. p. 680.

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα,
Οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφιεσμένος
Πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν
Ὑπημβρύωσεν· ἀλλ' ὁλοσχερὴς ἀνήρ.
* * * * *
Ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη
Ὁ μοιχός - - - - - - - -
Ὁ δ' οὔτε δαιτὸς, οὔτε χέρνιβος θίγων
Πρὸς λέκτρον ᾔει, καρδίαν ὠδαγμένος·
Ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο.

E satyrica fabula Hercule ad Tænarum versus hi derivati esse videntur : non enim de aliis, quam Herculis natalibus, furtivoque Jovis cum Alcmena concubitu in illis agitur. In ultimo versu Eusebius legit, ἐθόρνυτο.

LI. Idem, p. 722. Justinus de Monarchia, p. 167.

Ἔσαι γὰρ, ἔσαι κεῖνος αἰῶνος χρόνος,
Ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
Χρυσωπὸς αἰθὴρ, ἡ δὲ βοσκηθεῖσα φλὸξ
Ἅπαντα τἀπίγεια καὶ μετάρσια
Φλέξει μανεῖσα - - - - - -
- - - - ἐπὰν δ' ἄρ' ἐκλίπῃ τὸ πᾶν,
Φροῦδος μὲν ἔσαι κυμάτων ἅπας βυθὸς,
Γῆ δ' ἑδράνων ἔρημος· οὐδ' ἀὴρ ἔτι
Πτερωτὰ φῦλα βαςάσει πυρούμενος.
Κᾄπειτα σώσει πάνθ' ἃ πρόσθ' ἀπώλεσεν.

Hi verſus non magis ſunt Sophoclis, quam illi qui proxime ſequuntur, quorum ſuppoſitionem abunde demonſtravit Bentleius in Epiſtola ad Millium. Eos certatim alter alterum deſcribentes a Juſtino uſque omnes allegarunt Chriſtianorum dogmatum vindices. Unum Clementem, p. 63. et 717. adire ſatis fuerit.

Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν, εἷς ἐςιν θεὸς,
Ὃς ἐρανόν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
Πόντε τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
Θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι
Ἱδρυσάμεσθα, πημάτων παραψυχὴν,
Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων, ἢ χαλκέες,
Ἢ χρυσοτεύκτες, ἢ 'λεφαντίνες τύπες·
Θυσίας τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
Νέμοντες, ὅτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

LII. Idem, Strom. ii. p. 494. Εὖ γὲν ἡ τραγῳδία περὶ τοῦ Ἅδου γράφει·

Πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα,
Ὃς ὅτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
Ἤδη· μόνην δ' ἔςεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

Auctorem horum verſuum Clementi non nominatum, Sophoclem eſſe teſtatur Plutarchus in Erotico, p. 761. Primi in fine a mala manu additæ voces ὡς ἔρωτα litura emendandæ erant. Grotius ſubſtituit ὡς ἀρηρότα: Heathius aliud, ad mentem Latini interpretis.

Quædam apud Clementem leguntur, quæ ille ſcribendi feſtinantia et memoriæ lapſu Sophocli falſo tribuit. Æſchyli verſus Choeph. 503. quos in promtu habebat, codice non inſpecto, allegavit tamquam Sophoclis, Strom. ii. p. 504. Ibid. iv. p. 574. Tragico noſtro tribuit ſententiam quæ Euripidis eſt in Œdipo,

teſte Stobæo, Floril. tit. i. Porro, p. 726. poetæ neſcio cujus epici hexametros profert duos, e quibus Grotius in Excerptis pravos anapæſtos fecit, quos pro Sophocleïs nemo adgnoſcat. Hoc idcirco moneo, ne quis opinetur me imprudentem iſta prætermiſiſſe. Heathii, licet in ſuperſtitum ſcenicorum poetarum lectione valde triti, errores ſunt hujus generis non pauci. Sed quis memoria ita polleat, ut quæcumque legerit, ſimul ac fiunt obvia, ſtatim recordetur apud quem auctorem prius illa viderit? Duo ſenarii, quos citat Suidas in Ἄξιος λαϐεῖν, Euripidis ſunt in Medea, 323. Verſus quem citat in Ψεῦσον, Ariſtophanis eſt in Theſmoph. 877. Proverbium quod in voce Ἀηδὼν inter duas Sophocleas χρήσεις importune inſertum fuit ab inepto librario, quodque ſuo loco juxta literarum ſeriem legitur, pro Sophocleo fragmento venditari non debebat.

LIII. Plutarchus in Timoleonte, p. 253. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων οὐδέν ἐστιν, ᾧ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν·

Ὦ θεοί, τίς ἄρα Κύπρις, ἢ τίς ἵμερος
Τοῦδε ξυνήψατο;

LIV. Idem in Pompeio, p. 661. et de Aud. poetis, p. 33.

Ὅς τις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
Κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

LV. Idem in Alexandro, p. 667. Philippus Alexandrum filium πείθειν ἐπειρᾶτο μᾶλλον ἢ προστάττειν, καὶ τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων, τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ κατάρτισιν, ὡς μείζονος οὖσαν πραγματείας, καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα,

μετεπέμψατο Ἀριστοτέλην. [Conf. Op. Mor. p. 767.]

LVI. Idem in Demetrio, p. 911. Ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος ταύτην εἰκόνα ταῖς αὑτοῦ τύχαις παρατίθησιν·

Ἀλλ' οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
Τροχῷ κυκλεῖται, καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
Ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
Στῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
Ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα,
Πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
Χὤταν περ αὑτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
Πάλιν διαρρεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

[Conf. Op. Mor. p. 282.]

LVII. Idem in Artaxerxe, p. 1025. Καθόλου μὲν ἴσως τὸ Σοφόκλειον·

Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

LVIII. Idem in libro de Aud. poetis, p. 16.

Ἔργου δὲ παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς,
Καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν.

Ibid. p. 17.

Στενωπὸς Ἅδου καὶ παλίῤῥοια βυθοῦ.

Ibid. p. 21.

Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.

Perperam Grotius in fine ſenarii dedit ἔῃ. Eamdem ſententiam vide in Æthiopibus i. et Electræ in v. 61. quem Heathius inter incerta fragmenta retulit.

Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ.

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονοῖ.

Ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
Τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς
Ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐς Ἅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

In fabulæ loco, unde hæc derivata, mentio erat forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσταις ἀνακειμένου, cujus Sophoclem auctorem laudat Scholiaſtes Comici ad Ranas, 347.

Ibid. p. 23.

Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.

LIX. Idem, Moral. p. 77. et 619.

Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ.

Vide Valckenarium ad Phœniſſas, p. 138.

Ibid. p. 84. Ἡ δὲ προκοπὴ τὰς ὑπερβολὰς πρότερον καὶ τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἅπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Tragici verba uſui ſuo accommodavit. At is ſcripſerat non ἅπερ, ſed ὅσπερ, ὥσπερ, ſeu πρὸς ταῦτά γ' οἱ—

LX. Idem libro de Fortuna, p. 98.

Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ
Ζητῶ· τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην.

Ibid. p. 99. Clemens Protreptico, p. 78.

Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεὼς,
Οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς
Λίκνοισι προστρέπεσθε.

Vide Lexicon in Χειρώνακτες et Gatakerum, tom. i. p. 493.

LXI. Idem in Confolatione, p. 107.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, στένεις,
Εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει.

LXII. Idem in Conjugial. præcept. p. 141. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσιν ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν· ὁ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπών· Ταῦτα τὰ κόσμια καταισχυνεῖ μου μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας· πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τοῦτο εἶπεν·

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλῆμον, ἀλλ' ἀκοσμία
Φαίνοιτ' ἂν εἶναι, σῶν τε μαργότης φρενῶν.

LXIII. Idem in Quæft. Rom. p. 280. Διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὥς που καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε·

Σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβία.
Γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης—.

LXIV. Idem de EI apud Delphos, p. 394.

Οὐ νάβλα κωκύτοισιν, οὐ λύρα, φίλα.

LXV. Idem de Orac. def. p. 414.—Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ διδόντος ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδέν· ὥστε θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεὸς δὲ οὔ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Senario non admodum eleganti fententiam concluferunt:

Θνήσκει δὲ καὶ τὰ τῶν θεῶν, θεοὶ δ' ἄρ' οὔ.

Verbis fuis Tragici fententiam expreffit Plutarchus, fed ad verfus non refpexit, quos a Philoftrato confervatos fuiffe credidit Gatakerus, non recordatus fe eos legiffe in Œdipo ad Colonum, 635. Eft horum fententia prorfus diverfa.

Ibid. p. 417.

Ὁ μὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

Grotius aliter ac Plutarchus accepit, legendo αὑτὸν, et vertit:

Meus
Se fponte pullus ad molam falfam tulit.

LXVI. Idem de Ira cohib. p. 458. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον ὁ Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὁπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησὶν,

Ἐῤῥηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων.

Ibid. p. 463. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν καὶ κολούειν. Eumdem ſenarium laudat rurſus in libro de fraterno amore, p. 481.

LXVII. Idem de Animi tranquill. p. 468. Ὥσπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ

Πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν.

Sic prolatus ſenarius in præcedenti tractatu, p. 463. tacito auctoris nomine: at in libro de Facie in orbe lunæ, p. 923. ſic legitur, et quidem, meo judicio, rectius:

Πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν.

LXVIII. Idem de Garrulitate, p. 504. Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πραΰνων, ἠθικῶς τοῦτο εἴρηκεν·

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Idem ſenarius rurſus occurrit p. 810. Non aliunde traductus videtur, quam e Syndipnis.

Ibidem, p. 511. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσιν, σαυτὸν ἔθιζε σιωπᾶν, μέχρις οὗ πάντες ἀπείπωνται τὴν ἀπόκρισιν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος.

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

LXIX. Idem de Vitioſo pudore, p. 530. Κακὴ δὲ (ἡ δυσωπία) θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος· ὥς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχόν·

Ἔπεισας, ἐξέθωψας.

LXX. Idem, Sympoſ. i. problem. 8.

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
Μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου,
Πόῤῥω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

Ibid. ii. problem. 5. Καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκέ που περὶ τῶν Τρώων, ὡς

Φίλιπποι καὶ κερουλκοὶ,
Σὺν σάκει δὲ
Κωδωνοκρότῳ παλαισταί.

Ibid. viii. problem. 9. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος·

Ἅπαντα ταγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

Sic ſenarium ſcribendum eſſe oſtendit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 222. Prava eſt Grotii conjectura, unde nata verſio a Sophoclis et Plutarchi ſententia prorſus aliena:

Quidquid ſit uſquam, cœpit aliquando id ſemel.

Ibid. ix. problem. 14. Ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησὶ Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας ἀθρεῦντος τοὺς Ἅδου νόμους. Sumta hæc ex Ulyssis sermone in dramate, ut opinor, Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. Operam luderet, qui ex his verbis integros senarios concinnare vellet. Perspicue nihil video, nisi prioris finem:

Σειρῆνας εἰσαφικόμην.

LXXI. Idem in Amatorio, p. 758. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε,

φησὶ Σοφοκλῆς.

Ibid. p. 768.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι
Χαίρουσιν· οἱ δ᾽ ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν.

LXXII. Idem in libro An seni sit gerenda resp. p. 792.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς
Χαλκὸς, χρόνῳ δ᾽ ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος—

Hac comparatione cum alibi utitur Plutarchus, tum in libro de Occulte vivendo, p. 1129. ubi pro εὐπρεπὴς minus bene legitur εὐγενής. Ovidius, Amorum i. viii. 51.

Æra nitent usu: vestis bona quærit haberi:
Canescunt turpi tecta relicta situ.

Ibid. p. 802. Τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Οἱ παρ᾽ ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Ista in senarios digessit, aliisque Sophocleis conjunxit, quæ dedimus supra, LX. Gatakerus ibi laudatus ad hunc modum:

Λίκνοισι προστρέπεσθε, καὶ παρ᾽ ἄκμονι
Τυπάδι βαρείᾳ τὴν ὕλην ὑπήκοον
Πληγαῖς τε πολλαῖς δημιουργεῖτ᾽ ἄψυχον.

Sed præterquam minime apparet ista olim sic continuata fuisse, sunt isti senarii non unam ob mendam Sophocle indigni: solet ille primam in ὕλη producere, et media in ἄψυχος nullibi correpta invenitur.

LXXIII. Idem de Herodoti malign. p. 854. Ἀλλὰ

Δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον,

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

LXXIV. Idem de Solert. anim. p. 959.

Τιθασὸν δὲ χῆνα, καὶ περιστερὰν
Ἐφέστιον οἰκέτιν τε.

Ibid. p. 985. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τῦ Σοφοκλέυς δεδογμένον ἐςίν·

Εὖ γὰρ καὶ διχοςατῶν λόγος

Σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

Perperam in impressis legitur συγκολλᾶτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται. In Valckenarii schedis lectionem e codice enotatam reperio τεκταίνεται, unde in proclivi fuit senarii numeros restituere. Græca male constituit Grotius; verum sententiam eleganter expressit:

Quamvis dissidens sententia
Facile jugatur, media si placeat via.

LXXV. Idem in libro contra Epicurum, p. 1093. Sophoclis quædam profert a librariis tam male habita, ut non interpretem, sed vatem, desiderent: Μυσομανεῖ δ' ἐλάφθην δ' ἄν, καὶ τῷ ποτὶ δειρὰν, ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων. Ista emendata dabit forte Wyttenbachius in editione operum Plutarchi moralium, quam avide exspectamus. Si quid interea conjicere licet, ad hunc fere modum scripta olim exstitisse videntur:

Μυσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακέτῳ·
ποτὶ δειράδα
Ἔρχομαι ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων.

LXXVI. Scriptor vitæ Homeri in Opuscul. mythol. Thom. Gale, p. 367. Πάλιν δὲ τὸ Ὁμήρυ (Ἰλ. Γ. 65.)

Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐςὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,

Σοφοκλῆς παρέφρασεν, εἰπών·

Θεοῦ τὸ δῶρον τῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ
Διδῶσι, φεύγειν μηδὲν, ὦ τέκνον, ποτέ.

LXXVII. Homeri Scholiastes ineditus ad Ἰλ. Τ. 292. cujus locum protulit Valckenarius ad Phœnissas, p. 526. Ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα· καὶ Σοφοκλῆς·

Ὄψις γὰρ ὤτων κριτικωτέρα πολύ.

In fine senarii codex habet πάντως, Valckenario mutatum in πέλει.

LXXVIII. Eustathius ad Ιλ. Φ. p. 1325. Διαγνωμονῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται, καὶ διερῷ ποδὶ, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ, κατὰ Θεόκριτον, ἔχων βαίνει· καὶ ὅπω δέος,

Εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον.

ὥς φησι Σοφοκλῆς.

LXXIX. Idem ad Odyss. Ε. p. 227. Λέγει δέ πυ καὶ Σοφοκλῆς τὸ, Τηρῦντα τὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθῦσι καιρῷ θυμῦ. Fefellit procul dubio memoria Eustathium: quæ tamquam

Sophoclis profert, Tragicum minime redolent; Ariſtophanis potius eſſe crediderim. Non raro alios pro aliis auctores laudat Euſtathius, ut quum Iliad. Λ. p. 814. ὀψοφαγίςατος καὶ βλακίςατος e Sophocle profert, quæ ſunt Xenophontis. Ὄμνυμι (male pro ὤμνυ) πέδον γῆς ad Iliad. Δ. p. 332. Sophocli tribuit, quod legitur in Eurip. Medea, 751. Æſchyli verſum in Agamemnone, 278. parumper depravatum Sophocli adſcribit ad Odyſſ. Τ. p. 706.

LXXX. Cicero ad Atticum ii. 16. Cnæus quidem noſter jam plane quid cogitet neſcio:

Φυσᾷ γὰρ ȣ̓ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
Ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Hos verſus, quorum auctorem Cicero non laudat, Sophoclis eſſe compertum eſt ex Longino περὶ ὕψȣς, ſect. 3. Γελᾶται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. De tibicinum capiſtro videndus Salmaſius ad Solinum, p. 585.

LXXXI. Dionyſius Halic. de ſtructura orationis, tom. ii. p. 15.

Μύω τε καὶ δέδορκα, κἀξανίςαμαι,
Πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

LXXXII. Pindari Scholiaſtes ad Olymp. i. 97.

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι.

Idem ad Pyth. ii. 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι· καὶ Σοφοκλῆς·

Ὠνὴν ἔθȣ καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ
Σιδώνιος κάπηλος.

Idem ad Pyth. iv. 215.

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐςιν ἀνθρώπȣ φρενῶν,
Ὅπȣ τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
Δακρυρροεῖ γȣ̃ν καὶ τὰ τυγχάνων.

Ibidem, 222.

Ὦ γῆ Φεραῖα, χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ,
Ὑπερεία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέςατον.

Idem ad Nem. x. 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον, ἔσχατον ποτὲ δύναται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον, πρῶτον· κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ, ἀντὶ τȣ̃ πρώτȣ·

Ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν.

Legitur vulgo ἤδη γὰρ ἕδρα.

Idem ad Nem. xi. 7.

Ὦ πρῶρα λοιβῆς ἑςία.

LXXXIII. Scholiastes Æschyli ad Persas, 181.

Ἐδοξάτην μοι τὰ δύο γυναῖκ᾽ εὐείμονε.

Ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τὰ δύ᾽ ἠπείρω μολεῖν.

Prave scriptum vulgo senarium sic restituit Valckenarius, cujus emendationem protulit Piersonus ad Herodianum, p. 435.

LXXXIV. Scholiastes Euripidis ad Oresten, 491.

Ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς

Ἐν χειρὶ θήγετ᾽, ἐν τάχει δ᾽ ἀμβλύνεται.

Absurde vulgo legitur νοτὶς, cui aptari non possunt duo sequentia verba: at cultri acies acuitur et obtunditur: κοπὶς reponendum esse jam viderat Valckenarius ad Hippol. p. 240. Hoc nomen aversati videntur librarii; nam ubi ponendum erat in Antig. 610. pro eo scripserunt κόνις, haud minus inepte. Sic etiam apud Lucianum in Asino, 40. ubi legendum absque ulla dubitatione, ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος: meliores libri pro κοπίδος habent κονίδος, eodem errore: at deteriores, quos sequuntur impressi, habent καινίδος, quod Græce perito nemini sincerum videri possit. Præterea male legitur posteriore versu θήγει. Grotius lectionis vitium non animadvertit, sed in versione bonam saltem sententiam dedit, licet Græcis, uti legi debent, minus congruam:

Ævi senilis ira, ceu tenuis vapor,

Subito excitari, subito et exstingui solet.

Idem, ibid. 603.

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

Proverbialis est senarius sine auctoris nomine sæpe citatus. Vide Erasmi Adagia, chil. i. cent. iii. 9.

LXXXV. Idem ad Medeam, 33. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀτίμως ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε· καὶ Σοφοκλῆς·

Παῖδας μὲν οὓς ἔφυσ᾽ ἀναλώσας ἔχει.

καὶ πάλιν·

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur. Hujus Atticismi exempla in superstitibus Sophoclis fabulis occurrunt permulta, geminumque gemellum in Antig. 22.

LXXXVI. Scholiastes Comici ad Nubes, 1162. Λυσανίας πατρώων μεγάλων κακῶν· λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας—τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα·

Ζεὺς ἐπὶ νόςον ἄγει
Τὸν νικομάχαν καὶ πανσανίαν
Ἀτρείδαν.

Sic ſcribenda et digerenda videntur Tragici verba. Conf. Suidam in Λυσανίας.

LXXXVII. Idem ad Aves, 1240. Διὸς μακέλλη· τῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον,

Χρυσῆ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναςραφῆ.

LXXXVIII. Idem ad Lyſiſtratam, 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς· ἀντὶ τῦ ἐσκυθρωπακέναι· ἀπὸ τῦ παρακολυθῦντος· τοιῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος· (Ιλ. Ο. 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ᾽ ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη.

καὶ Σοφοκλῆς·

Ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἰανθῆ χαρᾷ.

Confer Suidam in Τοξοποιεῖν.

LXXXIX. Philo Judæus, tom. ii. p. 448. Τὸν ἀψευδῶς ἐλεύθερον ἀναζητῶμεν, ᾧ μόνῳ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσεςι—ἀναφθέγξεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφόκλειον, ὐδὲν τῶν Πυθοχρήςων διαφέρον· Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ ὐδὲ εἷς. Senarium reſtituit Grotius.

Ἄρχων δ᾽ ἐμοὶ θεός ἐςι, θνητῶν δ᾽ οὐδὲ εἷς.

XC. Achilles Tatius Iſagoges ad Arati Phænom. cap. i. initio:

Μισῶ γὰρ ὅςις τἀφανῆ περισκοπεῖ.

Idem, ibid. ubi de aſtronomiæ inventoribus: Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρέα τὴν εὕρεσιν ἀναφέρει λέγων· Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν ςρέφοντα κύκλον ἡλίυ, quæ verba ad ſenarii numeros ſic revocavit Grotius:

Στρέφοντα κύκλον ἡλίυ πᾶς προσκυνεῖ.

XCI. Scriptor vitæ Arati apud Petavium, p. 151.

Ἥλιος οἰκτείρειέ με,
Ὃν οἱ σοφοὶ λέγυσι γεννητὴν θεῶν,
Καὶ πατέρα πάντων.

XCII. Scholiaſtes Ariſtidis, tom. ii. p. 235. ad hæc verba: Ἀλλ᾽ ἡ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρος φησί] τὸ Ἁλιεὺς πληγεὶς νῦν ἴσχει, παροιμία· τὸ δὲ Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω—Ὁμήρυ γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν, ὕςερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ

Φίλυ κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι,

Σοφοκλέυς ὄν, παροιμιῶδες γέγονε.

XCIII. Strabo, lib. vii. p. 295. Σοφοκλῆς λέγει περὶ τῆς Ὠριθυίας, ὡς ἀναρπαγεῖσα ὑπὸ Βορέυ κομισθείη

Ὑπέρ τε πόντον πάντ᾽ ἐπ᾽ ἔσχατα χθονὸς,

Νυκτός τε πηγὰς, ἐρανῦ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβυ τε παλαιὸν κῆπον———.

Hi verſus e Phineo deſumti videntur.

XCIV. Idem, lib. xv. p. 687.

Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην
Βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως
Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει.

XCV. Stephanus: Αἶα, πόλις Κόλχων—ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ὧν μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας, λέγων,

Εἰς Αἶαν πλέων.

τῆς δὲ δευτέρας, οὕτως·

Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

XCVI. Idem. Ἀνακτόριον, Ἀκαρνανίας πόλις—τὸ ἐθνικὸν, Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἡ γῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγυ·

Ἀνακτόρειον, τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός.

Locus hic perquam mendoſus vulgo legitur, in quo Sophoclis ſenarius plane contrarium illius, quod propoſitum fuerat, evincit. Nam metri ipſa ratio oſtendit Tragicum Ἀνακτόρειον ſcripſiſſe, non Ἀνακτόριον.

XCVII. Idem: Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας—τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηνός· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς εἶπε·

Τί μέλλετ' Ἀρτακεῖς τε καὶ Περκώσιοι;

XCVIII. Scholiaſtes Heſiodi ad Theogon. v. 30.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον.

παρόσον ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τὺς ἐνθυσιασμούς. Σοφοκλῆς·

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα.

καὶ Λυκόφρων ἐν Κασάνδρᾳ· (6.)

Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Male poſitæ voces ἐν Κασάνδρᾳ errori, quem ſupra notavi, occaſionem dederunt, quo creditus fuit Sophocles tragœdiam feciſſe Caſſandræ titulo.

XCIX. Dicæarchus de ſtatu Græciæ, p. 16. Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέσταταί τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν· μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλαις ἑπταστόμυς,
Οὗ δὴ μόνον τίκτυσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

C. In Excerptis Ruhnkenii e Stobæi codice MS.

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τῦ θεοῦ καλῶς,

Χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
Διδασκαλεῖα μουσικῆς παιδεύματα.
Προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεὶ,
Ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα.
Παῖς δ' ὢν κακὸν μὲν δρᾶν τι προὶκ' ἐπίσταται,
Αὐτὸς παρ' αὑτῶν μανθάνων ἄνευ πόνου·
Τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἂν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
Ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.
Ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα, καὶ μοχθητέον,
Ὦ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν
Δοκῶμεν εἶναι, κἀποδημοῦντος πατρός.

V. 8. in apographo Ruhnkenii ſcriptum erat

Τὴν χρηστάδ' οὐδ' ἂν τὸν διδακτὸν λάβῃ.

CI. Ex eodem cod. in quo adpoſitus eſt dramatis titulus mihi plane incogniti. Sic lemma habet Σοφοκλῆς Φοιωτ.

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ,
Καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά.
Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν.

CII. Ex eodem cod.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

LEXICON SOPHOCLEUM

EX

EDITIONE BRUNCKIANA.

LEXICON SOPHOCLEUM

CONTINENS

MULTA EX DEPERDITIS FABULIS FRAGMENTA ET VOCES TAM EX ILLIS QUAM E SUPERSTITIBUS A VETERIBUS GRAMMATICIS ENOTATAS ET EXPOSITAS.

TO A ἀντὶ τῦ ὧν τέτακται· καὶ ἐν Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· (763.)

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. Col. 1165.)

Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ.—*Suidas.*

ABAI. περὶ τὴν Φωκίδα τόπος, ὃ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαίου. Σοφοκλῆς. *Hesychius.* Pertinet ad Œd. Tyr. 918. *Eustathius* ad Ιλ. Β. p. 211. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἄβαν Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβας λέγει· ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πλούσιον· καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει· παρ' ἐκείνῳ δὲ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί.

ΑΒΕΒΗΛΑ, τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεούς· βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερά· οὕτως Σοφοκλῆς. *Lexicon MS. Sangerm.*

ΑΒΟΛΟΝ ἵππον. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.* Confer *Hesychium* in Ἄβολος.

ΑΒΟΥΛΟΣ στάσις. Σοφοκλῆς. *Phrynichi Apparat. Sophist.* Ex Œdipo Tyr. 646.

ΑΒΡΩΤΟΣ, ὁ νῆστις, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux,* vi. 39.

ΑΓΑΖΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΑΜΗΤΟΣ, ἀντὶ τῦ ἄγαμος. Σοφ. *Idem.*

ΑΓΑΣΜΑΤΑ, σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. *Suid.*

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ, δυσγενῶν. *Hesychius.* Pertinet ad Trachin. 61. et Aloadas vii.

Τὸν ΑΓΗΡΩ, Σοφοκλῆς· καὶ Πλάτων τὸν ἀγήρω κόσμον. *Pollux,* ii. 14.

ΑΓΚΥΡΑΙ, ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφ. Φαίδρᾳ.

'Αλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίȣ.

Lex. MS. Sangerm. et *Hesychius.* In illo dramatis titulus, in hoc senarius omissus. [Conf. Suid. v. χαλάσω.]

ΑΓΑΩΣΣΟΝ Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπε. *Pollux*, ii. 109. e Trachin. 1077.

ΑΓΝΙΣΑΙ, τὸ θῦσαι, καὶ διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν· ὅτως Σοφ. ἐν 'Αμφιαράῳ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Hesychius.* In illo dramatis titulus omissus.

ΑΓΝΩΤΑΣ φίλȣς· ἀγνώμονας, ἀνεπιστήμονας. *Hesych.* ex Œd. Tyr. 693.

ΑΓΟΣ, ἅγνισμα θυσίας. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.*

ΑΓΧΑΖΕ, ἀντὶ τȣ̃ ἀναχώρει· ὅτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΧΗΡΗΣ, ὁ ἐγγύς. Σοφ. 'Αθάμαντι. *Hesych.* apud quem librarii errore legitur ἀγχιρήνης. Vide not. ad Electr. 89.

ΑΓΩΓΕΥΣ, ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν· ὅτως Σοφοκλῆς. *Photii Lexicon MS.*

ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ, ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς. *Suidas* ex Aj. 573.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ (cod. 'Αγωνοθήκην) μοχθηρῶς ἐκάλεσε Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν. *Pollux*, iii. 141.

ΑΔΑΓΜΟΣ, ὀδαξησμὸς, ὅπερ ἐςὶ κνησμός· ὅτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* e Trachin. 783.

ΑΔΑΣΤΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι (54.) τὰ ἀμέριςα, καὶ ἀδιαίρετα. *Etymol. M.* in Δατῶ.

ΑΔΗΜΟΝ, οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σοφ. Τυμπανιςαῖς. *Hesych.*

'Αδικότροπος ἐρεῖς, καὶ 'Αδικοχρήματος, ὡς Κράτης· καὶ ΑΔΙΚΟΧΕΙΡΟΣ, ὡς Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*

ΑΔΟΞΑ, παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφ. 'Ακρισίῳ. *Hesychius.*

ΑΔΟΞΑΣΤΟΝ, ἀνέλπιςον, Σοφ. Εὐρυσάκει. *Hesych.*

ΑΔΡΕΠΑΝΟΝ, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. *Hesych.*

ΑΔΡΥΝΑΙ, ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*

ΑΔΩΡΑ, κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 674.

ΑΕΙΖΩΝ—Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν, 'Αείζως γενεά. *Lex. MS. Sang.*

ΑΕΙΖΩΝ πένθος ἐρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς, 'Αείζων ἕλκος. *Idem.*

ΑΕΙΡΟΜΑΙ, ἄνω αἴρομαι. Σοφ. Τραχινιαις (220.) *Hesych.*

ΑΕΙΦΟΡΟΣ, ἀειθαλής. Σοφ. Τηλέφῳ. *Hesych.*

Ἄελλα, συστροφὴ ἀνέμου· καὶ ΑΕΛΛΑΙ, φωναὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. M.*

ΑΕΛΛΑΔΕΣ φωναὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. MS. Leydense* citatum a Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 291.

ΑΕΛΛΑΔΩΝ ἵππων ταχέων. Σοφ. Οἰδίποδι Τ. *Hesych.* Ἀελλάδων, ταχέων. *Etymol. M.* Depravata eſt apud *Suidam* ſcriptura in Ἀελλώδεις ἵπποι. Legendum, Ἀελλάδες ἵπποι· αἱ ταχεῖαι· καὶ τοῦτο τραγικόν. Vide notata ad Œd. Tyr. 467. [ſ. 475.]

ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ, ποικιλόθριξ· ἢ παρεῖρους ἢ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας· παρὰ τὴν ἄελλαν. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.*

ΑΕΛΠΤΟΝ, ἀνέλπιστον· ἢ σκληρὸν, δυσχερές. Σοφ. *Suid.* ex Aj. 657.

ΑΖΕΙΝ, τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* Lege αἰάζειν.

ΑΖΕΙΩΤΑΙ, ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σοφ. Συνδείπνῳ. *Hesych.*

ΑΖΗΣΙΑ· οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ, τὴν εὐτραφῆ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΘΑΥΜΑΣΤΩΣ. Σοφοκλῆς εἶπεν. *Idem.*

ΑΘΕΜΙΣΤΑ καὶ ἀνόσια δρᾷν, Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΘΕΩΣ διέφθαρται· ἀντὶ τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Σοφ. (Œd. Tyr. 262.) Τῆσδε γῆς ὧδ' ἀθέως διεφθαρμένης· οἷον μηδενὸς θεοῦ ἐπικουρίας παρούσης. *Phrynichi Appar. ſophiſt.*

ΑΘΗΡΟΒΡΩΤΟΝ ὄργανον· τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. *Heſych.* Integer ſenarius exſtat in ſcholiis ad Odyſſ. A. 127. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρας τὸ κίνηθρον, λέγων οὕτως·

Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

Profert eum Euſtathius quoque ad Odyſſ. A. p. 422. ubi de forma nominis quædam addit ad grammaticam ſpectantia.

ΑΘΡΑΚΤΟΣ, ἀτάρακτος· καὶ τὸ συνεχύθη, ΕΘΡΑΧΘΗ Σοφοκλῆς λέγει. *Lex. MS. Sang.*

ΑΙΓΑΗ, χιτών. Σοφ. Τηρεῖ. καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. *Heſych.*

ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ, ἀνασείειν. Σοφ. Σίνωνι. *Heſych.*

ΑΙΚΑΛΛΟΝΤΕΣ, σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν· ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙΝ. *Phrynichi Appar. ſophiſt.*

ΑΙΜΑ, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1412.) Αἷμα τὴν μάχαιραν ἔφη. *Heſychius.* Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν Αἷμα φησίν. *Suidas.*

ΑΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΝ. Σοφοκλῆς·

Τίς ὧδ' ἄνωθεν ἐστὶν ἡ αἱματόῤῥοφος;

Lex. MS. Sangerm.

ΑΙΜΑΤΩΣΑΙ, ἀντὶ τȢ φονεῦσαι. Σοφ. *Idem.*

ΑΙΜΥΛΟΣ—Πλάτων Αἱμύλος Ἔρως φησὶ, καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΙΝΩ, παρίημι, παραιτοῦμαι· καὶ ἐπαινῶ. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hefych.* Αἰνῶ, παραιτȢμαι. Σοφ. *Suidas.*

ΑΙΟΛΗ νύξ· ἤτοι μέλαινα· ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄςρα. Σοφ. Τραχινίαις. (94.) *Hefych.*

ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ, τὸ ποικίλλειν· ὅτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΙΡΕΙ, ἀναιρεῖ, φονεύει. Σοφ. *Suidas* e Philoct. 442.

ΑΙΣΤΩΣΑΣ, διαχέας καὶ τήξας. Σοφ. Ῥιζοτόμοις.

Κόρην ἀϊςώσας πυρί.

De Jafone, qui Medeam urebat. *Hefych.* ubi male fcriptum κόρον.

ΑΙΤΝΑΙΑ πῶλος· ἡ Σικελική· ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρȢς. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (317.) *Idem.*

ΑΙΧΜΟΔΕΤΟΣ, αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΙΩΝΑ, ζωὴν, βίον. Σοφ. *Suidas* e Trachin. 2.

ΑΚΕΣΤΡΟΝ. Σοφ. Παλαμήδει. *Hefych.*

ΑΚΗΡΥΚΤΟΝ, ἄγνωςον· ἀφανὲς δὲ Σοφ. Θυέςῃ. *Idem.*

ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ. *Pollux,* ii. 64. Œd. Col. 1786. Antig. 29. 859. Electr. 918.

ΑΚΛΕΠΤΟΙ, οἱ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hefych.*

ΑΚΛΗΡΙΑ, ἀντὶ τȢ ἀτυχία· ὅτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ ὄχλος, Εὐριπίδης ἔφη. (Hecub. 607.) Ἀκόλαςον δὲ σῶμα, Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ἡ ἀκολούθησις. Σοφ. *Idem.*

ΑΚΟΝ, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (1032.) *Hefych.* apud quem in Ἄκων poft Ἀκόμης duplici menda hæc gloffa depravata.

ΑΚΟΣΜΕΙΝ, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολαςαίνειν. Σόφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΥΕ ΣΙΓΑ. Κρατῖνος.

ἌκȢε σῖγα, πρόσεχε τὸν νȢν, δεῦρ' ὅρα.

καὶ Σοφοκλῆς.

ἌκȢε σῖγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

Idem.

ΑΚΟΥΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκȢσόμενος. Σοφ. *Idem.* Verbum defiderativum, cujus fimilia multa collegit Pierfonus ad Mœridem, p. 14.

ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ, Σοφοκλῆς ἔφη. Ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριςοφάνης. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΙΑ, τὸ πρᾶγμα. Σοφ.

Ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκȣσίαν.

Idem.

ΑΚΟΥΣΙΜΗ, ἀντὶ τȣ̃ ἀκȣςή. Σοφ.

Σπονδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,

Οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκȣσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκȣσίμη λέγεσθαι. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΤΑ· ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ Σοφοκλῆς·

Ἄπελθ', ἄπελθε, παῖ· τάδ' ȣ̓κ ἀκȣςά σοι.

καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις· ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς ΑΚΟΥΣΙΜΑ φησί. *Idem.*

ΑΚΡΟΥΧΕΙ, ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δὲ, ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπȣς, καθάρας τὰς Προιτίδας. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΑΚΡΟΦΥΣΙΟΝ, τὸ τῇ χώνῃ περιτιθέμενον. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Σοφ. *Pollux,* ii. 34.

ΑΚΤΙΤΗΣ λίθος· ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΛΑΛΙΑΝ, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Idem.*

ΑΛΕΞΑΙΘΡΙΟΝ, θερμὸν σκέπασμα. Σοφ. Ἀμφιαράῳ. *Idem.*

ΑΛΕΥΣΩ, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΙΝΟΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ λεπτύνȣσι. Σοφ. *Idem.*

ΑΛΙΤΡΟΣΥΝΗ, ἁμαρτία· καὶ ΑΛΙΤΡΙΑ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν λέγει. *Hesych.*

ΑΛΚΑΘΩ καὶ ἀλκάθειν, Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος· σημαίνει δὲ τὸ Βοηθεῖν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΛΑ, ἀντὶ τȣ̃ ὅταν. (ſcr. κᾀν) Σοφ. *Idem.*

ΑΛΛΑΧΘΗΤΕ, ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφ. *Suidas* et *Lexicon MS. Sangerm.* Verbum ſimplex pro compoſito.

ΑΛΟΓΑ, ἄῤῥητα. Σοφ. Θυέςῃ. *Heſych.*

ΑΛΟΙΜΑΤΑ, χρίσματα. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΑΛΟΙΜΟΣ. τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμȣ̀ς ἔλεγον. Σοφ. Μαριεὺς ἀλοιμός· ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιεῖσα ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. *Etymol. M.* Μαριεὺς dictus ab urbe Cypri Mario, quæ poſtmodo appellata fuit Arſinoë.

ΑΛΥΒΑΣ (ſeu potius Ἀλίβας) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ πόλις· οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. *Heſych.* ΑΛΙΒΑΣ, νεκρὸς, ἢ ποταμός— *Idem.* Videtur hoc nomine appellaſſe Sophocles Inferorum paludem aut fluvium. Vide Fragm. inc. lxxviii.

Πλάτων δὲ καὶ τὸ Ἀλυπήτως ἔφη, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ΑΛΥΠΗΤΟΝ. *Pollux*, iii. 98. Vide Trachin. 171.

ΑΛΥΠΟΝ ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάτlει, ἕτως ἂν χρήσαιο, ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνε πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; *Lex. MS. Sangerm.* Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

ΑΛΥΤΟΝ, ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφ. Ἰνοῖ. *Hesych.* Exstat eodem sensu in Electr. 232.

ΑΛΩΠΗΞ, ὄρχησίς τις· καὶ ΑΛΩΠΕΚΙΑΙ, Σοφ. Μώμῳ· ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. *Hesych.*

ΑΛΩΠΙΟΣ, ἀλωπεκώδης, πανῦργος. Σοφ. Θυέστῃ καὶ Ἰνάχῳ· οἱ δὲ, ἀφανὴς κατὰ τὴν πρόσοψιν. *Idem.*

ΑΜΑΛΛΑΙ, δράγματα, δέσμαι τῶν ἀσταχύων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΑΜΑΡΤΕΙΝ, ἀκολεθεῖν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ (234.) ἐπὶ τῦ ἀποτυχεῖν. *Idem.*

ΑΜΑΣΕΤΑΙ· ἀπὸ τῆς ἀμήσεως· οἱονεὶ σφάξει. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΜΒΛΥΣΚΕΙ, ἐξαπλοῖ· κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλε· καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφ. Ἀνδρομέδῃ. *Idem.*

ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ. Σοφ. Ἠλέκτρα. (1160.) *Idem.*

ΑΜΙΣΘΟΣ, χωρὶς μισθῦ. Σοφ.

Ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται.

Phrynichi Apparat. sophist. et *Hesych.*

ΑΜΟΡΦΩΤΟΝ, ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. *Hesych.*

ΑΜΠΥΚΕΣ, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοὶ, ἢ τροχοί· ἕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ, (688.) διὰ τὸ κυκλοτερές. ΑΜΠΥΚΤΗΡΙΑ ΦΑΛΑΡΑ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ. (1124.) *Idem.*

ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ. Θεκυδίδης μὲν ἀντὶ τῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τῦ χάριτας ἀποδιδόναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τῦ ἀπαλεξῆσαι. Κυρίως γῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων, καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεκινημένων λέγεται. *Bibl. Coislin.* p. 231. *Suidas.*

ΑΜΥΧΝΟΝ, τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν· οὕτω Σοφοκλῆς· γράφεται δὲ καὶ ΑΜΥΧΡΟΝ. *Suidas.* Tertiam formam Sophocle auctore profert, ἀμυγνὸν, mendose, ut opinor. Sic μυσαχνὸς, μυσαχρὸς, ψυδνὸς, ψυδρὸς, de quibus vide doctos viros quos laudavimus ad Theognidem, 124.

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ, τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφ. Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρε.

Suidas.

ΑΜΦΙΑΙΝΑ ΚΡΟΥΠΑΛΑ. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Πατὴρ δὲ χρύσε' ἀμφίλιν' εἰσδὺς κρούπαλα.

Hesych.

ΑΜΦΙΝΕΙΚΟΣ, περιμάχητος, ἐναντίως ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχινίαις. (105. 536.) *Idem.*

ΑΜΦΙΟΝ, ἔνδυμα. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΗΞ, ἑκατέρωθεν πλήσσουσα. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (425.) *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΙΞ, περιβάδην· πλίσσεσθαι γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμῳ·

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε.

Etymol. M. ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ· ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν· πλὶξ γὰρ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα· ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην, ΑΜΦΙΠΛΙΞ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. *Aristoph. Schol. ad Acharn.* 217. Vid. *Pollucem*, ii. 172. et *Kœnium* ad libellum de Dialectis, p. 258.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΝ, πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.*

ΑΜΦΙΤΕΡΜΩΣ, ἀποτετερματισμένως. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Idem.*

ΑΜΦΩΒΟΛΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ, αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι. *Eustathius* ad Odyss. A. p. 39.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΦΑΡΟΣ, χιτών. Σοφ. Ἰνάχῳ. παρὰ τὸ, χλαινάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *Hesych.*

ΑΝΑΙΘΥΣΣΩ, ἀνασείω. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΝΑΙΤΟΣ, ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτίατος. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 820. ubi legimus ἄνατος.

ΑΝΑΛΩΣΑΙ, ἀφανίσαι. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΑΝΑΝΤΑ—Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχῳ, τὰ μὴ κεκολλημένα· παρὰ τὸ ἀνεῖν, ὅ ἐστι καθακόπτοντα πτίσσειν. *Idem.*

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ, ἄπειρος. Σοφ. (Aj. 655.) καὶ ἀνάριθμοι, πλεῖστοι ἄπειροι. *Suidas.*

ΑΝΑΡΚΤΟΝ, ἀνυπότακτον, οὗ οὐδεὶς ἦρξε. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΝΑΡΟΙΒΔΕΙ, ἀναρροφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις, ἀντὶ τοῦ διαπνεῖν. Ὅμηρος δὲ, ἀναπίνει, καὶ ἀναροφήματα ποιοῦντα ἦχον· καὶ Σοφ. ἐν Ναυσικάᾳ, ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥίπτει. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩΝ, ἀρνούμενος. Σοφ. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΥΨΑΙ, συγνάσαι. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΑΤΟΣ, ἀβλαβής. *Idem.* Pertinet ad Œd. Col. 820.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ, ἀναπείθει, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναποδίζει· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. Ἑλένης ἀπαιτήσει. *Hesych.* Ἀναχαι-

τίζει, αἰτιατικῇ, ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφ. τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντιτείνειν. *Suidas.*

ΑΝΑΨΥΧΟΥΣΑ, ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ, ἀνδρούμενος ἤδη παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου·

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. *Schol. Pindari ad Pyth.* ii. 121.

ΑΝΕΙΛΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔλαβε. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (237.) *Thomas M.*

ΑΝΕΚΤΗΜΑΙ, ἀνείληφα. Σοφ. Κρεούσῃ. *Hesych.*

ΑΝΕΤΩΣ, ἀνατεταμένως. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Idem.*

ΑΝΕΥΦΗΜΗΣΕΙ, ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφ. Τραχινίαις. (796.) *Idem.*

ΑΝΕΧΕΙΝ, ἄνεσιν ἔχειν. *Idem.* Pertinet ad Œd. Tyr. 182. quod interpreti obſervatum non fuit.

ΑΝΗΚΕΣ, ἀνῆκον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΝΘΗΜΕΡΟΝ, σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Σοφ. Δανάῃ. *Idem.* Legendum videtur ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ.

ΑΝΘΟΒΟΣΚΟΝ, ἀνθοτρόφον. Σοφ. Αἰθίοψι. *Idem.*

ΑΝΘΡΩΣΚΕ, ἄνω θρῶσκε, ὠρχοῦτο. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΟΡΕΟΣ πόλεμος· ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σοφ. Ναυπλίῳ. *Idem.*

Τὸν δὲ ἄνοσον, καὶ ΑΝΟΣΗΤΟΝ Σοφοκλῆς. *Pollux,* iii. 107.

ΑΝΤΑΙΑΝ, ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. ΑΝΤΑΙΑΣ, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Hesych.*

ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.* Ubi male ſcriptum ἀντέρουσιν.

ΑΝΤΑΡΗΣ νυκτερὶς ὄψεσι, φησὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Locus mutilus unde nullus ſenſus elici poteſt. Vertit tamen Heathius: *Ei oppoſita Minerva noctuæ oculos habens.* Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.

ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ἠλέκτρα· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. *Hesych.* Pertinet ad v. 89.

ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόβοιον· ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφ. Μελεάγρῳ. *Hesych.*

ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ἰνάχῳ·

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον. *Idem.*

ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα· πρώρα γὰρ, τὸ πρόσωπον· καὶ ΑΝΔΡΟΠΡΩΡΟΝ, ἀνδροπρόσωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (227.) *Idem.*

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνταξιῶ. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Idem.*

ΑΟΙΝΟΣ. ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνυ· δύναται δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελέως μὴ γευομένων οἴνυ, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον. *Phrynichi Appar. sophist.* Œd. Col. 101.

ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχέας. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΣ, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος· ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς πυ φησίν·

Ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Eustath. ad Odyss. Α. p. 40. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ὃ μηδενὶ ἀπαντᾷν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Λημνίαις. *Hesych.*

ΑΟΡΝΟΣ λίμνη—εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφ. ἱστορεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ, ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.* Est etiam in Aj. 166.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, σκληρὸς, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφ. *Idem.*

ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΟΣ, ἀκέραιος, καθαρά. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.*

ΑΠΕΙ, ἀντὶ τῦ ἀπελεύσῃ. Σοφ. *Suidas.* Œd. Tyr. 439. Antig. 250. Sic ἔξει, Œd. Col. 964. futurum est, *exibis.*

ΑΠΕΙΘΗΣ, ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΑΠΕΙΡΟΝΑΣ, ἀπειράτυς. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΕΙΡΟΣ—λέγει Ὦρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ·

Χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

Etymol. M.

ΑΠΕΝΩΤΙΣΑΝ, ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΠΕΠΤΥΣΕ λόγυς· ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τῦ ἀπεστράφη. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*

ΑΠΕΣΚΗ· τόξον ἀπέσκη· ἔνιοι δὲ, γυμνὰ θήκαις τόξα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Tragici senarii initium fuisse videtur, καὶ τόξ' ἀπέσκη—.

ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο—οὐκ ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Tyr. 762.

ΑΠΙΣΤΕΙ, ἀπειθεῖ. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΠΙΣΤΟΣ, ἀπαράπιστος, ἀπειθής. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἀναμάρτητον. Σοφ. Τραχινίαις. (122.) *Idem.*

ΑΠΑΗΓΙΣ, τὸ ἁπλῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἁπλοίδα καλεῖ. Σοφ.

Τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Etymol. M.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ, ἀποβατηρία, ἡ κλίμαξ νεώς. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΟΔΡΑΣ, οὐκ ἀποδράσας· ὡσαύτως καὶ ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ πρώτε τῶν ἑνικῶν καὶ ἐπὶ τρίτε τῶν πληθυντικῶν· ἐκ ἀπέδρων. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (167.) *Thomas Mag.*

ΑΠΟΔΡΟΜΟΝ, ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπάνοδον. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΘΕΑ, ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΟΛΩΠΙΣΑΙ. Σοφ. *Pollux,* vii. 43.

ΑΠΟΜΟΡΦΑ, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν· ὅτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΠΛΗΚΤΩ ποδὶ, μανιώδει. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΗΜΗΝΑΙ, ἀντὶ τῦ δηλῶσαι. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΣΚΟΛΥΠΤΕ, ἀπολέπιζε καὶ ἀκροκόλεε. φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, ἀπεσκολυμμένον. Σοφ. Μώμῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποπεφοιτηκώς· ἐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τϐτέστι φοιτῶν. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΠΟΣΥΡΕΙ, ἀποσπᾷ. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ὅ τις ἂν ἀποτράποιτο. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. (1345.) *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι· ὅτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπύθμενος. Σοφ. Τριπτολέμῳ· ἐν δὲ Ἰφιγενείᾳ, πύνδακα, τῦ ξίφϐς τὴν λαβὴν ἔφη. *Hesych.* Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν·

Ἀπυνδάκωτος ἐ τραπεζῦται κύλιξ.

Pollux, x. 79. ΠΥΝΔΑΞ, ὁ πυθμὴν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· ὅθεν παροιμία τὸ

Ἀπυνδάκωτος ἐ τραπεζῦται κύλιξ.

ἤγϐν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λαβὴν τῦ ξίφϐς, πύνδακα εἴρηκεν, ὥς φησι Παυσανίας. *Suidas.* Ψυχρόν ἐστι, τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν, οἷον

Ἀπυνδάκωτος ἐ τραπεζῦται κύλιξ.

ἀντὶ τῦ, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ ἐ τίθεται· τὸ γὰρ πρᾶγμα ὅτω μικρὸν ὄν, ἐ δέχεται ὄγκον τοσῦτον λέξεως. *Demetrius Phal. de Eloc.* 114.

ΑΠΥΡΟΥ, ἀθύτου. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΩΣΤΟΣ, ἐκδεδιωγμένος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1038.

ΑΡΑΙΑΣ, βλαβερᾶς. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.*

ΑΡΑΙΟΝ, κατάρατον· ὡς τὸ,

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν, ἦν ἀραῖός μοι νέκυς.

οἷον ἀρὰν προσετρίβετο· καὶ κατ' εὐχῆς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Idem.*

ΑΡΑΧΝΗ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα· ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον.—θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχῳ·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Suidas.

ΑΡΓΕΜΩΝ, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων· οἱ δὲ, ὀφθαλμιῶν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Hesych.*

ΑΡΗ, λήψη, οἴση. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (193.) *Idem.*

ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Vide infra Ἐρηνοβοσκός.

Φραδὴς, φραδέος, ἀπὸ τοῦ φράζω· ὡς τὸ, Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται· ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀνήρ. *Eustath.* ad Iliad. A. p. 102.

ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.* Vide dramatis illius Fragm. viii.

ΑΡΟΤΟΥΣ, τοὺς ἐνιαυτούς· οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* ΑΡΟΤΟΥΣ, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (838.) *Hesych.*

ΑΡΠΗΝ, δρέπανον. Σοφ. Κώμῳ Σατυρικῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΡΑΓΕΣ ὄμμα, οὐ δακρύον· ᾧ τρόπῳ φαμὲν, κατερράγη μου δάκρυον. Σοφ. . . . . Σατυρικῷ. In dramate quodam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*

ΑΡΡΗΤΟΝ, ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρρητον, ἄφωνον, αἰσχρόν. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΡΤΑΜΟΣ, κρεουργὸς, μάγειρος· τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΑΝΗ, ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ· (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισιν ἀγχόναις. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΥΜΑΣΙ, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΡΤΥΜΑΤΑ. οὐχ ἡδύσματα. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.* Ὅτι ΑΡΤΥΜΑΤΑ εἴρηται παρὰ Σοφοκλεῖ· Καὶ βορᾶς ἀρτύματα. *Athenæus*, p. 67. Vocem tamen minus probant Atticistæ. Vide Mœridem in Ἡδῦναι. Quod autem apud Athenæum proxime sequitur, τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depra-

vatum eſt. Conjiciebat Valckenarius Athenæum reliquiſſe παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ, quæ forte compendioſe ſcripta auctorem Epitomes fefellerunt. Sane iſta Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς e comœdia ſunt.

ΑΡΥΘΜΩΝ, ἀσυμφώνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Heſych.*

ΑΡΩΜΑΤΑ, ἀροτριάματα· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα ὅτω λέγεται. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Heſych.* Ex literarum ſerie liquet ſcribi debuiſſe ἀρώματα, ut in Comici Pace, 1158. ubi ἀρόματα metri lex non admittit.

Αἵματος ἆσαι Ἄρηα· αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ· ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι αὐτό· ἄση γάρ, ἡ ῥυπαρία· ὅθεν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*

ΑΣΑΛΠΙΚΤΟΝ ὥραν· τὸ μεσονύκτιον· ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρȣ ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημνίαις. *Idem.*

ΑΣΑΣ, βλάψας, ἔβλαψας. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΣΕΠΤΟΝ, ἀσεβές. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΣΚΟΠΟΝ, ἄθετον. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (21.) *Idem.* ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον· καὶ ἄσκοπος λώβη, ἀπροόρατος· τȣτέστιν ὁ θάνατος. *Suidas.* Pertinet ad Electr. 870. ΑΣΚΟΠΟΣ, ἀνόητος, ἀπροόρατος. *Heſych.*

ΑΣΟΛΟΙΚΟΝ, ἥμερον, προσηνὲς, ȣ βάρβαρον. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Heſych.*

ΑΣΠΑΘΗΤΟΝ χλαῖναν· τὴν δορὰν, παρ᾽ ὅσον οὐχ ὕφανται. *Idem.* Σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν, καὶ τὸ ΑΣΠΑΘΗΤΟΣ χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux,* vii. 36. ex Heſychio emendatus.

ΑΣΤΟΜΟΣ, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Heſych.*

ΑΣΤΡΑΦΗΣ, σκληρός. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΤΕΛΗ, ἀδάπανα, ȣκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΤΙΜΑΓΕΛΗΣ, ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος· ὅτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΤΜΗΤΟΝ, ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Heſych.*

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ᾽ οὗ τὸ νῆμα περιειλεῖται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλȣς· τὸν γὰρ βαλόντ᾽ ἄτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς. *Etymol. M.* e Trachin. 727.

ΑΤΩΜΕΝΗ, ἄτῃ συνεχομένη. Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Antig. 17. Qui ſubjiciuntur duo ſenarii ſunt in eodem dramate, 319.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ· ὃ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἀφεῖναι, καὶ τὸ αὐτό· οἷον ὁ ἀφεὶς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς τὸ ἀποκτεῖναί τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τοὔνομα, ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ εἶπεν· ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. *Phrynichi Appar. ſophiſt.* e quo notam

hanc edidit Stœberus noſtras ad Thomam, p. 205. Pertinet ad Œd. Tyr. 107. Electr. 274.

ΑΥΛΩΠΙΝ, αὐλὰς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν, αὐλῶπιν εἶπεν. *Heſych.*

ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργά. Σοφ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. *Etymol. M.* ex Antig. 887.

ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως·

Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.

Schol. Platonis MS.

ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους· οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ ᾠκοδομημένους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Heſych.*

ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΝ. Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα· οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad Trachin. 839.

ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευστον. Σοφ. Σκυρίαις. *Heſych.* et *Lex. Sangerm.*

ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι· κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Heſych.*

ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς· τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ. (300.) *Suidas.*

ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χρῶμα Οἰδίποδος· ἄνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ, τὰ φάρμακα· καὶ τὰ βαφεῖα, ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ Σοφοκλῆς ἔφη. *Heſych.*

ΑΦΕΛΗΣ. Σοφ. Φρίξῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ, ἀφωμίλησα. Σοφ. Ἀντηνορίδαις. *Heſych.*

ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμετατρέπτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (921.) *Idem.*

ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Heſych.*

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγρα. Σοφ. Δανάῃ.

Γόνον τε μήλων, κἀφροδισίαν ἄγραν.

Heſych.

ΑΦΥΛΛΩΤΟΝ πέτραν· ἄπορον, ἄδενδρον· οἷον λεωπετρίαν. Σοφ. Ἰοβάτῃ. *Idem.*

ΑΧΑΛΚΕΥΤΑ τρύπανα· τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφ. ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον στέγην, ἢ ὄροφον· ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. *Pollux*, ii. 154.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα· τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην· εἰσὶ δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Ἀχιλλείων, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· καὶ ΑΧΙΛΛΑΙΩΝ Σοφ. Σκύθαις· ἔνιοι δὲ, τῶν λευκῶν· τινὲς δὲ Ἀχίλλειον σπόγγον φασὶν, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶνται. *Hesych.* ΑΧΙΛΛΗΙΔΕΣ, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Erotianus, Lex. Hippocr.* Comici locus quem respiciunt eſt in Equitibus, 816. Κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΑΧΝΗΝ Λεδῆς κερκίδος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν· ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον. *Hesych.*

ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδάπανον. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις. *Idem.*

ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἐπὶ τοῦ μὴ θίγοντος, μηδὲ ἁψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* ex Œd. Tyr. 988.

ΑΨΕΦΕΣ, ἀφρόντιστον. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.* et *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΙΑΙ, μικραί· καὶ βαιὸς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφ. (Œd. Tyr. 769.) Πότερον ἐχώρει βαιός; καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.

καὶ αὖθις· (Aj. 292.) Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί'. *Suidas.*

ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. *Hesych.* Mire depravata hæc gloſſa. Scripſerat forte Grammaticus: Βαιόν, ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολωνῷ· (1263.) οὐ βαιὰ, ἀντὶ τοῦ ἄφθονα καὶ πολλά.

Ἡ δὲ ΒΑΙΤΗ ἐστι μὲν ποιμένικος χιτών· οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. *Pollux*, vii. 70.

Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον ΒΑΚΚΑΡΙΣ— μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς. *Athenæus*, p. 690.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1140.)

Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.

ΒΑΡΙΣ, κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφ. ἐν Ποιμέσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα· οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Vide infra, Ἡρακλεία λίθος.

ΒΑΣΙΛΗ, ἡ βασίλεια. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερὸς, ἀχάριστος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχαρίστου· καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. *Hesych.*

ΒΑΥΒΑΝ. Vide infra in Λαπίζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν· ὁ βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου· λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέροις τόποις ἄξιος διατρίβειν. Σοφ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etymol. M.* e Schol. ad Œdipum Col. 9. emendatum.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρόμον. Φρύγιον αὐλόν. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ, εἶδος κρούματος. Σοφ. Ἀκρισίῳ·

ὥστ' ἐπιψαλεῖν

Βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίθυν. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφοκλῆς,

Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Etymol. MS. Leydense in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΛΕΥΣ, παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ Ἑρμῆς. *Athenæus*, p. 409.

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος· ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὥς φησι Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Zenobius, Proverb. ii. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. Σοφ. *Etymol. M.* ex Electr. 907.

ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι καὶ τὴν δάμαλιν Σοφ. ἔφη, Γηγενῆ ΒΟΥΒΑΛΙΝ. *Eustath.* ad Odyss. I. p. 350.

ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ—σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον. *Hesych.* Pertinet ad Trachin. 13.

ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (692.) ἔστι δὲ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφ. Ἔχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λεαίνης· ἐν Ἀθάμαντι· ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. *Hesych.* Incertum utrum ad Æschyli an ad Sophoclis drama hoc pertineat.

ΒΥΔΟΙ, οἱ μυστικοί· ἢ χρῶμά τι. Σοφ. Κρίσει. *Hesych.*

ΒΩΛΟΝΑΙ· οἱ μὲν, κολώνας· οἱ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

ΓΕΡΩΝ, παλαιός· λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· Σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις· ἤγουν παλαιὰ, ἀρχαῖα. *Eustath.* ad Odyss. X. p. 780.

ΓΛΟΙΑΣ, ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίκη, παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ γλοίης, τὸ αὐτό. *Hesych.* Corrupta hæc sunt: γλοιάδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοιὸς, quo utitur Comicus, Nub. 448. intelligamque de *equo lapsui obnoxio.*

ΓΝΩΜΩΝ, συνετός. Σοφ. *Hesych.*

ΓΝΩΣΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ἑρμιόνη. *Lex. MS. Sangerm.*

ΓΟΡΓΑΔΩΝ, ἁλιάδων. Δαιδάλῳ Σοφ. *Hesych.*

ΓΡΑΙΚΟΥΣ. Vide infra in ΡΑΙΚΟΥΣ.

Ὀνοματοποιΐα κατ' ἐναλλαγήν· ὡς τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Οἱ γὰρ ΓΥΝΑΝΔΡΟΙ καὶ λέγειν ἠσκηκότες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνοι. *Tryphon. MS.* περὶ τρόπων.

ΔΑΙΜΟΝΙΖΕΣΘΑΙ. Σοφ. Δανάη. *Lex. MS. Sangerm.*

ΔΑΙΣ, ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. Σοφ. Τριπτολέμῳ.

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν.

Hesych. Senarium vertit Grotius:

Accessit huc Daps, quæ Deûm antiquissima est.

ΔΕΑΤΟΣ, δέους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Idem.*

ΔΕΛΗΤΙΟΝ, τὸ δέλεαρ. Σοφ. Ἔχε τὸ δελήτιον· ἢ Σώφρων. *Etymol. M.* Sophronis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος, τὸ ὄφιν ἀπέδωκε· μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὄρνις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμιστής. *Harpocration.*

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, δημόσιος βασανιστής· ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου εἰς τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφ.

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται.

Etymol. M.

ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ ποιεῖσθαι τόνδε. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Pertinet ad Œd. Col. 611.

ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ, ξηρά. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 435.

ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ φυγάς, τραγικῶς. *Pollux,* ix. 158.

ΔΡΑΚΑΥΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανισταῖς· ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς

αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν· ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ· ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. *Etymol. M. Suidas. Hesych.*

ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Hesych.*

ΔΡΟΠΑ, δρεπτά. Σοφ. Παλαμήδει. *Idem.*

ΔΡΥΟΠΑΓΗ στόλον, τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Idem.*

ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. *Suidas* ex Œd. Tyr. 12.

ΔΥΣΑΥΛΟΣ, δυσαύλιστος. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.* Est etiam in Antig. 363.

ΔΥΣΘΥΜΙΑ. Σοφ. Τυροῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελῶσα. *Hesych.* Pertinet ad Electr. 809.

ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ, συνθεὶς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 747.) *Suidas.*

ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ὀργὴ, μανία· εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ· καὶ ΕΝΕΚΟΤΟΥΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Hesych.*

ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ· ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος· ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται· καὶ τὸ πῦρ, οἷον· Ἔγχος ἱέμενον· τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. *Etymol. M.* Posterius pertinet forte ad Ῥιζοτόμων, Fragm. ii.

ΕΔΟΣ, οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (1392.) *Thomas Mag.*

ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἴκειν, κατὰ παραγωγήν. *Suidas* e Schol. ad Œd. Col. 1242. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποχωρεῖν, ὑπείκειν. Σοφ. (Electr. 1020.) *Idem.*

ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν· ἀντὶ τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΚΒΑΒΑΞΑΙ, ἐκσαλεῦσαι. Σοφ. ἐν Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*

ΕΚΚΕΚΩΠΗΤΑΙ, ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλόγῳ. *Idem.*

ΕΚΠΕΛΕΙ, ἔξεστιν. *Idem.* Pertinet ad Antig. 484. quod jamdudum observatum fuerat Gatakero, Opp. tom. i. p. 526.

Διφορεῖται ΕΚΤΟΠΟΣ, ΕΚΤΟΠΙΟΣ, ὁ ἄμορφος παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Grammaticus MS.*

ΕΛΑΙΑΕΣΣΑ νηδύς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. ἤτοι ΛΑΙΑΕΣΣΑ, ἀντὶ τοῦ σκαιὰ, ἀγρία· ἢ ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι, πάντα ληϊζομένη καὶ κατεσθίουσα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά. *Hesych.*

ΕΛΑΙΟΥΤΑΙ θρίξ. Σοφ. Τρωΐλῳ. Ἀρίσταρχος, ῥυπαίνεται· βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται. *Idem.*

ΕΛΚΗ, λῦπαι. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΕΛΛΑΣ, ὁ ἀνήρ. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΛΥΜΝΙΟΝ. Καλλίϛρατός φησι τόπον εἶναι Εὐβοίας. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. ΝΥΜΦΙΚΟΝ δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο· μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς· Πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις· καὶ ἐν Ναυπλίῳ· Νυμφικόν τ' Ἐλύμνιον. *Schol. Comici ad Pacem*, 1126.

Τοὺς ΕΛΥΜΟΥΣ αὐλὺς, ὧν μνημονεύει Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ τε κἀν Τυμπανιϛαῖς, ὐκ ἄλλυς τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τὺς Φρυγίυς. *Athenæus*, p. 176.

ΕΛΥΤΡΟΝ, κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα· ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξυ· καὶ πληθυντικῶς Σοφ. ΕΛΥΤΡΑ. *Etymol. M.*

ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ (447.) ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβυλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιυμένοις, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάσαι κατὰ τῦ τραχήλυ καὶ τῶν μασχαλῶν διείροντας· ἀφ' ὗ δὴ καὶ ΜΑΣΧΑΛΙΣΜΑΤΑ προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωΐλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν φονεύσαντα. *Suidas.*

ΕΜΠΕΡΑΜΟΣ, ἔμπειρος. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΕΜΠΛΕΥΡΟΥ, ἐνάλλυ εἰς τὰς πλευράς. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

Μέρη δὲ κλίνης καὶ ΕΝΗΛΑΤΑ. Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς Σατ. ἔφη· Ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται. *Pollux*, x. 34. Corrupta Tragici verba varie et frustra tentata.

ΕΝΘΡΙΑΚΤΟΣ, ἐνθυσιῶν· καὶ ἐνθέατος. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΕΝΟΛΜΙΣ. Ἦν τι γένος μάντεων ὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας, μαντικὺς γίνεσθαι· ὅλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅθεν καὶ παροιμία· Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ΕΝΟΛΜΙΟΣ, ἀντὶ τῦ μαντικός. *Etymol. M.* Confer Zenobium, Proverb. iii. 63.

ΕΝΟΠΑΙΣ, ἐνωτίοις· τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.* ΕΝΟΠΑΙΣ, τοῖς ἐνωτίοις· ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφ. *Etymol. M.* Perperam apud Hesych. Ἐνώταις.

Τοῖς δὲ δεσπόταις, τῷ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναγκαῖα, καὶ ἀμὶς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΑΝ καλεῖ. *Pollux*, x. 44. Ἀμὶς, ϛαμνίον, ᾧ ἐνυρῦσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΟΝ καλεῖ· Αἰσχύλος δὲ, υράνην. *Lex. MS. Bibl. Regiæ.*

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Τὸ ἐνικλᾶν Ἀριϛοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί· τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· (104.) Τὸν σὸν ἐνϛάτην λέγω· ἀντὶ τοῦ ἀντιϛάτην. Ὦρος. *Etymol. M.*

ΕΝΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΑΙΣ, ἐγγαϛριμύθοις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΝΤΕΛΛΩ, ἀντὶ τῦ ἐντέλλομαι. Σοφ. Θυέϛῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΞΑΛΥΞΩΜΑΙ, φυλάξωμαι. Σοφ. Αἴαντι μαϛιγ. *Hesych.* Pertinet ad v. 665.

ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ. Vide in Ὄρμενος.

Ἀτlικῶς μὲν ἔξπυν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ΕΞΠΗΧΥΣΤΙ. *Philemon Grammaticus MS.* Confer Etymol. M. in Ἐξάκλινον, p. 346.

ΕΠΑΙΝΟΥΣ, τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβυλίας, καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφ. Θυέϛῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΕΠΑΛΛΑΧΘΕΙΣΑ, ἐπαλλάξασα. Σοφ. Κολχίσιν. *Idem.*

ΕΠΕΙΚΑΖΩ, ϛοχάζομαι. Σοφ. (Electr. 665.) *Suidas.*

Ἐπεὶ καὶ ὁ ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ ἐϛὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, ὅϛις βούλοιτο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόμαlι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, ληπlέον αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέυς Πλυντριῶν·

Πέπλυς τε νῆσαι, νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.

Pollux, vii. 45. ubi legitur τενίσαι. Gatakerus, Miscell. p. 496. emendabat κτενίζειν. Præstat id quod post Canterum et Bentleium dedimus.

ΕΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ, παρεκάλυν, ἐπέϛελλον. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (1024.) *Hesych.* Confer Thomam Mag. in Ἐπαγγέλλω.

ΕΠΗΛΙΣ, ἡ ἐπὶ τῦ πρoσώπυ μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ καlὰ τὸν Σοφοκλῆν· ἡ δ' αὐτὴ, καὶ Ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τῦ ἥλυ. *Eustath.* ad Odyss. Ζ. p. 263.

ΕΠΙΚΟΤΑ, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφ. Ναυπλίῳ καlαπλέοντι. *Hesych.*

ΕΠΙΚΡΟΥΜΑ, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα· διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ. Ἐπίκρυμα χθονὸς Ἀργείας. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesychius* emendatus a Jo. Toup, Epist. Crit. p. 177. Senarii finis erat:

Ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός.

ΕΠΙΜΑΣΣΕΤΑΙ, ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον· ἀπὸ τῦ μάσσονος, ὅ ἐϛι μακροτέρυ· οἱ δὲ, ἐφάψεται, ψηλαφήσει, ἢ οἷον ὖ λιμώσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΠΙΞΕΝΟΥΣΘΑΙ—πορεύεσθαι. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, ϗ Αἰσχύλος Κρήσσαις. *Idem.*

Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ΕΠΙΠΛΑ λέγυσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κlῆσιν, καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Harpocration* in Ἔπιπλον.

ΕΠΙΣΕΙΟΥΣΗΣ, ἐπικελευομένης· ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ. *Hesych.*

ΕΠΙΣΙΓΜΑΤΑ, ἐπικελεύσματα. Σοφ. Ἀθάμαντι· ἐπαλαλάγματα. *Hesych.* a Ruhnkenio emendatus. Vide Valckenarium ad Sel. Theocriti Idyllia, p. 98.

ΕΠΙΣΠΑΣΕΙ, ἐπιτεύξεται. Σοφ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκήναις· ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων. *Hesych.* a Casaubono emendatus.

Τοὺς βραβευτὰς, καὶ ἐπιστάτας ὠνόμαζον· ὅθεν καὶ τὸ βραβεύειν, ΕΠΙΣΤΑΤΕΙΝ Σοφοκλῆς. *Pollux*, iii. 145.

ΕΠΙΣΤΩ, γίνωσκε. Σοφ. *Suidas.* Ex Œd. Tyr. 672. Trachin. 185. Philoct. 1363. Electr. 618.

ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. τῇ λέξει κέχρηται Σοφοκλῆς, εἰπὼν ἐν τῇ Πρόκριδι·

Κολασταὶ, κἀπιτιμηταὶ κακῶν.

Pollux, ix. 140.

ΕΠΙΤΙΜΙΑ, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφ. *Suidas* ex Electr. 921.

ΕΠΩΜΟΤΟΝ, τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν. Σοφ. *Suidas* e Trachin. 1204.

ΕΡΓΟΙΣ παθὼν, ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Proverbialem locutionem duxit ex Œd. Col. 924. Confer *Suidam* in ἀμυνόμενοι.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ, ὁ προβατοβοσκός· ἐν Τυροῖ δευτέρᾳ Σοφ. *Etymol. M.* Ἀρηνοβοσκὸς, προβατοβοσκός. Σοφ. Τυροῖ. Καὶ γράφεται δὲ Ἐῤῥηνοβοσκὸς διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. *Hesych.* Ἐῤῥηνοβοσκὸς, ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β Σοφοκλέους· ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην. *Photii Lexicon MS.*

ΕΡΚΕΣΙ, δικτύοις. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Hesych.*

ΕΡΚΗ, ὅπλα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΕΣΣΦΘΗΝ, ἐσεβάσθην, ἠσίχασα, ἠσχύνθην. Σοφ. Δαιδάλῳ. *Hesych.* Ἐσέφθην, τὸ ἐσεβάσθην. Σοφ. *Photii Lexicon MS.*

ΕΣ ΤΕ, σημαίνει τὸ ἕως ἄν. Σοφ. (Aj. 1202.) Ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μελήσω· γέγονε δὲ παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τόν τε, νῦν παραπληρωματικὸν παρειλημμένον· διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι. *Etymol. M.*

ΕΥΕΙΡΟΝ, εὐέριον. *Photii Lex. MS.* e Trachin. 688.

ΕΥΚΑΡΠΟΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑΝ καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. *Plutarchus, Moral.* p. 144.

ΕΥΝΑΙΟΣ, ἐγκεκρυμμένος. Σοφ. Δόλοψιν·

Εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων.

Photii Lex. MS. et *Etymol. M.* Εὐναῖος, λαγώς. Σοφ. Δόλοψι. καταπτηχής. *Hesych.* Vide Jo. Toup addenda ad Theocrit. p. 410.

ΕΥΝΟΥΧΟΙ, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι· εὐνούχες δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὲς ὀφθαλμὲς τοὺς εὐνεῖς, καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνε, τετέρι τηρῆντας· Οὐχ ὅπε λαμπάδες εὐνούχοισιν ὄμμασιν. *Etymol. MS. Biblioth. Reg.*

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ. Σοφ. ἐπὶ οἰωνῶν. *Photii Lex. MS.* Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιὲς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. *Eustath.* ad Odyss. Β. p. 83.

ΕΥΣΟΙΑ, εὐσθένεια, σωτηρία. *Hesych.* ex Œd. Col. 403. Εὔσοια, εὐσθένεια· ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. *Suidas.*

ΕΥΣΤΟΜΟΣ ἵππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ᾆσμα—καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ (Œd. Col. 18.) εὐστομεῦσιν. *Pollux,* ii. 100.

Εὐτυχία. Εὕρηται καὶ ΕΥΤΥΧΕΙΑ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* in Θυσία.

ΕΥΩΡΟΣ γάμος. Σοφ. Ἴριδι. ἤτοι ὥριος ἢ ὀλίγωρος· οὕτω γὰρ λέγεσι κατὰ ἀντίφρασιν· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ ΕΥΩΡΙΑΖΕΙΝ. *Hesych.*

ΕΦΥΜΝΕΙΣ, ἐπᾴδεις. Σοφ. Ἀλωάδαις. *Idem.*

ΕΧΘΙΜΑ, μισήματα. Σοφ. Τηρεῖ. *Idem.* Vide Piersonum ad Herodianum, p. 436.

ΕΧΡΩΜΑΤΙΣΘΗ, συνεχρώσθη. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Idem.*

ΕΨΙΑ—ὁμιλία. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Idem.*

ΖΑΜΕΝΗΣ, ὀργίλος, καὶ λοίδορος, καὶ βίαιος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 137.

ΖΕΥΓΗΛΑΤΗΣ. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΠΑΡΘΕΝΟΝ. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ, καὶ Σοφ. Σισύφῳ· καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε· παραδίδοται δὲ, ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασι τινὲς ἐχρήσαντο. *Hesych.*

ΖΕΥΞΙΛΕΩΣ, ζευκτὸς λαός· ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.* Ζευξίλεως, ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. *Photii Lex. MS.*

ΖΗ, ἀντὶ τὲ ζῆθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Ταύροις (705.)

Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, καὶ δόμες οἴκει πατρός.

Σοφ. Δανάῃ·

Ζῆ, πῖνε, φέρβε.

Lex. MS. Sangerm. Vide Biblioth. Coislin. p. 482. In Sophoclis fragmento pro φέρβε, malit quis forte τέρπε. Ὡς καὶ ἀπὸ τὲ δρῶ, τὸ δρᾶ, ἀντὶ τοῦ πρᾶττε, καὶ ἀπὸ τὲ ζῶ, τὸ ζῆ, προστακτικῶς καὶ αὐτὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέ-

γα, καὶ ζῆ· ἐξ οὗ δηλαδὴ τὸ ζῆθι γίνεται. *Euftath.* ad Odyff. Θ. p. 322. Confer Schol. ad Antig. 1183.

ΖΗΛΩ, μακαρίζω. Σοφ. Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ. *Hefych.*

ΖΗΜΙΑΝ ΛΑΒΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι· οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΖΥΓΑΣΤΡΟΝ, τὸ κιβώτιον, ὥς φησι Σοφ. (Trachin. 705.) Κοίλῳ ζυγάστρῳ· κυρίως ἡ ξυλίνη σορός. *Etymol. M.*

ΖΩΜΑ, ἡ ζώνη· ὃ ζῶσμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (454.) *Thomas Mag.*

ΖΩΣΑΣ, ἐναργεστέρας, οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφ. (Οἰδ. Τ. 45.) ΟΡΩ ΖΩΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τοῦ ἀποβησομένου στοχάζονται καλῶς. *Suidas.*

Η pro ΗΝ. Τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἦ οὐχ εὑρίσκομεν παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας μόνον. (fcilicet pro ἔφη) τῶν δὲ Ἀττικῶν ἐστι παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ·

Γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦ, νῦν δ' οὐκ ἔτι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ·

Ἦ γὰρ φίλη 'γὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου.

καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1143.)

Ἦ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἰκοτραφής.

Porphyrii Scholia MS. in Homerum ad Ἰλ. Ε. 533. ἦ pro ἦν apud Comicum fæpius occurrit.

ΗΓΟΜΗΝ, διῆγον. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Hefych.*

ΗΓΡΙΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐσκλήρυνσαι. Σοφ. *Suidas* e Philoct. 1359.

ΗΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟΙ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι· οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας, εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένῃ· τὸ μέν τοι ἠκρωτηριασμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. *Harpocrat.*

ΗΜΑΛΔΥΨΑΙ, κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hefych.*

ΗΜΙΚΑΚΟΝ Εὐκλείδης λέγει, καὶ Σοφοκλῆς. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως. (Thefmoph. 456.) *Pollux,* vi. 161. Ridiculus eft Phrynichus vocem adeo claffícis fcriptoribus adhibitam damnans.

ΗΝΕΓΚΟΝ, ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σοφ. Τυροῖ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (742.) *Lex. MS. Sangerm.* Œd. Col. 537.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΛΙΘΟΣ—κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως· διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. *Hefych.* Bacchylides:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
Μανύει χρυσόν.

ΗΣ, terminatio accufativi pluralis. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ΕΑΣ συνεσταλμέ-

ιως καὶ ΕΙΣ κατὰ κρᾶσιν, καὶ εἰς ΗΑΣ καὶ ΗΣ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. (Aj. 390.) Τούς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς. *Draco Stratonicensis* περὶ μέτρων. Verius, opinor, Gregorius de Dialectis: Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ΕΥΣ εἰς ΕΙΣ πληθυντικὰς εὐθείας, διὰ τοῦ Η γράφουσιν, ἱππῆς, βασιλῆς, Πλαταιῆς. Vide notam ad Ajacis versum supra citatum.

ΗΣΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν· καὶ ᾖστε, ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Σοφ. Κόλχοις·

Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ᾽ ᾖστε τὸν Προμηθέα.

Etymol. M. in Ἦσμεν.

ΘΑΙΡΟΣ, ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Hesych.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* ad Iliad. M. p. 878. Vide supra in Ἀμφιπλίξ.

ΘΕΑΝΗ νῆσος· ἡ ἐκ θεοῦ θεῖα. Σοφοκλῆς Τυροῖ. *Hesych.*

ΘΕΗΛΑΤΟΣ, ὑπὸ θεῶν πεμφθείς. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. Tyr. 263.

ΘΗΛΑΣΤΡΙΑ, τροφός· ἔστι δὲ Ἰακόν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.*

ΘΗΛΕΙΑ, ἐκ τοῦ θῆλυς· ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾷν· ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νὺξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. *Etymol. M.*

ΘΗΜΑ, θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σοφ. Σαλμωνεῖ. *Hesych.*

ΘΡΕΚΤΟΙΣΙ νόμοις· ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ· ἔνιοι δὲ, κρεκτοῖς. *Idem.*

ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπῳδάς· ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπάδειν. Σοφ. Αἴαντι (583.) τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου· καὶ ἐν Ποιμέσι·

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν.

Suidas. Grotius vertit:

Ego voce factum vulnus haud ullum scio.

ΘΡΙΑΖΕΙΝ, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾷν, ἐνθουσιάζειν. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΘΩΧΘΕΙΣ, θωρηχθεὶς, μεθυσθείς. Σοφ. Διονυσιακῷ. *Idem.* Non est dramatis titulus Διονυσιακός. Scribendum forte ἐν Διονυσιακῷ τινι Σατυρικῷ, vel δράματι, ut supra in Ἄλυπον.

ΙΑΝΝΑ· ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνική· ἐπεὶ Ἴαννας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν· ἐν δὲ Τριπτολέμῳ, ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι· τινὲς δὲ, τὴν Ἑλένην· ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσιν· ἐν δὲ Τρωΐλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ΙΑΙ· ἢ ὄνομα γυναικός. *Idem.*

"Ιδρις—ἄϊδρις· ἡ γενικὴ αἴδρεως, ὡς ὄφις ὄφεως· καὶ αἴδρεϊ καὶ αἴδρει· ὃ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ.—ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΙΔΡΙΔΑ. *Etymol. M.* in ἄϊδροι. Confer Euſtathium ad Iliad. Γ. p. 309.

ΙΕΡΟΛΑΣ, ἱερεύς. Σοφ. Αἰχμαλώτοις· ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν, ἢ γεροντίαν λέγει. *Heſych.* ab Adr. Heringa emendatus.

ΙΗΟΥΣ καμάτους· τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἴασι φωνὰς, διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι· τινὲς δὲ, τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ ἰαλέμου. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. *Idem.*

ΙΗΙΟΣ—ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου ψιλοῦται. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (182.) Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰήιων καμάτων· τῶν θρηνητικῶν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymol. in Ἰάλεμος.

ΙΗΙΟΣ—ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφ. Τρωΐλῳ. *Heſych.*

ΙΚΤΙΝΑ—καὶ ἡ ὀρθὴ, ὁ ἴκτινος. Σοφ. Ἴκτινος ἔκραξε παρασύρας κρέας. *Lex. MS. Bibl. Reg.*

ΙΚΤΟΡΕΥΣΟΜΕΝ, ἱκετεύσομεν. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι. *Heſych.*

ΙΛΛΑΔΑΣ, γονὰς ἀγελαίας, καὶ τὰς συστροφάς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΙΛΛΥΡΙΣ ΓΟΝΗ, ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά· γράφεται δὲ καὶ γυνή· ὁ δὲ Καλλίστρατος, γίη, ἀντὶ τοῦ γῆ· χρῶνται γὰρ οὕτως. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΙΞΟΦΟΡΟΥΣ δρύας· τὰς ἰξὸν φερούσας. Σοφ. Μελεάγρῳ. *Idem.*

ΙΠΠΟΒΟΥΚΟΛΟΙ. Σοφ. *Pollux,* vii. 185.

ΙΠΠΟΜΑΝΗΣ. Σοφ. Αἴαντι. (143.) Σὲ τὸν ἱππομανῆ· ἤτοι πολεμικὸν καὶ ἵπποις ἐπιμαινόμενον· ἢ τὸν μέγαν καὶ ἄνετον· εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ὡς θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν μεγάλης γνώμης· καὶ βοῦπαις· ἱππομανής ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, ἤτοι ὅπου ἵπποι μαίνονται· ἢ τὸν εὐανθῆ, ἐν ᾧ εὐανθὴς βοτάνη, ὥστε μαίνεσθαι τοὺς ἵππους διὰ τὸν καιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς χλόης τοῦ λειμῶνος· τὴν μεγάλως μεμηνυῖαν· καὶ τὸν ἀνθοῦντα τῇ χλόῃ· ἐπεὶ καὶ φυλλομανής. *Etymol. M.*

Τὸ δὲ ΙΣΟΘΑΝΑΤΟΝ Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ, οὐ πάνυ ἀνεκτόν. *Pollux,* vi. 174.

ΚΑΘΑΓΙΖΩ, συντελέσω, καὶ καθιερώσω· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. *Heſych.* Pertinet ad Antig. 1093. Priori ſignificatione occurrit apud Comicum, Av. 567. Lyſiſtrat. 238.

ΚΑΘΕΛΩΝ, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν, ἤτοι ἀποκτείνας· καὶ Στησίχορος καὶ Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Vide infra in Ὁδός.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ. Σοφ. Θαμύρα. Ἡρόδοτος δ'. *Lex. MS. Sangerm.*

ΚΑΡΙΚΟΙ τράγοι, ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφ. Σαλμωνεῖ· εἰ μὴ ἄρα ὑποσυγχέων, τὰς Κιλικίας. *Hesych.*

Κάρυα—τὸ δὲ δένδρον ΚΑΡΥΑ παρὰ Σοφοκλεῖ· Καρύαι μηλέαι τε. *Athenæus*, p. 52.

ΚΑΡΠΟΜΑΝΗΣ, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφ. Περιλάῳ. *Hesych.*

ΚΑΤΑΓΝΩΝΑΙ, ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σοφ. Ἀθάμαντι προτέρῳ. *Idem.*

ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ, συγκαταθεμένου. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 1704.

ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΙΣ, χλαίναις ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σοφ. Τρωΐλῳ. ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΣ, χλαῖνις ποδήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν. *Hesych.*

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ, ὀχετὸς, ῥύαξ· καὶ ὁ ἀετός. Σοφ. Λαοκόωντι· καὶ τὰς Ἁρπυίας ἐν Φινεῖ. *Idem.*

ΚΑΤΕΥΧΕΣΘΑΙ τῶν Ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι· οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΑΤΕΦΡΟΝΕΕ, κατενόει· φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν· μέμνηται καὶ Σοφ. ἐν Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Corruptus est prioris fabulæ titulus. Conjici possit ἐν Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, ἐν Ἀλωάδαις.

ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑ, ἀπολωλότα, ἐκδεδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφ. Αἴαντι μαστιγ. (26.) *Hesych.*

ΚΑΤΟΥΛΑΔΑ. Σοφ. Ναυπλίῳ·

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν· καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως· οἱ δὲ, τῇ πανολέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν· οὖλον γὰρ, τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει· ἢ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεροι γάρ· ἢ καταιγίδας ἐχούσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· εἴλλειν γὰρ, τὸ συστρέφειν. *Photii Lex. MS.* unde eximiam hanc glossam protulit Kusterus ad Suidam, t. ii. p. 281. Ejusmodi noctem pulchris versibus describit Argonauticorum poeta, iv. 1695.

Νὺξ ἐφόβει, τήνπερ τε κατουλάδα κικλήσκουσι,
Νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
Μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ἄλλη
Ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.

ΚΑΥΡΟΣ, κακός· οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΕΚΟΝΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ· ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτονα, κέκονα. *Etymol. M.*

ΚΕΧΗΛΩΜΑΙ, πόδας δέδεμαι, συνέῤῥαμμαι τὺς πόδας· χηλεύειν γὰρ, τὸ ῥάπ̀ͅειν· καὶ χηλινὸν, τὸ πλεκτὸν, ὁ Ἀνακρέων· καὶ χήλωμα, τὸ σπαρτίον, Σοφ. Πανδώρᾳ, ἢ Σφυροκόποις. *Hesych.*

ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ. ἔςι προσηγορικὸν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος· ἔςι καὶ κτητικὸν, σημαῖνον τὸ τῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον. *Etymol. M.*

Κιμμερίυς φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τῦ Πόντυ εἶναι· γράφεται ϗ ΚΕΡΒΕΡΙΩΝ· καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριςοφάνης ἐν Βατράχοις. (187.) *Idem.*

ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐπὶ τοῦ θηρίυ—καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων—καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. *Idem.* Spectat ad Aj. 103.

ΚΙΝΑΚΗ, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

Κινάρα· ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι ΚΥΝΑΡΑΝ καλεῖ· ἐν δὲ Φοίνικι, ΚΥΝΑΡΟΝ·

Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.

Athenæus, p. 70. Ἀπὸ κυνὸς λέγεται συντεθεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ ΚΥΝΑΡΟΣ ἄκανθα, ἡ καὶ κυνάρα,—ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβατον—ὀνομάζειν οἶδεν. *Eustath.* ad Odyss. P. p. 663.

ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, τῆς ἀκμῆς τῦ ξίφυς, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν· ἀπὸ δὲ τῦ μέρυς τὸ ὅλον ξίφος δηλοῖ. Σοφ. *Suidas.* ex Aj. 1044.

ΚΟΙΝΟΣ—ἀδελφός. Σοφ. Ἀντιγόνῃ·

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

καὶ ἐν Ὑδροφόροις· Πολύκοινον Ἀμφιτρίτην. *Hesych.*

ΚΟΚΚΟΒΟΑΣ ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυὼν, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* ad Odyss. Δ. p. 145.

ΚΡΑΝΑΑ πόλις· τοῦτο τέτριπ̀ͅαι ὑπὸ τῶν παλαιῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. *Schol. Comici ad Acharn.* 75. Κραναὴν πόλιν, τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ Κραναῦ. *Hesych.*

ΚΡΟΤΗΜΑ, ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται. *Idem.* Κεκροτημένοι· ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι· ἐθάδες πανούργων ἔργων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῦ κεκροτημένυ χαλκῦ· καὶ Σοφ.

Τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτυ γόνος.

Theocr. Schol. Vide Valckenarium ad Sel. Idyll. p. 357.

ΚΤΩΜΗΝ, σὺν τῷ ι. Σοφ. ἀντὶ τοῦ κταοίμην. *Etymol. M.* Pertinet ad Trachin. 194. Sic Œd. Col. 833. ζῷμεν.

ΚΥΑΜΩ ΠΑΤΡΙΩ. Σοφ. Μελεάγρῳ· ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων· διεκλήρυν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχανεν· ἀνάγει δὲ τὺς χρόνυς, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ, Κυαμόβολον δικαςήν. *Hesych.* Vide Toupii Epist. Crit. p. 54.

Ἔςι ΚΥΔΟΣ ἀρσενικῶς, καὶ σημαίνει παρὰ Συρακουσίοις τὴν λοιδορίαν· ἀπὸ γοῦν τοῦ κύδ⊛, ΚΥΔΑΖΩ. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις· ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖται. Σοφ. Αἴαντι. (733.) *Etymol. M.* in Ἐκυδάσσατο.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφ. ἐν Πηλεῖ, καὶ ἐν Ποιμέσι, Βοὴν Κυκνῖτιν. *Stephanus.*

ΚΥΛΛΑΙΝΩΝ ΚΑΤΩ. Σοφ. Φαίδρᾳ· τὰ ὦτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαίνοντες κύνες ποιοῦσιν·

Ἔσαινεν οὐρᾷ τὦτα κυλλαίνων κάτω.

οἷον τὸ, (Odyſſ. P. 302.)

Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Heſych.

ΚΥΜΒΗ, πλοίου εἶδος. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΚΥΡΟΣ, ἐπιτευκτικὴ, καὶ κυρία. Σοφ. *Suidas* ex Electr. 925.

ΚΩΧΕΥΟΥΣΙΝ, ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. Σοφ. Καμικίοις·

Πιςοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας.

Heſych. ex Etymol. Regio MS. emendatus a Ruhnkenio in Auctario.

ΛΑΓΟΣ. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐςιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαςική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Athenæus, p. 400. In Lexico MS. Bibliothecæ Reg. ſcriptum ἰκτὶς καὶ λαγοί. Forte verum eſt ἰκτίδες, λαγοί.

ΛΑΙΘΑΡΓΟΣ· δηλοῖ μὲν κύνα· τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα· καὶ ἔςιν ἐκεῖνος ὡσπερεί φασιν λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφ.

Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Euſtath. ad Odyſſ. p. 164. Confer Suidam. Vocem λαίθαργ⊛ Plautus in Bacchidibus e Græco tranſlatis, novo, quod ſolens confixit, vocabulo reddidit *clam-mordax,* quod interpretibus non fuit obſervatum, v. ii. 27.

Et, præter eos agnos, meus eſt iſtic clam-mordax canis.

Erat in Græca fabula verſus hujuſce forte non multum abſimilis.

Ὁὑμὸς σὺν αὐτοῖς ἐςι λαίθαργος κύων.

ΛΑΜΠΗΝΗ, εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. *Heſych.* Ἔςι δὲ τοὔνομα ἡ λαμπήνη ἐν τῇ Σοφοκλέους Ναυσικάᾳ. *Pollux,* x. 52.

ΛΑΠΙΖΕΙΝ, παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ συρίζειν· καὶ ΒΑΥΒΑΝ, τὸ κοιμᾶσθαι, οἷον·

ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με

Βαυβᾷν μετ' αὐτῆς.

Eustath. ad Odyss. p. 546.

ΛΕΥΓΑΛΕΑ, διάβροχος· οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* ΛΕΥΓΑΛΕΟΝ, τὸ ὑγρόν. Σοφ. Μύρῳ λευγαλέῳ. *Etymol. M.*

ΛΕΥΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ, τὴν ἀγαθήν. Σοφ. Ἀδάμαντι. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΗΚΥΘΙΣΤΗΣ, ὁ μικρόφωνος· οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Suidam in voce.

ΛΙΒΑΝΟΝ λέγε τὸ δένδρον· τὸ δὲ θυμιώμενον, λιβανωτόν· εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν Λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. *Phrynichus Ecl. nom. Att.*

ΛΙΓΔΟΙ, χοάναι, τύποι, εἰς οὓς κατέρχεται τὸ ἐν τῇ χώνῃ διὰ τῶν κεντημάτων· ἦσαν δὲ πήλινοι. Σοφ. *Hesych.* in Γλίδε χοάναι. Pertinet ad versum e Captivis servatum a Polluce. Fragm. ii.

ΛΙΚΝΟΙΣΙ ΠΡΟΤΡΕΠΕΣΘΑΙ. λίκνα ἱστάντες προσάγεσθαι· ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. *Idem.* Pertinet ad fragmentum e Plutarcho et Clemente relatum inter incerta LX.

ΛΙΠΟΨΥΧΕΙΝ. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΙΤΡΑ. ἦν μὲν νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος· ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ ΛΙΤΡΟΣΚΟΠΟΝ φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. *Photii Lex. MS.*

ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ θεοῦ. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (6.) Ἀρίσταρχος, διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν τοὺς λύκους· ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Hesych.*

ΛΥΜΕΩΝ, ὁ φθορεύς. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 574.

ΜΑΓΑΔΙΣ, ψαλτικὸν ὄργανον· οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΜΑΓΝΟΝ. Σοφ. Ὀδυσσεῖ τὸν μέγαν, τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. *Idem.*

ΜΑΙΕΥΤΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΜΑΡΕΙΝΗ, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Δίγονος ΜΑΣΘΛΗΣ, διπλοῦς ἱμάς· ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ·

ἰδοῦ δὲ φοίνιον

Μάσθλητα δίγονον.

Etymol. M. ΜΑΣΘΛΗΤΑΣ, ἱμάντας, ἡνίας· καὶ ἡ μάσθλη, ἡνία. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. *Hesych.*

ΜΑΣΤΑΚΑΣ, τὰς ἀκρίδας Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ ΜΑΣΤΑΚΕΣ, αἱ ἀκρίδες· καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. *Eustath.* ad Odyss. p. 168.

Ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη· βέλτιον δὲ, ὡς Σοφοκλῆς ὠνόμασε, τῆς ΜΕΛΛΟΓΑΜΟΥ· ταύτην δὲ καὶ ΤΑΛΙΝ καλεῖ. (Antig. 640.) *Pollux,* iii. 45.

ΜΗΛΑ. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἂν που καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Eustatius* ad Iliad. p. 828. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Idem.* ad Odyss. p. 384.

ΜΗ ΝΟΜΙΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ, μὴ νομίσῃς. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.* Sic apud Comicum μὴ ψεῦσον, Thesmoph. 870. ubi vide quæ notavimus.

ΜΗΤΗΡ, ἡ τεκοῦσα—ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux,* iii. 10.

ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΣ, ἐπινοητὴς κακῶν, κατασκευαστὴς· τὰ φαῦλα μηχανώμενος. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Tyr. 395.

ΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ καὶ ΕΚΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ, τὸ ἀνασφαίτιειν. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΜΙΑΝ ΜΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σοφ. Ἔριδι. *Lex. MS. Sangerm.* Eadem loquendi forma, qua μᾶλλον μᾶλλον dicunt, quod apud Suidam vide, et ἴσον ἴσον apud Comicum Vespis, 213. Latini *magis magis, minus minus.* Vide Hieron. Columnam ad Ennii fragmenta, p. 99.

ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ, ᾄδει, κλαίει, θρηνεῖ, εὐφώνως λέγει. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 703.

ΜΝΕΙΑΝ, τὴν μνήμην. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.* Eamdem glossam habent Photius et Suidas, sed absque dramatis indice. Electr. 394.

ΜΟΛΙΒΟΣ καὶ ΜΟΛΥΒΔΟΣ· εἰ μὲν ι ἐστὶν, τὸ δ οὐκ ἔστιν, οἷον·

Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον

κατῆγε. - - - Σοφοκλῆς· ἐὰν δὲ τὸ υ, τὸ δ. *Etymol. M.* Legitur apud Plutarchum, Moral. p. 75. innominati Tragici versus, qui forte idem est, quem Etymologici auctor laudat, ab alterutro immutatus. Juxta Grammatici canonem senarius apud Plutarchum sic scribi debuit:

Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

ΜΥΝΔΟΣ. μύνδος ἰχθύς, Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν· ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ

τῦ ἐλλειπῆ τὴν ὄπα ἔχειν. *Etymol. M.* Vide Caſaubonum ad Athenæum, p. 538.

ΜΥΝΗΣ, *nomen proprium.* Τὸ γῦν Μύνης, Ὅμηρος μὲν Μύνητος κλίνει· Σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάϐως. *Euſtath.* ad Iliad. 1020.

ΜΩΛΥΣ, ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρα, ΜΕΜΩΛΥΣΜΕΝΗ, παρειμένη. *Heſych.* Timon Phliaſius apud Diog. Laërt. vii. 170. Cleanthem, qui erat obtuſi et tardi ingenii, μωλύτην appellat.

ΝΑΡΟΝ, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα· δηλοῖ τὸ ῥέω· ὁ μέλλων νάσω· γίνεται ναρός· καὶ τὸ ὐδέτερον, ναρόν. Σοφ. Τρωΐλῳ·

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωρῦμεν ποτά.

ὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάϐων ῥημάτων· καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymologicon et Salmaſium ad Hiſt. Auguſtam, p. 311.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ πλάτην, ναυτικήν. Σοφ. Ναυπλίῳ Πυρκαεῖ. *Heſych.*

ΝΕΝΩΤΑΙ, νενόηται· παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑλένης γάμῳ. *Etymol. M.*

ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ ἄτρακτος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ. (293.) ὃν ἀφίησί τις, τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. *Suidas.*

ΝΗΛΙΠΟΥΣ, ὁ ἀνυπόδητος. *Idem* ex Œd. Col. 362.

ΝΩΜΩΝ, κρίνων, ἐξετάζων. Σοφ. *Idem* ex Œd. Tyr. 308. ubi gloſſa, ἐρευνῶν, σκοπῶν. Plato in Cratylo citatus a Muſgravio ad Eurip. Phœniſſ. 1290. τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν.

ΞΑΝΩ, κοπιάσω. Σοφ. Ποιμέσιν. Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βυλόμενος μάχεσθαι, φησίν·

Ἡδὺ ξανῆσαι, καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Photius, Suidas. Senarium vertit Grotius:

Sic dulce manibus prælio proludere.

ΞΑΣΜΑ, Σοφοκλῆς. *Pollux,* vii. 30. Sic nimirum appellavit τὸ ξανθὲν ἔριον.

ΞΗΡΑΛΟΙΦΕΙΝ ἐλέγετο χωρὶς λυτρῶν ἀλείφεσθαι.—μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίϐεσθαι ὕτως ἔλεγον. Σοφ. Πηλεῖ·

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

Harpocration.

ΞΥΜΒΟΛΟΥΣ, τὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ ὗτοι Δήμητρι· τινὲς δὲ, τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφ. Ἀχαιῶν συλλόγῳ. *Heſych.*

ΞΥΝΕΡΞΕΤΕ, ἀποκλείσετε. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 597.

ΟΔΟΣ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριςοκράτυς φησὶν, Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών· ἀντὶ τῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ· τοιῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικόν φασιν,

(Il. A. 151.) Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι· εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμὸν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.—Ἢ ἐν ὁδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ, ἐνεδρεύοντα ἑλὼν, τουτέστιν ἔν τινι ἐνέδρᾳ καταβαλών—Καθελών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Ἢ ἐν ὁδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας· ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. *Harpocrationis* tres istæ glossæ sic conjungendæ erant, ut intelligeretur quænam esset χρῆσις, quam ille Sophoclis au-ctoritate firmarit, nempe nominis ὁδὸς, adhibiti pro λόχος vel ἐνέδρα. Tenuati ὀδὸς significantis βαθμὸν usum e Sophocle etiam confirmare poterat, apud quem hoc sensu occurrit in Œd. Col. 58. 1661.

ΟΔΟΣ, οὐδός. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 1661.

ΟΙΑΤΑΝ, κωμήτην· οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι. *Hesych.* ΟΙΗΤΑΣ, τοὺς κωμήτας. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Photii Lex. MS.*

ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ. (1116.) τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ δήμου· κακῶς, οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. *Hesych.* Ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν, καὶ οἰάτιδος νομοῦ μέμνηταί τις παλαιὸς, τοῦ ἀπὸ προβάτων κατανεμομένου. *Eustath.* ad Iliad. p. 1225.

ΟΚΡΙΑΖΩΝ, τραχυνόμενος. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΟΛΕΘΡΙΟΝ· μέχρι θανάτου. Σοφ. Ὀλέθριον αἰκίζει. *Suidas* ex Aj. 402.

ΟΛΚΙΑ Σοφοκλῆς τὰ πηδάλια ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. *Pollux*, x. 134.

ΟΛΟΣΠΑΔΕΣ, ὅλαι κατατεινόμεναι καὶ κατασπώμεναι. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Τὰς δὲ ταινίας, ΟΛΟΣΤΗΜΟΝΟΥΣ ΤΟΛΥΠΑΣ Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux*, vii. 32.

ΟΜΜΑΤΕΙΟΣ ΠΟΘΟΣ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν· καὶ Σοφ. ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ΟΜΜΑΤΑ ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΑ φησίν. *Hesych.* a Jo. Toup emendatus, Epist. crit. p. 133.

ΟΜΟΓΝΙΟΙ ΘΕΟΙ, οὓς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. Col. 1398.

ΟΜΟΥ. Vide ad Antig. 1180.

ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ, μέγα, πολὺ, ηὐξημένον. Σοφ. Θησεῖ. *Suidas* et *Photius* in *Lex. MS.* ubi Ὄπνιον.

ΟΝΑΙΑΤΟ, ἀπολαύσειαν. Σοφ. *Suidas* ex Electr. 213.

ΟΠΙΣΑΜΒΟΝ. ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χειρῶν ἐν τοῖς πρα-

γμασι προβαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν· μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. *Appendix Vatic. Proverb.* iii. 36. Ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ΟΠΙΣΑΜΒΩ εὕρηται, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. *Eustath.* ad Iliad. p. 806.

ΟΡΓΑΣΑΙ, τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι, καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι. Σοφ. Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. *Etymol. M.* in Ὀργάδα γῆν. Confer Hesychium in Ὀργάσαι. Comicus, Av. 839. Πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον.

ΟΡΓΑΣΜΟΣ, μαλαγμός· μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ λέγων·

Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν ὀργάσαι, καὶ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυρᾶσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. E Scholiis MS. in Hippocratem. Vide Timæi Lexicon Platon. p. 129.

ΟΡΘΟΚΕΡΩΣ, ὀρθόθριξ. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Κέρας ἡ κόμη· ὃ καὶ Ὅμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν, Κέρ' ἀγλαόν. (Ἰλ. Λ. 385.) ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ὀρθόκερως φρίκη, οἷον ὀρθόθριξ. *Pollux*, ii. 31.

ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφ. Αἰθίοψιν· ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, πτερὰ ἔλεγον, καὶ τὰ περιστόα. *Photii Lex. MS.* Vide Hesychium in Ὀρθόπτερος.

ΟΡΘΟΦΡΩΝ, ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν· οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΟΡΜΕΝΟΣ, ὁ τῆς κράμβης ἀστράγαλος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκώς· ὅθεν καὶ ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ ῥῆμα. Σοφ.

Κἀξορμενίζει, κοὐκ ἐπισχολάζεται
Βλάστη.

τοῦτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. *Eustathius* ad Iliad. p. 857. *Athenæus*, p. 62.

ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ, οὐδὲν ὄφελος. Σοφ. *Suidas* in Ἔργον εἰπεῖν· ex Aj. 863.

ΟΥΚ ΕΚΦΡΩΣΙΝ, οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Comicum, Vesp. 156.

ΟΥ ΚΩΦΙΖΕΙ, οὐ βλάπτει. Σοφ. ἐν Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Ibid.* ubi male scriptum οὐκ ὤφιζεν. Vide Hesychii interpretes ad glossam Οὐ κωφεῖ.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ, ἡ δρόσος. *Suidas* ex Œdipo Col. 713.

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΑΧΟΣ, τὸν κονιορτόν. Σοφ. *Photii Lex. MS.* ex Antig. 424.

ΟΥΡΙΣΑΙ, ἀποκαταστῆσαι εἰς ἔριον. *Idem.* Pertinet hæc gloſſa ad Œd. Tyr. 714. Nomen Σοφοκλῆς, quod ſubjici debebat librarii errore in fine præcedentis gloſſæ poſitum fuit, οὐρὰν, αἰδοῖον. Σοφ.

ΟΦΕΛΜΑ, αὔξημα. Σοφ. *Idem.*

ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. ἐοίκεν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἡ γὰρ Ἄκεσσα, Σικελικὴ πόλις. Σοφ. Ὑδροφόροις. *Idem.*

ΠΑΘΑΙ, αἱ συμφοραί·—πάθας θηλυκῶς, πάθη, ξυμφοράς. Σοφ. *Suidas*, Œd. Col. 7. Aj. 295.

ΠΑΛΙΝΣΚΙΟΝ, ζοφερόν. Σοφ. Ἰνάχῳ·

Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

Harpocrat.

ΠΑΠΠΟΣ, ἀκάνθης ἄνθημα· ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. *Heſych.* Pertinet ad Sophoclis ſenarium, quem ſervavit *Plutarchus*, Moral. p. 1100.

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος.

ΠΑΡΑΚΡΟΥΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ—μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι, ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν· καὶ Σοφοκλῆς που·

Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ᾽ ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Harpocration, quem falſo citaſſe ſuſpicor. Pentameter hic elegiacus Theognidis potius quam Sophoclis eſſe videtur.

ΠΑΡΑΡΥΜΑ ΠΟΔΟΣ. Σοφ. Πολυξένῃ. ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος πρὸς κάλλος· τινὲς δὲ, σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ, ὑπόδημα. *Heſych.*

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΙ, τὰ τριάκοντα στάδια παρὰ Πέρσαις· παρ᾽ Αἰγυπτίοις δὲ, ἑξήκοντα· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. *Etymol. M.*

ΠΑΡΕΣΤΙΝ, ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. Tyr. 785.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας—καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους·

τὴν παρουσίαν

Τῶν ἐγγὺς ὄντων.

Photii Lex. MS. et *Suidas.*

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ. Σοφ. ὁ γὰρ πατροφόντης καὶ μητροφόντης, ποιητικόν. *Pollux*, iii. 13.

ΠΕΛΟΝ, ὑπόφαιον· ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλιον· ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμέσι, καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησί.

Κυνὸς, πελῆς τι μηκάδος ῥινὸν βοός.

Erotiani Lex. Hippocrat.

ΠΕΜΦΙΞ· νυνὶ δὲ ἀρκέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, κατὰ τὴν ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημαινομένων· δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν·

Ἀπῆξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

καὶ ὁ αὐτὸς ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ·

Καὶ τάχ᾽ ἂν Κεραύνια
Πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις κατὰ τάδε τὰ ἔπη·

Κἀπεθαύμασα
Τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσείαν ἰδών.

ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.

Galenus, Comment. i. ad Hippocratis περὶ τῶν ἐπιδημίων, vi. p. 454. edit. Basil. emendatus a Bentleio Epist. ad Millium, p. 57.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν· εἶπε γὰρ πενθερὸν, τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως·

Σὺ δ᾽ ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν·

ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. *Suidas.* Γαμβρὸν δὲ, τὸν νυμφίον, ἢ τὸν κατ᾽ ἐπιγαμίαν οἰκεῖον· ἐναλλάσσεται δὲ τὸ ὄνομα πολλάκις. Σοφοκλῆς δὲ τὸν πενθερὸν ἀντὶ τοῦ γαμβροῦ λέγει. *Etymol. M.* in Γάμος. Vide not. ad Œd. Tyr. 70.

ΠΕΣΣΑ ΠΕΝΤΕΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΚΥΒΩΝ ΒΟΛΑΣ. Σοφ. Ναυπλίῳ Πυρκαεῖ. (fragm. vi.) παρ᾽ ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον· διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας· ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. *Hesych. Pollux*, ix. 97. *Eustathius* ad Odyss. p. 28. Πεττεία, ἡ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux*, vii. 203.

ΠΗΛΟΣ· κάπηλος, ὁ μεταβολεὺς, καὶ οἰνοπώλης· παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον· τινὲς οἴονται ἐν ἀνθ᾽ ἑνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται·

ὁ μὲν ἐν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. *Etymol. M.* Vide Gatakerum, Operum tom. i. p. 446. et Toupium ad Suidam, ii. 66. Inde inter fragmenta Sophoclis retulit Heathius hæc verba εὐεπίφορος ἐς τὸν πηλὸν, quæ Sophoclis non ſunt, ſed grammatici ſignificantis uſum vocis πηλὸς Sophocli adamatum fuiſſe et frequentatum, ut quum ad Aj. 618. Scholiaſtes ait: εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιΐας· et ad Antig. 909. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ ΤΡΕΦΩ ἀντὶ τοῦ ΕΧΩ λέγειν. Non animadvertit mancam et mutilam eſſe Suidæ notam, quæ ex Etymologo ſuppleri debet.

ΠΟΡΣΥΝΕΤΑΙ, ὁδεύεται· ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Philoct. 794.

ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφ. Αἴαντι μαστιγοφόρῳ (119.) *Lex. MS. Sangerm.* Προνούστερος, προμηθέστερος, προνοητικώτερος. *Suidas.* Male in Photii Lexico ſcriptum προνουστέρως, ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερως. Σοφ.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΣ Ἀπόλλων· ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Electr. 639.

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. (Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. 419.)

Ὥστ᾽ οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.

ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου ἀνάγει εἰς τοὺς ἥρωας· ἔνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι τοῦτον, ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον. *Heſych.*

ΠΡΟΣΧΗΜΑ· καὶ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ· (527. 684.) *Thomas Mag.*

ΠΤΕΡΥΓΕΣ, τὰ πηδάλια. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Τὸ ΠΤΥΟΝ, καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. *Euſtath.* ad Iliad. p. 925.

ΠΥΓΑΡΓΟΣ, εἶδος ἀετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. *Etymol. M.*

ΠΥΝΔΑΞ. Vide in ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ.

ΡΑΙΚΟΥΣ. οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. *Photii Lex. MS.* At juxta Euſtath. ad Ἰλ. Μ. p. 846. Sophocles voce Γραικοὶ uſus eſt: ΓΡΑΙΚΟΥΣ, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων· οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ.

ΡΑΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι· καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια.

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. *Hesych.*

Πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς, ῥαχίας καλεῖται· καὶ γῆ δέ τις ἐν τοῖς μετάλλοις ὕτω καλυμένη· παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ΡΑΧΙΑ λέγεται ἡ τῦ ὄρους. *Etymol. M.* in Ῥάχις.

ΡΑΧΟΙ, αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι.

Ῥάχοισιν ὁρκάδος στέγης.

Σοφοκλῆς δὲ, τὺς φραγμὺς ποίμνης. Ῥάχυς, τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδυς λέγυσι. *Photii Lex. MS.*

ΡΑΨΩΔΟΣ ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ· οὕτως Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Œd. Tyr. 399.

ΡΕΙΤΑ. ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥειτά· ὕτως Σοφ. Ῥειτῶν, τόπος ἱερῶν ῥευμάτων. *Idem.*

ΡΗΤΩΡ, συνήγορος, δικολόγος· καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κρίσης παρὰ Σοφοκλεῖ. *Photii Lex. MS.* et *Suidas.*

ΡΙΚΝΟΣ, ὁ πεφρικὼς παρὰ Σοφοκλεῖ. ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ, τὸ διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥικνῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι, ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνυσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Σοφ. Ἰχνευταῖς. *Photii Lex. MS.*

ΡΥΤΗΡΕΣ, χαλινοὶ, ἱμάντες, ἡνίαι. Ῥυτῆρι κρούων γλυτὸν ὑπτίυ ποδός· Σοφ. *Idem.* Confer Hesych. in Ῥυτῆρι κρούων. Sophoclis versus sic scribendi.

Καὶ μὴν ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων σ' ἐλῶ
Ῥυτῆρι κρούων γλυτὸν ὑπτίυ ποδός.

ἐλῶ futurum est Atticum pro ἐλάσω.

ΣΑΓΜΑ, ἡ θήκη τῦ ὅπλυ· σάγη δὲ, τὸ ὅπλον. Σοφ.

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Suidas. Σάκος, ἀσπίς· ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι ΣΑΓΗΝ, τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγυσιν, ὡς Σοφοκλῆς. *Apollonii Lex. Homericum.*

ΣΑΚΟΔΕΡΜΙΤΗΣ. Σοφ. Τρωΐλῳ· οἱ μὲν τὸν ὄφιν· οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα· ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. *Photius* et *Lex. MS. Sangerm.* Confer Hesychium in Σακοδερμιστής.

ΣΑΛΑΒΗΝ. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. ΣΑΛΑΜΒΗ, ὀπὴ, καπνοδόκη· οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Prior glossa est etiam in *Lex. MS. Sangerm.*

ΣΑΛΗΤΟΝ. Σοφ. Ἀνδρομέδα· ἀντὶ Σαράπιδος· ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα· οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναι φασί. *Hesych.*

ΣΕΙΡΙΟΥ κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς, τὸν ἀςρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος, τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ, πάντα τὰ ἄςρα. *Idem.*

ΣΕΛΑΣ οὐ μόνον πῦρ, ἀλλὰ καὶ ἡλίου· ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῷ. *Eustath.* ad Odyss. p. 758. Hinc collige *fenestram,* quæ ὀπὴ communiter dicitur, Sophoclem appellaſſe σέλας.

ΣΕΜΝΑ τῆς σῆς παρθένε μυςήρια. Σοφ. τὰ ἄῤῥητα, καὶ ἀνεξήγητα μυςήρια. *Hesych.*

ΣΙΑΓΟΝΟΣ δὲ μνημονεύει Σοφοκλῆς Ἀμύκῳ·

Σιαγόνας τε δὴ

Μαλθακὰς τίθησι.

Athenæus, lib. iii. p. 94.

ΣΙΚΛΟΣ (*Lex. Sangerm.* ΣΙΓΛΟΣ) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ ςαθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολὰς Ἀττικούς· οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΣΙΛΦΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝ. Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. *Hesych.*

ΣΟΥΣΘΩ παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1431.) ἐκ τοῦ σοῦσθαι συναιρεθέν. *Philemon Grammat. MS.*

ΣΟΦΙΣΤΑΣ μὲν καὶ σοφὲς ἔλεγον τὲς ποιητάς. Σοφ.

Μὲν' εἰς σοφιςὴν τὸν ἐμόν.

Schol. Pindari ad Iſthm. v. 36. Οἱ παλαιοὶ σοφὲς ἐκάλεν ἅπαντας τὲς τεχνίτας· καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν, σοφιςὴν λέγει. *Euſtath.* ad Iliad. p. 1028. Confer Athenæum, p. 632.

ΣΤΑΘΜΟΣ, ἡ ἔπαυλις, ἣν Σοφοκλῆς μεταπλάσας ΣΤΑΘΜΑ λέγει. *Philemon Grammat. MS.* Pertinet ad Œd. Tyr. 1159.

Ἐγγαςρίμυθον ἢ Ἐγγαςρίμαντιν Σοφοκλῆς ΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΝ φησί. *Schol. MS. Platonis.* Confer Pollucem, ii. 162. et Suidam in Ἐγγαςρίμυθος.

ΣΤΟΜΩΔΗ, τὰ εὔςομα, καὶ εὔφημα. Σοφ. *Pollux,* ii. 101.

ΣΤΡΑΒΑΛΟΚΟΜΑΝ, ἑλικοκόμαν. *Hesych.* ἑλικόκομος, ἑλικοκέφαλος· τὸν δὲ τοιοῦτον ςραμβολοκομᾶν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux,* ii. 23.

ΣΥΑΓΡΟΣ. Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει, ἀπὸ τοῦ σῦν ἀγρεύειν. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Vide in Ἀχιλλ. Ἐραςαῖς, fragm. v.

ΣΦΑΓΕΥΣ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. *Pollux,* vi. 192. Pertinet ad Aj. 826.

ΣΧΟΛΗ. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, βραδέως, οὐδαμῶς. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Tyr. 442. Sic etiam Antig. 396.

ΣΩΚΕΙΝ, τὸ ἰσχύειν. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (118.) *Etymol. M.* in Σῶκος. *Euſtath.* ad Iliad. p. 796.

ΤΑΡΒΕΙ, φοβεῖται· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ταρβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμᾷν. *Suidas* ex Œd. Col. 296.

ΤΑΥΡΟΦΑΓΟΝ, τὸν Διόνυσον. Σοφ. ἐν Τυροῖ· ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο· ἢ τὸν ὠμηστήν· ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεκται τοὔνομα. *Etymol. M.* e ſcholiis ad Comici Ranas, 360. quæ Suidas etiam deſcripſit.

Τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι· σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν ΤΕΛΟΣ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Gramm. MS.*

ΤΕΩΣ—Σοφ. ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἢ πρὸ μικροῦ. *Suidas.*

ΤΗΤΑΣΘΑΙ, στερίσκεσθαι. Σοφ. *Idem.* (Philoct. 387. Œd. Col. 1689.

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΤΟΥ ΟΒΕΛΟΥ· ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων· μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS. Suidas. Zenobius,* Prov. vi. 19.

ΤΟΠΑΖΕΙΝ, στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ·

ἃ δὲ
Δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Etymol. M. Eadem fere in *Photii Lexico* leguntur: Τοπάζειν, οἷον στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν· καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἠριγόνῃ·

ἃ δὲ
Δοκῇ τοπάζων, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγουσι. Legiſſe videtur δοκῇ 'τόπαζον. Idem eſt δοκὴ, quod δόκησις. Vide not. ad Trachin. 425.

ΤΡΑΣΙΑ λέγεται ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν· ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἑτέρῳ Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἅλω ἐτίθη τὴν λέξιν. *Lex. MS. Bibl. Reg.* et *Scholion in Mediceo Cod.* ad Æliani Hiſt. Anim. iii. 10.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι· ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκιρνῶντο κρατῆρες τρεῖς· καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον, Ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον, Σωτῆρος. *Heſych.* Vide Nauplii fragm. i.

ΤΡΟΠΑΙΑ, ἡ ἐναντία πνοή· οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.* et *Etymol. M.* Male in utroque ſcriptum τρίπαια.

Κύκλους, καὶ τροχοὺς, τὰ τείχη. ΤΡΟΧΟΝ δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ. Κυκλώπειον τροχόν. *Hesych.*

ΤΥΦΩ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφ. *Idem.*

ΤΥΧΗ, συντυχία, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Suidas.*

ΤΩ ΧΕΙΡΕ, Ἀττικόν ἐστι· σύνηθες γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις ἐν τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασι—καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Electr. 983.)

Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι.

ἀντὶ τῦ, ταύτας τὰς κασιγνήτας. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Confer Scholiastam ad Œd. Col. 1741. et Eustathium ad Iliad. p. 613.

ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ἐφ' ἑτέρῳ ἀρχόμενος· ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ· ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1124.

ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ, ὑποχωρῶν· καὶ ὑπεικάθοιμι. Σοφ. *Idem.*

ΥΠΟΥΛΟΝ εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον· παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελὲς, φασὶ, καθαρεύει· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει. *Eustath.* ad Odyss. p. 168.

ΥΠΟΦΡΟΝ, κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος· μαρτυρεῖ καὶ Σοφ. ἐν Ἠριγόνῃ, λέγων·

Νῦν δ' εἴρῃ ὕποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως
Ἀπώλεσέν τε χαὐτὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Prior senarius ita corruptus est, ut sine meliori libro restitui non possit.

ΥΨΑΥΧΕΙΝ, μεγαλαυχεῖν. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist. Hesych.*

ΦΑΡΚΙΔΑ, τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα· οὕτως Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* in quo mendose scriptum φαρμακίδα.

Ὅθεν καὶ τὸ ΦΑΡΟΣ συστέλλει τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει Σατυρικῇ,

Καὶ δὴ φάρει τῷδ', ὡς ἐμοὶ, καλύπτομαι.

καὶ ἐν Τηρεῖ,

Σπεύδουσαν αὐτὴν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

ἀναλογώτερόν ἐστι δὲ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

Herodiani Liber MS. περὶ διχρόνων. *Draco Stratonicensis* περὶ μέτρων, *MS.*

ΦΑΥΛΟΝ—τεθεῖη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Suidas et Etymol. M.

ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ πϐ τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς, διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλϐ πράγματος ταττόντων τοὔνομα τοῦτο. *Hermogenes de formis orat.* p. 412. Pertinet ad Meleagrum.

ΦΛΕΓΕΙ, ἀντὶ τϐ ζωπυρεῖ. Σοφ. ΦΛΕΓΩΝ, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων. *Suidas* ex Aj. 196.

ΦΟΙΝΙΚΙΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙ. Σοφ. Ποιμέσιν· ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι. *Hesych.*

ΦΟΡΒΑΣ γυνὴ, παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Φοίνικι, ἡ πολλοῖς προσομιλϐσα τροφῆς χάριν. *Eustath.* ad Iliad. p. 1117.

ΦΥΓΓΑΝΕΙ. Σοφ. ἀντὶ τϐ λανθάνει. *Suidas* ex Electr. 132.

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. Σοφ.

Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί.

Etymol. M. in Φυτάλμιος. Eurip. Rheso, v. 923.

Λέκτροις ἐπλάθην Στρύμονος φυταλμίοις.

unde emendandus etiam *Hesychius:* Φυταλμίοις, φυτευτικοῖς, γονίμοις. Alio significatu occurrit in Œd. Col. 148.

ΧΑΡΙΝ καὶ τὴν δωρεὰν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγει. Σοφ. ἐν Αἴαντι (522.) *Thomas Mag.*

ΧΕΙΜΑΜΥΝΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἀλεξάνεμος. *Lex. MS. Sangerm.* Confer *Hesychium.*

ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux*, ii. 151. Χειρώνακτας, χειροτέχνας. Χειρῶναξ λεὼς, ὁ χειροτέχνης. *Hesych.* Vide fragm. Inc. LX.

ΧΕΡΣΕΥΕΙ. Σοφ. Ἴωνι·

κεῖνος μὲν
Βϐστάδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ ὅτως ἐμβατεύει. *Hesych.* emendatus a Jo. Toup, Epist. crit. p. 102.

ΧΛΩΡΑΝΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γεννηθείς· οὕτως Σοφ. *Suidas.*

Μϐσαῖος—ὁ δὲ Σοφοκλῆς ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΝ αὐτόν φησι. *Schol. Comici ad Ran.* 1065.

Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΧΡΥΣΩΠΙΔΕΣ ἐλλοὶ νήχοιτο, ὡς οἱ γλαυκώπιδες ἐκλίθη. *Eustath.* ad Odyss. p. 17.

ΨΑΚΑΛΑ, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* ad Iliad. p. 688. Idem ad Odyss. p. 350. ex Aristophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν. Ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχϐς· ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

ψακαλοῦχοι
Μητέρες, αἶγές τ' ἐπιμαςίδιον
Γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν.

ΨΟ. ἐπίφθεγμα ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέυς. *Etymol. M.* in Ἐχθές.

ΨΥΧΗ, καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ (777.) Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς· ἤγου ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. *Philemon MS. et Thomas Mag.*

ΩΣ, λίαν. Σοφ.

Θαυμαςὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.

Suidas. Vide not. ad Œd. Col. 15.

ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφ. ἐν Ἀντιγόνῃ (1175.) κατελλείψας εἶπεν τοῦ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ, ἤ τινος τοιούτυ. *Lex. MS. Sangerm.* Vide Toupium ad Suidam, ii. 187. Valckenarium ad Eurip. Hippol. 324. et Schol. ad Aj. 395.

Ἔςι δὲ ὅτε καὶ τοῦ ΩΣΤΕ λείποντος, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ἡ σύνταξις βλάπτεται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Œd. Tyr. 1324.) Τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν. *Philemon Grammaticus MS.*

FINIS LEXICI SOPHOCLEI.

INDEX LOCORUM SOPHOCLIS

IN SUIDÆ LEXICO CITATORUM

SECUNDUM ORDINEM FABULARUM ET VERSUUM.

EX AJACE.

EX ELECTRA.

EX ŒDIPO TYRANNO.

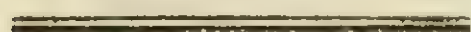
EX ŒDIPO COLONEO.

EX ANTIGONA.

V.

E TRACHINIIS.

E PHILOCTETE.

INDEX

IN

SOPHOCLEM.

NOTARUM EXPLICATIO.

A.	Antigone.	F.	Fragmenta incerta.
Aj.	Ajax.	Ph.	Philoctetes.
C.	Œdipus in Colono.	T.	Œdipus Tyrannus.
E.	Electra.	Tr.	Trachiniæ.

A.

K.

Λ.

M.

N.

Π.

Σ.

T.

FINIS.